Ghidul iubitelor cuminți
KATE MOORE

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „GHIDUL VÂNĂTOARELOR DE SOȚI“

Lucy Holbrook a moștenit de curând hanul tatălui ei din sudul Londrei, locul pe care l-a numit întotdeauna acasă. Acum, prietenele ei la modă, înarmate cu *Ghidul vânătoarelor de soți*, o îndeamnă să vândă localul și să devină o doamnă de societate, așa cum tatăl ei a sperat întotdeauna. Lucy ar prefera să arunce cărticica în vatră – nu și-ar putea părăsi niciodată berăria sau clienții, mai ales pe un bătrân orb care depinde de îngrijirea ei. Dar s-ar putea să aibă nevoie de fiecare sfat bun atunci când un străin chipeș sosește cu un plan secret și o crimă derutantă de rezolvat... iar Lucy se trezește că trebuie să navigheze printr-o atracție extrem de periculoasă.

Kate Moore este autoarea a 17 romane, nominalizate pentru premii prestigioase ale genului, cum ar fi Golden Heart, Book Buyers Best Award și RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8941-2
9 786063 389412

Alma

Guide to Passion and Property
Kate Moore
Copyright © 2018 Kate Moore
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ghidul iubitelor cumințI
Kate Moore
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOORE, KATE
Ghidul iubitelor cumințI / Kate Moore
trad. din limba engleză: Liliana Dănescu . –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8941-2

I. Dănescu, Liliana (trad.)

821.111

KATE MOORE

Ghidul iubitelor cuminți

Traducere din limba engleză
Liliana Dănescu

LITERA
București

În memoria mamei mele, Ruth Anne Kirby Hosken,
1923–2017, care, datorită dragostei ei pentru Dorset,
orașul natal al tatălui ei, și pentru mătușile și verișorii ei,
m-a ajutat să devin o scriitoare de romane
ale căror eroine trăiesc în Anglia.

Mulțumiri

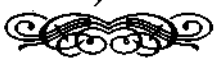

Jane Austen spunea: „Pentru toți, cel mai bun sfătuitor se găsește în noi înșine, trebuie doar să-i dăm ascultare". Scriitoare precum Miss Manners, Dear Sugar, Ella Berthoud și Susan Elderkin, autoarele *The Novel Cure*, sunt cele care ne reamintesc prin ghidurile scrise de ele de acea voce clară și înțeleaptă din interior. Urmând linia deschisă de acestea, am scris și eu ghidul meu pentru eroinele fictive din romane și poate chiar și pentru unele dintre cele reale, care sunt în căutarea iubirii și a fericirii nemuritoare.

Această a doua parte a seriei *Ghidul vânătoarelor de soți* nu ar fi putut fi scrisă fără sprijinul familiei și al prietenilor. Am început să scriu cartea când mama a fost internată și am terminat-o după moartea ei. Soțul meu, copiii, prietenii, colegii, prietenii mei scriitori care fac parte din grupul Biblioteca Mill Valley Drop In, cei mai valoroși parteneri ai mei de brainstorming, câteva asistente și o pereche de nepoți plini de viață mi-au oferit cu toții bucuria, înțelepciunea și ajutorul necesar în toată această perioadă.

Pe de altă parte, mama a fost îngrijită cu atenție și profesionalism de echipa de la Heartland Hospice din San Rafael și de două infirmiere extraordinare care au venit din Anglia pentru a o asista pe mama în ultimele luni de viață. Sper că Lucy, eroina mea, care are la rândul ei rolul de infirmieră, să reflecte măcar o parte din răbdarea și bunătatea lor.

Sunt recunoscătoare pentru răbdarea și încrederea pe care mi-au acordat-o agentul și editorul meu.

Capitolul 1

Majoritatea cititoarelor acestui volum subțire sunt, fără îndoială, tinere ale căror familii au încercat prin diverse mijloace, indiferent cât de modeste, să le asigure viitorul. Trebuie să avem în vedere două cazuri speciale de tinere vânătoare de soți — femeia care a moștenit o proprietate și femeia care nu posedă nimic altceva decât persoana ei. O femeie care moștenește o casă, o rentă sau o moșie poate presupune în mod greșit că nu are nici un motiv să urmeze sfaturile din acest ghid pentru că are peținori din belșug. O astfel de gândire se va dovedi fatală pentru fericirea ei. Dimpotrivă, femeia care a moștenit o proprietate este cea care trebuie să se implice cel mai mult în vânătoarea de soți, dacă nu vrea să confunde înflăcărarea de care dau dovadă numeroșii ei pretendenți cu scopul de a deveni stăpânii inimii ei, cu cea mai obișnuită dintre dorințele masculine – aceea de a fi stăpânul unei proprietăți prospere.

Ghidul vânătoarelor de soți

Hanul Tooth and Nail
Londra, 1826

Când a auzit zgomotul roților trăsurii pe pietriș, Lucy Holbrook a așezat o ultimă creangă de forsiția aurie într-un urcior negru pe dulapul singurei săli de mese private a hanului Tooth and Nail. Prin acest aranjament floral cu forsiția a reușit să mascheze un loc în care marginea tapetului cu frunze de iederă se dezlipise de pe perete.

Aceste mici imperfecțiuni ale hanului îi erau la fel de dragi ca și aspectele lui plăcute, dar nu voia ca locuința ei să pară dărăpănată sau provincială în ochii prietenelor ei; și, mai mult, nu voia să-l învinovățească pe Papa pentru toate aceste neajunsuri. Știa că tatăl ei intenționase să se ocupe și de tapet și era convinsă că îi oferise o copilărie la fel de viu colorată precum florile din glastră.

A aruncat o privire rapidă prin sufragerie și s-a rugat ca micile imperfecțiuni ale acesteia să fie trecute cu vederea, grație companiei plăcute, și a coborât să-și întâmpine oaspeții.

Clientela obișnuită, formată din bărbați de prin împrejurimi, care se strângeau pentru băutura și pipa zilnică, a amuțit, holbându-se la vizitatorii care se aflau în holul de la intrare, de parcă s-ar fi ridicat brusc o cortină invizibilă, dezvăluind un număr de magie pus în scenă la târgul din St. Botolph.

De cealaltă parte, doamnele nu i-au băgat în seamă pe cei care stăteau așezați la mese.

Gemenele Cassandra și Cordelia Fawkener, îmbrăcate în mantii de un verde-închis, căptușite cu blană, erau concentrate să-și scoată mănușile albastre, micuțe, potrivite mai degrabă pentru copii, și bonetele negre. Surorile se făceau remarcate datorită obiceiului lor de a se îmbrăca în ținute identice, de la care nu s-au abătut vreme de douăzeci de ani, de la primele lor apariții în societate.

Doar Margaret Leach s-a întors spre Lucy cu un zâmbet larg și și-a deschis brațele spre ea. Lucy a acceptat fără ezitare îmbrățișarea prietenei ei. O succesiune rapidă de amintiri i-a trecut prin minte. Margaret dăduse dovadă de bunătate și înțelepciune ori de câte ori, în anii ei de școală, se aduceau în discuție legăturile de familie. Lucy a ajuns să aprecieze natura deosebit de feminină a unei astfel de alinări. Pe când încă mai trăia, Papa o bătuse pe umăr și îi spusese că într-o zi va deveni o lady. Și bătrânul Adam i-a strâns în tăcere mâna o dată, când a simțit că suferea. Dar prietena ei Margaret știa când să o țină în brațe.

Învăluită în acea îmbrățișare familiară, sprijinită de un piept catifelat și parfumat, Lucy a simțit că lacrimile pe care și le înfrânase până atunci erau pe cale să se reverse. S-a retras din îmbrățișare. Lacrimile puteau aștepta.

– Dragă Lucy, a început Cassandra, întorcându-se cu spatele la camera plină de priviri curioase, am fost atât de îngrijorate!

Lucy i-a răspuns cu un zâmbet.

– Nu trebuia, deși cred că, în realitate, abia ați așteptat să vă returnez cel de-al treilea volum al romanului de dragoste scris de doamna Raby.

– Doar la gândul că ești aici singură, copilă, a adăugat Cassandra, lăsându-și mantia să cadă pe stiva de haine din ce în ce mai mare din brațele lacheului.

– Și poți să te convingi și singură că nu este adevărat.

Cordelia i-a întins un pachet învelit în hârtie maro.

– Lucy, ți-am adus un cadou. Trebuie să-l deschizi.

– Nu grăbi fata, Cordelia, a îndemnat-o Cassandra.

Lucy i-a mulțumit Cordeliei și a luat pachetul.

– Am pregătit o cameră separată pentru masa noastră.

Doamnele au schimbat o privire de vădită ușurare și au întors spatele celor așezați la bănci.

În timp ce urcau scările, Lucy s-a oprit o clipă să o cheme pe Hannah și să-i ceară să-l ajute pe lacheu cu mantiile, transmițându-i totodată acestuia că era liber să meargă la bar sau la grajduri.

În cămăruța pe care ea, ajutată de Hannah și Ariel, făcuse tot posibilul să o pună la punct, doamnele studiau aperitivele reci, pe care doamna Vell, bucătăreasa hanului, decisese să le servească la masa de prânz dintr-o zi de duminică. Plăcintă cu carne de porumbel, limbă feliată, ouă murate și o budincă strălucitoare de caise umpleau cele mai bune farfurii ale hanului, aranjate pe o față de masă imaculată de in, cu linguri argintii strălucitoare pentru servit.

În timp ce doamnele își umpleau farfuriile, Lucy a turnat în pahare un lichior de zmeură obținut cu greu de la doamna Vell.

– Sper că nu ți-am creat prea multe probleme, a spus Margaret, uitându-se deasupra bufetului.

Lucy a văzut cum privirea acesteia a surprins o pată de apă îngălbenită, ca niște franjuri dantelate deasupra ferestrei arcuite.

– Deloc, a răspuns Lucy, străduindu-se să uite insistențele ei pe lângă doamna Vell de a se abate puțin de la principiile ei de viață. Sunt aperitive reci, deoarece bucătăreasa noastră are niște principii ferme în privința gătitului în ziua de duminică.

Doamnele s-au așezat la masă și au ales cu grijă mâncarea.

– Ți-am simțit lipsa la slujbe, draga mea. Micul nostru grup de cititori nu este complet fără tine, a spus Margaret.

Grupul lor se autointitulase Biblioteca din Ultima Strană, după obiceiul lor de a face schimb de romane după slujbe, în fiecare săptămână, la capela de pe South Audley Street. Lucy nu se mai alăturase grupului de două săptămâni, de la moartea tatălui ei.

– Dar ți-am adus o carte, a adăugat Cordelia, întrerupându-se când a simțit privirea surorii ei. Cassandra dragă, serios acum,

Lucy poate observa și fără să deschidă pachetul că este vorba despre o carte și, mă rog, ce altceva i-am mai fi putut noi aduce?

Majoritatea oamenilor nu putea să le deosebească pe gemenele elegante cu părul negru până când nu vorbeau. Abia după aceea, personalitatea puternică a Cassandrei ieșea în evidență, iar cei din jur puteau remarca bărbia voluntară și modul în care-și arcuia sprâncenele. Pe de altă parte, dorința Cordeliei de a se face agreabilă te făcea să-i observi expresia blândă a gurii și a ochilor.

– Totuși, Cordelia, a spus Cassandra, întorcându-se către Lucy. Înainte de a ajunge la carte, trebuie să vorbim despre situația ta, fată dragă.

– *Situația* mea?

Lucy a rămas cu furculița în aer, deasupra unui ou murat. Acesta era un cuvânt ales cu atenție, un cuvânt care indica faptul că exista o problemă care trebuia rezolvată, ceva care putea fi remediat, modificat sau îmbunătățit, așa cum ai curăța un coș de fum înnegrit sau ai da la o parte un scaun din calea unui curent de aer rece.

Cele trei doamne au dat din cap la unison. Cassandra s-a uitat la celelalte două doamne și a primit aprobarea lor tacită de a continua.

– Cred că îți dai seama că trebuie să pleci de aici.

Lucy și-a pus furculița jos și și-a strecurat mâna în poală. Nu voia ca prietenele ei să-i vadă tremurul mâinii. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă că ele considerau hanul un mediu total nepotrivit pentru o lady care făcea parte din anturajul lor.

– Da, acum că dragul tău tată s-a prăpădit, a adăugat Cordelia, nu mai poți să locuiești într-un han de țară.

– Dar hanul este casa mea. Aici locuiesc.

– Desigur, așa erai obișnuită, a spus Cordelia, când trăia tatăl tău. Cu toate acestea, o doamnă de familie bună nu stă într-un local public fără a avea o relație cu un bărbat care să locuiască acolo și, nici într-un caz, fără o însoțitoare de sex feminin.

– Dar, în mod cert, cazul meu este diferit, deoarece acum eu sunt proprietara hanului.

Lucy o urmărea pe Margaret în căutarea unui semn că prietena ei cea mai dragă era de partea ei în această problemă, dar Margaret părea concentrată să taie o felie de limbă în cele mai mici bucățele posibile.

Margaret fusese profesoară la Seminarul doamnei Thwayte pentru Domnișoare, din Hammersmith, până în momentul în care își părăsise postul, alegând să devină însoțitoarea mamei în vârstă a gemenelor, Lady Eliza Fawkener. Margaret a fost cea care a prezentat-o pe Lucy gemenelor și grupului Biblioteca din Ultima Strană.

Cassandra și-a împins farfuria neatinsă deoparte.

– Lucy, ești o femeie care are a moștenit o... proprietate. O să vinzi hanul, desigur, a afirmat ea.

– Să vând... hanul?

Lucy aproape că spusese „să-mi vând casa", dar și-a dat seama că prietenele ei nici măcar nu ar asculta-o dacă le-ar zice că acest loc, cu zgomotul și agitația lui, cu mobilierul rustic și cu atmosfera primitoare, dar modestă, reprezenta căminul ei.

– Odată vândut, poți să folosești banii obținuți pentru a-ți face o zestre, a continuat Cassandra.

Lucy s-a uitat la cele trei fețe serioase, cu expresiile lor sigure. În spatele lor, ramura de forsiția ascundea tapetul decojit. Și ele aveau un plan pentru a masca orice neajunsuri care ar fi putut umbri debutul ei în societate, mai bine zis faptul că era fiica unui hangiu și fost pugilist.

La școală, o fată, Amelia Fox, se autoproclamase expertă în analiza arborelui genealogic al tuturor colegelor. „Originile tale îți trasează destinul", obișnuia ea să spună, în timp ce studia legăturile de familie ale fiecărei fete. Când venise vorba de Lucy, Amelia proclamase că nu se poate face nimic în privința tatălui ei și era mult mai convenabil să nu se știe nimic despre mama lui Lucy, pentru că, mai mult ca sigur, nu putea fi ceva de bine.

Acum, prietenele lui Lucy o sfătuiau să renunțe definitiv la originea ei controversată printr-o simplă tranzacție economică. În calitate de moștenitoare, având asigurate resursele financiare necesare, Lucy s-ar putea strecura în lumea lor ca și cum nu ar fi avut niciodată un tată, un Tom Holbrook, care fusese odată denumit Iron Tom, în urma unui meci de box împotriva campionului en-titre de la acea dată. Era un plan bine pus la punct.

– Lucy, dragă, a îndemnat-o Cordelia, deschide cadoul pe care ți l-am adus. L-am găsit în strana noastră, exact acolo unde stai tu de obicei, și am știut imediat că este un semn.

Cordelia a împins pachetul peste masă, spre Lucy.

– Încă nu, Cordelia, a mustrat-o Cassandra. Mai întâi, să mâncăm. Eu vă recomand această budincă. Poți să-ți complimentezi bucătăreasa, Lucy.

Căpitanul Harry Clare, fost ofițer al regimentului First Royal Dragoons[1], a deschis ușa de la Tooth and Nail, hanul din vestul Londrei, care era un popas pentru trăsurile și călătorii ce mergeau spre Dover și pe continent. A lăsat să intre o rafală de aer rece de martie, care i-a făcut pe bărbații așezați pe două șiruri lungi de bănci să-și arunce o privire în direcția lui și să-l salute zgomotos. Nu încurajase această familiaritate, dar l-au întâmpinat ca și cum ar fi fost unul de-al lor.

Și-a dat jos haina udă și pălăria și le-a atârnat într-un cuier de lângă ușă. Se cazase la han după eșecul dezastruos care dusese la închiderea clubului Pantheon. Clubul, o acoperire pentru un grup de spioni aleși pe sprânceană și care erau implicați în marele joc al Angliei împotriva fostului ei aliat, Rusia, fusese casa lui Harry timp de aproape un an, perioadă în care el și colegii săi spioni urmăriseră agenții străini care acționau la Londra.

Închiderea neașteptată a clubului se întâmplase exact când Harry era pe cale să își îndeplinească misiunea finală și să primească recompensa promisă pentru mandatul lui de un an și o zi. În realitate însă, rămăsese fără slujbă, nevoit să se descurce de unul singur.

Era prea bătrân pentru astfel de schimbări, ținând cont de faptul că se înrolase în armată la șaptesprezece ani și participase la mai multe bătălii, începând cu cele din Spania până la cea de la Waterloo. Era pregătit să fie trimis în misiune în orice locație, de la un versant noroios până la ruinele unui castel distrus de bombardamente. Și era un om care nu dăduse greș niciodată în îndeplinirea misiunilor, chiar și a uneia la fel de misterioasă precum cea care îi fusese repartizată – de a găsi un orb care fusese singurul martor la o crimă.

L-a găsit pe surprinzătorul său martor la crimă la Tooth and Nail, unde bătrânul stătea toată ziua pe o bancă lângă ușa bucătăriei,

[1] Dragonii Regali au fost la origini o trupă de cavalerie înființată de regele Carol al II-lea în 1661 pentru a face parte din garnizoana de la Tanger.

cu mâinile ocupate cu diverse activități casnice. Bărbatul, Adam Pickersgill, avea mințile rătăcite și era puțin cam agitat. O frântură din conversația celor de pe bănci îl putea stârni pe Adam care, dintr-odată, începea să-și fluture pumnii și să strige cuvinte fără noimă până când rămânea fără voce.

Harry fusese martorul unor cazuri similare de agitație bruscă la bărbații care trecuseră prin experiența șocantă a războiului. Nu avea să-i fie ușor să obțină de la Adam acele informații care să-l ajute să elucideze crima.

Rutina zilnică a bătrânului se învârtea în jurul lui Lucy Holbrook, fiica hangiului. Era o femeie care atrăgea atenția. Privirea lui era dornică să o urmărească, cu părul ei auriu și tenul deschis, dar Harry știa cum să ignore astfel de diversiuni atunci când avea o misiune de îndeplinit.

Când venise prima dată la han, făcuse o înțelegere cu hangiul, Tom Holbrook, legată de cazarea lui. Fusese de acord ca Tom să așeze o vitrină în fața hanului cu puținele amintiri rămase din lunga campanie împotriva lui Napoleon, în schimbul unei camere confortabile.

Tom Holbrook amenajase o vitrină de sticlă la intrare pentru a expune vestigiile de război ale lui Harry, dobândite în bătălia de la Waterloo: sabia lui, o replică din bronz a vulturului pe care Alex Clark îl luase de la Garda Franceză cu ajutorul lui, articolul din *Morning Chronicle* despre isprăvile sale și o colecție de plăci Evershot care îi înfățișau pe eroii din 18 iunie 1815 – Blücher, Wellington și prințul de Orania. Deși Harry credea că adevărații eroi ai acelei zile fuseseră cei aflați pe câmpurile Belgiei, păstrase acest gând pentru el. Ar fi putut să scrie o poveste reală despre război, avându-i ca protagoniști pe cei mai buni dintre soldați.

Apoi, moartea neașteptată a lui Tom Holbrook fusese pentru el semnalul că nu mai avea să se bucure de aceeași ospitalitate la han. Iron Tom, așa cum era cunoscut în tinerețea sa în ring, fusese îngropat duminica precedentă, iar fiica sa cu părul auriu devenise moștenitoarea acestei proprietăți.

Tooth and Nail arăta exact ca în săptămâna precedentă, exceptând faptul că clienții săi obișnuiți începuseră să-și aranjeze freza și să-și schimbe vestele pătate și jachetele uzate cu straiele de duminică. Era evident că, acum că era noua proprietară a hanului,

Lucy Holbrook devenise un trofeu râvnit de toți. Harry nu obișnuia să facă pariuri, dar ar fi pus rămășag că fata avea alte planuri decât să se căsătorească cu unul dintre vecinii ei.

De la ușa de la intrare, Harry a coborât cele trei trepte largi care duceau în salonul comun. Lambriul de stejar al hanului era la fel de maro precum carnea de vită și berea. Pereții erau aurii ca mușțarul sau ceapa, iar căminele lui erau negre ca funinginea veche de un secol.

Sub vechile ferestre cu cercevele care dădeau spre curte se aflau mesele lungi unde pasagerii diligențelor puteau servi o cină rapidă. Tăblița cu meniul anunța: *Miel-Porc-Vită*. O vatră mare din piatră, folosită și pentru gătit, împărțea încăperea între mesele din față pentru călători și băncile modeste de la bar, unde clienții obișnuiți ai hanului își comandau halbe cu bere și își fumau pipele, lăsând să cadă tutunul în băutura de sub nasul lor.

Locul era un colț din Anglia pentru care se dusese războiul lung cu Franța, dar oamenii care stăteau la bănci cunoșteau războiul doar din perspectiva fluctuației prețurilor, a schimbării guvernelor și a bătăliilor duse pe meleaguri îndepărtate, toate acestea devenind istorie mai repede decât faima campionului local de box. Ei erau civili și, chiar și după zece ani de pace, Harry nu credea că ar mai fi putut deveni unul de-al lor.

Un nor subțire de fum albăstrui plutea în interiorul salonului. Pendula ticăia, focul trosnea și afară ploaia se prelingea în țevile de scurgere. Clienții obișnuiți ai hanului, aflați pe bănci, stăteau aplecați peste halbele lor. Harry a ghicit motivul supărării – fiica cu păr auriu a hangiului nu se zărea pe nicăieri.

Will Wittering, un fierar care muncea la grajdurile hanului, i-a strigat:

– Căpitane, hai să torni cu noi ceva pe gât în această zi mohorâtă.

Harry și-a făcut loc printre ei, iar grupul s-a mutat pentru a-i face loc pe bancă.

– Am o noutate pentru tine, căpitane, l-a anunțat Will plin de solicitudine.

– Și care ar fi asta? l-a întrebat Harry.

A dat din cap către Frank Blodget, barmanul, să-i dea o halbă. Cu clubul de spionaj închis, Harry nu mai trebuia să respecte regula de a nu se atinge de băuturile alcoolice.

– Una dintre Rachetele lui Sir Geoffrey Radcliffe a fost jefuită aseară de o bandă de tâlhari.

Harry a luat prima înghițitură de bere și a ascultat istorisirea, completată de mai mulți dintre cei prezenți. A aruncat rapid o privire către orb, care stătea singur pe banca lui, fără să mai lucreze, așa cum făcea de obicei. Queenie, pisica portocalie cu dungi albe a hanului, stătea încovrigată în poala lui Adam, între mâinile flasce ale bărbatului celui înalt.

– Hoții s-au ales cu o pradă pe cinste? i-a întrebat pe cei de pe bancă.

Oare ar putea scoate ceva de la bătrân, profitând că Lucy Holbrook nu era prin preajmă?

– Acesta este misterul, a spus Will, clătinând din cap. Au luat doar caii.

– Nu au furat aurul lui Radcliffe?

Harry știa că orice cal înhămat la oricare dintre Rachetele lui Radcliffe nu mai valora nimic, nici măcar nu mai putea fi vândut pentru carnea lui. Radcliffe conducea o afacere de transport în care profiturile erau slabe, iar vizitiii săi erau genul care își mânau caii până când cădeau de epuizare chiar în timpul cursei, și mureau pe drumul dintre Londra și Dover.

Clienții de la bănci au chicotit. Geoffrey Radcliffe primise titlul pentru că îl împrumutase pe regele George cu sume amețitoare de bani pe vremea când acesta era doar un prinț.

– A fost o bandă de tâlhari, a adăugat Will. Au vorbit ceva într-o păsărească de-a lor.

– Ar putea fi țigani, a sugerat un alt client de pe bancă.

Harry s-a aventurat să arunce o privire spre orb. Era unul dintre rarele momente când Lucy Holbrook îl lăsa pe bătrân singur. Adam Pickersgill fusese obiectivul lui Harry timp de săptămâni, dar găsirea lui nu făcuse decât să adâncească misterul. Adam era înalt și uscățiv, cu un smoc de păr alb deasupra unei bandaj de pânză strâns în jurul capului, acoperindu-i ochii nevăzători. Harry bănuia că ar avea în jur de optzeci de ani și i-a recunoscut meritele lui Lucy că avea grijă de bătrân, care era curat, pieptănat și bine îmbrăcat.

În majoritatea zilelor, Adam stătea pe banca lui cu periile și cremele de lustruit sau cu o grămadă de tacâmuri de argint și cu

o oală pe care urma să o curețe. Clienții de la bănci știau puține despre el și nici nu le păsa. Cei mai mulți dintre ei îl considerau pe bătrân pur și simplu ca făcând parte din decor. Fusese în preajma lui Lucy Holbrook încă din perioada de început a hanului.

Jenat, John Simkins, un comerciant care vindea butelci de apă, a mărturisit că în copilărie îl tachinase pe Adam și încercase să-l enerveze ori de câte ori Lucy îl scotea din han să se bucure de un strop de soare și de un pic de aer curat. Nimeni nu știa cum ajunsese fata să aibă grijă de bătrân.

Harry s-a întors către cei care vorbeau despre drumuri și tâlhării, lăudându-se că oricare dintre ei s-ar fi descurcat mult mai bine în fața atacului hoților decât vizitiul. Era aceeași atitudine de bravadă dată de aburii alcoolului pe care Harry o mai întâlnise și la recruții fără experiență, în noaptea dinaintea bătăliei.

Pe măsură ce discuțiile se întețeau, devenind din ce în ce mai zgomotoase, cei de la bănci aruncau câte o privire spre ușa salonului privat al hanului. Harry ar fi pariat că cel puțin trei dintre ei aveau să-și facă curaj să-i ceară mâna lui Lucy.

– Unde este domnișoara Holbrook? a întrebat el când discuțiile despre jaf au încetat.

Toate capetele au indicat ușa aflată de cealaltă parte a intrării, iar Will a vorbit în numele grupului.

– La prânzul cu prietenele ei. Will și-a șters spuma de bere de pe buze. Iată un mister de rezolvat pentru dumneata, căpitane, a spus el. De ce și-a trimis Sir Geoffrey aurul în Iad?

Will, un uriaș cu părul blond, era considerat a fi șeful grupului, iar tovarășii lui așteptau gluma.

Harry a ridicat din umeri.

– Ca să aibă parte de el când va ajunge acolo, a spus Will.

Toți au râs și s-au lovit cu mâinile peste coapse.

– Geoffrey a fugit.

Vocea profundă a lui Adam Pickersgill a răsunat din colțul lui, calmând spiritele. Bărbații au revenit la pipele lor. Harry a dat din cap spre ei și s-a întors către bătrân.

– Geoffrey a fugit, a repetat bătrânul.

Mișcarea corpului lui a făcut să se zgâlțâie banca de sub el.

Harry a traversat camera și a pus o mână pe umărul bătrânului pentru a-l liniști, făcându-i semn lui Frank de la bar să-i toarne o

halbă mică de bere. Când i-a adus-o, Harry a ridicat mâna mare și pătrățoasă a bătrânului și a strâns-o în jurul halbei de cositor, așa cum o văzuse procedând pe Lucy.

Adam a băut berea cu înghițituri zdravene, care i-au lăsat o mustață de spumă deasupra buzei de sus. A trântit halba pe masă, împroșcând cu bere.

– Adam nu trebuie să plece. Adam trebuie să rămână.

Queenie și-a schimbat poziția în poala bătrânului și a sărit jos pentru a se arcui lângă cizmele din piele ale lui Harry. S-a aplecat să mângâie animalul pe cap.

Adam s-a liniștit și și-a înclinat capul într-o parte.

– Îți plac foarte mult pisicile.

– Da, a recunoscut Harry.

Bătrânul, deși orb, se pricepea să detecteze prezența unei persoane și să recunoască oamenii chiar înainte de a vorbi. Dacă Harry l-ar putea face pe Adam să vorbească, poate i-ar putea spune în sfârșit ceva util despre caz. Harry bănuia că vorbele ciudate ale lui Adam făceau parte dintr-o poveste care avea sens, fragmente dintr-o istorioară în care un bărbat a fugit în timp ce altul a rămas pe loc, poate chiar martor la scena crimei.

– Geoffrey a fugit, a repetat Adam, de data aceasta ca și când ar fi fost vorba doar despre o conversație obișnuită.

Harry l-a strâns prietenește de umăr.

– Cum e berea azi, Adam?

Fața lui Adam s-a încrețit în zeci de riduri în jurul benzii de pânză care nu mai era atât de albă. A întins mâna după cea a lui Harry și i-a răsucit-o cu două mișcări lungi și energice, de parcă ar fi rotit un robinet.

– Berea de la Tooth and Nail e foarte bună. Îți place berea ta foarte neagră, precum cafeaua.

– Așa e, Adam.

Din direcția celor așezați pe bănci s-a auzit un alt comentariu despre jaful asupra Rachetei lui Sir Geoffrey. Adam s-a mișcat, mâinile lui noduroase trăgând de pătura așezată peste genunchi. Harry s-a așezat lângă el, iar Queenie a sărit în poala lui. A mângâiat blana pisicii și s-a gândit cum să extragă adevărul din mintea rătăcită a bătrânului.

Urechile lui Lucy captau doar zgomotul lingurilor care loveau vesela și așa și-a dat seama că încetaseră să mai discute și că prietenele ei se uitau la ea. Habar nu avea ce vorbiseră în ultima jumătate de oră.

– Lucy, copila mea, a rupt Margaret tăcerea. Chiar nu putem suporta gândul de a te ști aici singură, atât de departe de prieteni.

Lucy și-a mușcat limba. Singură? Îi venea să râdă de această afirmație. Când a fost vreodată un hangiu singur?

– Trebuie să-ți găsim un loc potrivit unde să te știm în siguranță, iar noi te vom ajuta, a spus Cassandra de parcă ar fi decis soarta unei farfurii cu budincă. Dar trebuie să părăsești hanul cât mai curând posibil. În termen de două săptămâni, cel târziu.

– Să vând în decurs de două săptămâni? Aș putea?

Nu era pregătită. Cu doar câteva săptămâni în urmă, viitorul ei de lady i se păruse destul de îndepărtat.

– Bineînțeles că nu te vei ocupa singură de vânzare, a spus Cassandra. Noi îți vom recomanda un avocat ca să te asiguri că bunurile hanului sunt evaluate corespunzător. Cu puțin ajutor din partea noastră, vei fi pregătită să-ți începi Sezonul londonez în câteva zile.

Prietenele ei se gândiseră la o soluție pentru situația ei. Dar un tată mort nu era o situație. Tooth and Nail nu era o situație. Și Adam nu era o situație. Nu știa cum ar fi putut să le spună prietenelor ei despre Adam, dar cu siguranță erau lucruri care nu puteau fi vândute laolaltă cu mesele și scaunele, farfuriile și argintăria, grajdurile și anexele. Chiar dacă un om și-ar putea vinde toată agoniseala, nu ar avea cum să se debaraseze cu adevărat și de trecut.

Margaret s-a ridicat și a ocolit masa să o prindă pe Lucy de mâini, să o ridice de pe scaun și să o îmbrățișeze din nou.

– Copilă dragă, soarta te-a lovit cum nimeni nu se aștepta. Cu toate acestea, a venit și acel moment și însuși tatăl tău și-ar fi dorit ca tu să răzbești și să ajungi cât mai sus în societate.

Lucy s-a lăsat îmbrățișată. Nu putea nega că tatăl ei voise ca ea să devină o lady. Când a împlinit doisprezece ani, i-a dăruit un tablou care o înfățișa exact pe acea lady în care urma să se transforme. Atârna în camera ei deasupra micului șemineu. Apoi a

trimis-o la școala doamnei Thwayte și, când și-a terminat studiile, a insistat ca ea să-și petreacă duminicile chiar cu aceste prietene, pentru a se obișnui cu stilul lor de a vorbi și cu acele maniere, care erau cu totul diferite de cele ale hanului.

Acum, pe neașteptate, sosise momentul ca ea să urmeze acea viață pentru care o pregătise. Pur și simplu nu își imaginase niciodată că avea să păsească în această nouă viață fără el.

Cordelia s-a ridicat și i-a oferit din nou pachetul învelit în hârtie maro.

– Deschide-l, dragă.

Lucy s-a desprins din îmbrățișarea lui Margaret și a desfăcut panglica, dând la o parte hârtia maro. A văzut o carte mică, albastră, cu titlu scris cu litere aurii – *Ghidul vânătoarelor de soți*. A ridicat privirea spre cele trei chipuri care-i zâmbeau, încurajând-o. A scăpat un chicot. Poate că în urmă cu o lună sau cu două săptămâni, ar fi devorat nerăbdătoare cărticica, gata să-i urmeze sfaturile. Acum înțelegea că sfaturile din carte aveau să fie doar sfaturi de a pleca de acasă. A vrut să arunce cărticica pe fereastră și să lase ploaia să o spele.

– O să te descurci de minune, draga mea. Abia așteptăm să te ajutăm să ai parte de un Sezon minunat și triumfător, a spus Cassandra.

Lucy a strâns cartea cu putere, ca să nu acționeze după primul ei impuls. Prietenele ei îi doreau tot ce era mai bun pentru ea, chiar dacă nu știau ce-i cereau în schimb – să se îndepărteze de tot ce îi era drag și cunoscut. Să urmeze stilul de viață pe care-l învățase pe South Audley Street și să uite de anii petrecuți acasă.

Un zgomot neașteptat care venea dinspre bar i-a întrerupt gândurile, urmat de vocea neliniștită a unui bărbat care striga:

– Nu, nu, nu, nu, nu.

Doamnele au tresărit, surprinse.

– Ce este acel zgomot îngrozitor? a întrebat Cassandra.

Strigătul dureros a răsunat din nou, și mai tare, plin de o suferință teribilă.

– Adam, a strigat Lucy. Trebuie să mă duc la el.

A lăsat cărticica în mâinile Cordeliei și s-a repezit spre ușă.

Capitolul 2

Femeia care a moștenit o proprietate poate să se descotorosească rapid și fără să mai stea prea mult pe gânduri de anumiți domni care o curtează – de vânătorul de avere a cărui proastă reputație face deliciul gazetelor vremii, de mezinul familiei, de văduvul care are o familie de întreținut, de desfrânatul care și-a ipotecat averea imensă și de frumosul ofițer cu solda redusă la jumătate[1]*, cu umerii largi, cu epoleții de aur și cu manșetele tocite. Acești domni au un singur motiv să se căsătorească — refacerea propriilor averi distruse. Fiecare dintre ei se consideră victima circumstanțelor nefavorabile care au condus la situația dezastruoasă în care se găsesc. Satisfacerea propriului interes este singurul lor motiv de a-și căuta o soție, făcându-i orbi la calitățile tinerei vânătoare. Un astfel de bărbat se va apleca peste mâna moștenitoarei, gândindu-se doar la un nou acoperiș pentru conacul șubrezit al familiei, la o mamă pentru progeniturile neastâmpărate sau la zâmbetul afabil al croitorului său când primește banii pentru serviciile sale. Femeia care a moștenit o proprietate trebuie să respingă din start orice bărbat care nu consideră mintea și spiritul ei ca fiind acele calități care, în combinație cu propriul lui caracter, ar putea da naștere unui parteneriat trainic.*

Ghidul vânătoarelor de soți

Din holul de la intrare, Lucy l-a văzut pe Adam stând în mijlocul camerei, cu mâinile noduroase încleștate. Clienții de la bănci se împrăștiaseră, lăsând un spațiu liber în jurul bătrânului. Doar un singur bărbat mai era lângă el, căpitanul Clare îmbrăcat în uniforma lui roșie, cel mai nou oaspete al hanului. S-a uitat la ea cu o privire ascuțită, ca și cum ar fi vrut să-i transmită un semnal de avertizare.

[1] În armata engleză, ofițerii în serviciu puteau să se retragă, primind voluntar jumătate de soldă sau puteau fi obligați să facă acest lucru dacă serviciile lor nu mai erau necesare.

Adam stătea ca un copac pe un câmp golaș înfruntând furtuna, cu trupul tremurând. Amintirea dureroasă care era ascunsă în străfundurile acelei minți zdruncinate și slăbite a revenit în forță, urlând ca o fiară în cușcă. Lucy se aștepta la o criză după moartea tatălui ei. Tocmai ce izbucnise.

– Geoffrey a fugit, a strigat Adam, clătinând din cap. Adam a văzut. Adam a văzut. Adam a văzut. A început să se lovească în cap cu pumnii, plângând. Nu, nu, nu, nu, nu.

Lucy a coborât scările, dar căpitanul a făcut un pas, intercalându-se între ea și Adam. Ea s-a lovit cu putere de pieptul lui îmbrăcat în vestonul roșu, iar el a luat-o de umeri.

– Are o criză, a spus el cu o voce joasă. A lovit cu pumnii pe oricine a încercat să se apropie.

– Lasă-mă să trec. Pot să-l liniștesc. Lucy a încercat să scape din strânsoarea lui și s-a uitat în privirea lui severă, susținându-i-o cu una pe măsură. Sunt singura persoană care poate să-l ajute.

Căpitanul a strâns-o cu și mai multă fermitate. Privirea lui neclintită o fixa pe a ei.

– Așteaptă până când se liniștește.

– Dacă îmi aude vocea, se va calma.

Dar Adam nu putea să o audă. Repeta urletul dureros. În spatele ei, Lucy a auzit un strigăt înăbușit, și a bănuit că este al Cordeliei. Nu-l mai văzuse pe Adam atât de agitat de foarte mult timp.

Strigătele lui i-au răsunat puternic în urechi până când a răgușit, iar mâinile i-au căzut inerte pe lângă corp. Episodul nu a durat mai mult de câteva minute, dar lui Lucy i s-au părut ore întregi. Căpitanul a dat din cap și i-a dat drumul, iar ea s-a dus lângă Adam.

– Sunt Lucy, Adam. Sunt aici. Stătea atât de aproape, încât el să îi poată simți prezența. Sunt aici.

După un moment lung, bătrânul a vorbit din nou.

– Adam stă. Adam rămâne lângă Lucy, a spus el.

– Da, Adam.

Ea a luat unul dintre pumnii mari și l-a ținut până când degetele i s-au relaxat și a putut să-l ia de mână.

– Tu și cu mine, Adam. Stăm amândoi.

Lucy i-a tras mâna bătrânului, iar el a lăsat-o să-l conducă înapoi la banca lui.

– Domnișoară Holbrook. Vocea căpitanului era joasă și calmă. Invitatele dumitale.

Lucy și-a ridicat privirea și și-a văzut prietenele aflate în dreptul scărilor, cu niște expresii șocate și alarmate. Nu-și dăduse seama cât de ciudat li s-ar fi putut părea Adam. Câțiva metri despărțeau banca lui Adam de locul unde se aflau, un spațiu insuficient pentru mai mult de cinci perechi care să danseze un dans popular, dar care în acele clipe părea ca un hău.

S-a uitat la căpitan.

– Adam are nevoie de mine.

– O să conduc eu doamnele, a spus el.

S-a întors înainte ca ea să-i poată mulțumi.

Harry s-a îndreptat spre cele trei doamne care au rămas în dreptul scărilor, cu chipurile livide, absolut șocate. Le mai văzuse și cu altă ocazie, pe surorile gemene care se îmbrăcau în ținute identice și pe prietena lor cu fața rotundă și bucle castanii care ieșeau de sub o bonetă de dantelă purtată de doamnele respectabile, la nunta prietenului său, vicontele de Hazelwood. Lucy Holbrook avea prieteni sus-puși pentru o simplă fată de hangiu.

– Doamnelor, sunt căpitanul Harry Clare, la dispoziția dumneavoastră. Pot să vă însoțesc până la trăsură?

Una dintre gemene, strângând la piept o carte micuță, a dat din cap cu toată convingerea, dar cealaltă s-a ridicat și l-a întrebat cu o voce joasă pentru a fi auzită doar de Harry, dar totuși destul de răsunătoare în liniștea încăperii:

– De ce este liber bărbatul acesta?

– Am impresia, doamnă, a spus Harry, aruncând o privire către Lucy, care se sprijinea de umărul lui Adam, că bătrânul locuiește aici și se află în grija domnișoarei Holbrook și a tatălui ei.

– Tatăl ei nu mai este printre noi. Trebuie găsit imediat un alt cămin pentru acel bărbat.

Harry s-a înclinat.

– Să-i spun domnișoarei Holbrook că aceasta este sugestia dumneavoastră, doamnă?

Imaginea capului auriu al lui Lucy lângă cel alb al lui Adam li se derula în fața ochilor. Era greu de spus cine avea parte de mai multă alinare în urma acelei atingeri.

Doamna cu buclele moi a clătinat din cap și le-a făcut un semn prietenelor sale să intre în salonul privat unde luaseră masa. Harry le-a urmat înăuntru și a închis ușa.

– Căpitane Clare, a spus geamăna care avea cartea, ești cumva rudă cu Mountjoy?

– Fratele lui mai mic, doamnă.

Harry nu a putut să se abțină să nu-și strângă buzele când a fost nevoit să recunoască asta.

– A, le cunoaștem pe mătușile tale.

Părea încântată că Harry făcea parte din cercul ei de cunoștințe.

– Permiteți-mi să vă chem trăsura, doamnelor.

Cea mai îndrăzneață dintre gemene a vorbit din nou.

– Se pare că ești un om rațional, căpitane. Rațional și în ceea ce o privește pe domnișoara Holbrook. Ea nu mai trebuie să rămână nici măcar o singură noapte într-un asemenea loc. Suntem pregătite să o luăm cu noi în această după-amiază. Nu-i așa, doamnelor?

Trei fețe s-au întors spre Harry pline de îngrijorare și dezaprobare. Nu le plăcuse hanul și nimic nu părea să le schimbe această opinie.

Harry nu credea că o vor convinge pe fată să-l părăsească pe bătrân. Ceea ce văzuse fusese o loialitate pe viață, pe care nici un gest plin de intenții bune nu ar fi putut să o înlocuiască.

– Cred, doamnă, că domnișoara Holbrook îl consideră pe bătrân ca fiind responsabilitatea ei.

– Absurd! O tânără ca ea nu are nici în clin, nici în mânecă cu îngrijirea unui astfel de... om. Nu poate să îi ceară unuia dintre oamenii care își pierd vremea pe aici să aibă grijă de el? a zis ea, făcând un semn spre salonul comun.

Harry și-a ascuns un zâmbet. S-ar putea să pară că își pierd vremea, dar ei se considerau a fi coloana vertebrală a Angliei, oamenii care puseseră osul la prosperitatea țării. Chiar și Frank Blodget, barmanul, ar considera rolul de îngrijitor al lui Adam ca fiind sub demnitatea lui.

– Mă îndoiesc, doamnă.

– Te rog să ne ierți, căpitane, a spus a treia doamnă, femeia cu buclele castanii și moi și cu fața rotundă. Este de la sine înțeles că suntem îngrijorate pentru tânăra noastră prietenă. Bătrânul are vreo legătură cu domnul Holbrook sau cu fiica lui?

– Nu, din câte știu eu, doamnă.

– Și nu mai există o altă soluție în cazul lui?

– Este cam încet la minte, doamnă, și își câștigă traiul făcând mici treburi casnice pentru han.

Nu era treaba lui Harry să-l apere pe Adam Pickersgill în fața unei societăți care nu înțelegea care era rostul unor persoane nevăzătoare, dar era în interesul lui să nu-și piardă martorul.

– Și are adeseori ieșiri atât de greu de stăpânit?

– N-aș putea să vă spun, doamnă. Acesta este singurul episod la care am asistat.

– Mulțumesc, căpitane. Ești amabil să ne chemi trăsura? S-a întors către gemene. Trebuie să facem un plan.

– Doamnă, a dat Harry din cap.

În timp ce ieșea din cameră, a auzit-o pe prima doamnă care spunea:

– Chiar nu aveam cum s-o ajutăm pe Lucy dacă rămâne *aici*, Margaret.

Harry a închis ușa în urma lui. Din cunoștințele lui în materie de strategii, bănuia că doamnele se regrupau pentru un alt atac. Erau hotărâte să o scoată pe fată din han.

Mătușile lui veniseră la Mountjoy când mama lui murise, poate la fel de hotărâte ca și ele, dar după ce apucaseră să-i cunoască pe tatăl și pe fratele său, nici un gest de compasiune plin de bunăvoință și nici o strădanie din partea lor de a se impune așa cum o făcuse mama sa în acea casă nu avusese succes. Harry se înrolase în armată după numai câteva zile.

La parter, în salonul comun, ultimul client de pe bancă și-a șters berea de la gură, și-a luat rămas-bun de la barman și s-a îndreptat spre ușă. Harry l-a urmat afară, pentru a-i chema pe servitorii doamnelor. După ce s-a asigurat că totul era pregătit pentru plecarea lor, s-a întors înăuntru. Nici fata, nici bătrânul nu se mișcaseră de la locurile lor. Harry s-a apropiat cu grijă până când fata i-a simțit prezența. Când a ridicat privirea, ochii îi erau ca niște izvoare pline de sentimente de reproș la adresa propriei sale persoane.

– Prietenele tale vor să pleci chiar astăzi de la han.

S-a îndreptat imediat.

– Sunt pline de intenții bune, dar nu-l voi părăsi pe Adam.

– Voi sta eu cu el în timp ce îți iei la revedere.

– Nu-l vei tulbura din nou?

– L-au tulburat discuțiile de la bănci.

Harry nu a făcut nici o referire cu privire la subiectul acelor discuții.

Ea i-a șoptit ceva lui Adam și s-a ridicat. Harry a privit-o traversând camera cu un pas ușor și vioi, distras puțin de legănarea și de foșnetul fustelor ei. În câteva minute, doamnele au ieșit din salonul privat, iar murmurul vocilor feminine – rugătoare și aspre, și răspunsurile liniștite și ferme ale lui Lucy – au ajuns până la banca unde se aflau ei. Lângă el, Adam s-a încordat, ascultând.

– O văd pe Lucy, Adam, l-a liniștit Harry pe bătrân. Își ia rămas-bun de la prietenele ei. Se va întoarce în curând.

Și-a păstrat vocea calmă și tonul obișnuit, în timp ce lacheul sosea cu hainele și pelerinele doamnelor, și, după ce acestea s-au îmbrăcat, Lucy și-a condus oaspeții afară pe ușa hanului, în ciuda protestelor.

Poate că prietenele ei au forțat un pic nota, dar i-au oferit o șansă să scape din locul acesta. Din experiența lui, Harry știa că acesta era momentul oportun să plece. Nu vedea nici un avantaj în încăpățânarea fetei de a rămâne să se ocupe în continuare de Tooth and Nail, o corvoadă care avea s-o îmbătrânească prematur și avea s-o facă să-și piardă feminitatea. Își putea imagina motivul pentru care prietenele ai au sfătuit-o să-și ia un soț. Un soț, chiar și unul ales dintre vecinii ei, ar fi un partener mult mai bun decât bătrânul.

În absența lui Lucy, Adam a devenit neliniștit, cu brațele și picioarele tremurând, până când, în cele din urmă, s-a aplecat în față și și-a pus capul și brațele pe masă. Gura i s-a deschis și a adormit.

Tocmai când Harry credea că prietenele ei sus-puse o luaseră cu forța pe Lucy în trăsura lor, ea s-a întors și s-a oprit pe palier, părând pierdută și nesigură. Când i-a surprins privirea, s-a îndreptat și a coborât. A admirat efortul ei de a nu-și arăta slăbiciunea.

– Doarme.

Harry s-a ridicat și s-a grăbit să o oprească înainte ca ea să ajungă la bancă. Voia să o întrebe despre Adam fără să-l trezească pe bărbat.

– Ce s-a întâmplat cu el?

Din unghiul din care o privea, putea observa vârful capului ei de un auriu pal. Rochia și persoana ei aveau o simplitate pe care o prefera penelor și dantelelor invitatelor ei. S-a întrebat dacă și-ar pierde această simplitate în cazul în care prietenele ei ar reuși să o atragă pe drumul lor.

– Îl întrebam adeseori pe tata despre Adam. Abia acum îmi dau seama că mi-a spus foarte puțin. Mi-a spus doar că Adam era servitor într-o casă mare înainte de a veni la noi.

– Un orb să fie servitor?

Ea a clătinat din cap.

– Cred că a rămas fără vedere în timpul unui atac pe drum și a rătăcit până la han. După agresiune, tatăl meu a avut grijă de el. Ea a ridicat din umeri. Și l-a adăpostit la noi.

Explicația fetei i-a dat de înțeles că nu știa prea multe din trecutul bătrânului. Tatăl ei îi spusese o poveste care avea sens, dacă lua în calcul crizele bătrânului. Dar Harry a bănuit că atacul a vizat pe cineva care jucase un rol important în războaiele duse de Anglia, iar această pierdere a făcut ca spionul Goldsworthy să-i dea acest caz lui Harry.

Cel mai mare mister era rolul jucat de Tom Holbrook în poveste. De ce un bărbat care avea un han și o familie de întreținut și-a asumat o povară precum Adam? Majoritatea oamenilor ar fi făcut un gest milostiv față de el și apoi l-ar fi lăsat să-și urmeze drumul. Harry nu reușea să înțeleagă de ce Tom Holbrook, care era, fără urmă de îndoială, un om practic, făcuse ceva ce nu-i stătea în fire.

– Am de rezolvat câteva treburi în această seară. Vei putea să te descurci singură cu el?

– Așa cum am făcut aproape de când mă știu? Vorbea sfidător, dar părea trasă la față, cu ochii întunecați pe chipul palid. Iartă-mă. Ai fost de ajutor. Adam de obicei nu este atât de... agitat. Doar că... nu-i place schimbarea.

– Stai jos. Te-ai topit pe picioare ca o lumânare.

Vocea lui a sunat aspru chiar și pentru propriile urechi. Gândul că urma să se întâlnească cu Richard îl adusese în pragul unei crize de nervi.

Ochii ei cenușii l-au străfulgerat scurt.

– Te aștepți ca civilii să îți dea onorul și să te asculte, căpitane?

El a zâmbit. Și-ar fi dorit mai degrabă o viață în afara armatei, acă asta însemna să dea doar câteva ordine din când în când și celea să fie respecte.

– Mă aștept de la o femeie rațională să dea dovadă de chibzuință.

– Foarte bine.

S-a așezat lângă Adam, punând o cărticică pe bancă lângă ea. 'isica portocalie a apărut și i-a sărit în poală, s-a învârtit în cerc i s-a așezat cu fața lipită de piciorul fetei.

Harry s-a întors și s-a îndepărtat cu pași mari. Putea conta pe ată să aibă grijă de bătrân pentru moment.

Harry a dat de fratele său, Richard, conte de Mountjoy, scufunat într-un scaun în salonul rezervat abonaților clubului la care ra membru, cu un pahar de coniac în mână. A bănuit că ar trebui ă fie șocat de aspectul lui Richard, de părul alb și pielea lipită e os, de ochii umezi și de silueta deșirată. Richard fusese întotdeauna considerat cel mai chipeș dintre cei doi frați. La patruzeci i unu de ani, semăna mai mult cu tatăl lor decât cu fratele pe care Iarry îl urmase cândva în aventurile tinereții.

Liniștea salonului destinat abonaților clubului nu semăna eloc cu vacarmul de la Tooth and Nails. Fiecare gentleman era nconjurat de o insulă de tăcere, în compania ziarului sau a reistei lui. Nimeni nu striga să i se mai aducă un rând de băutură. 'helnerii se mișcau pe covorul imens, atenți fie la privirea, fie la egetul ridicat al vreunuia dintre clienții clubului, care le făcea n semn discret.

Richard și-a ridicat privirea când Harry s-a apropiat, dar nu s-a gitat, având grijă să nu-și miște prea mult capul.

– Îi ai la tine?

– Bună, Dick.

– Nu mă lua cu „bună", Harry. Ai adus banii?

– Nu.

Richard s-a uitat la el.

– Am avut o înțelegere, Harry. Credeai că glumesc?

– Nu știam că ești capabil de glumă.

Nu-și mai auzise fratele râzând de doisprezece ani.

– Ți-am dat un răgaz de un an să faci rost de bani.

Iar Harry fusese atât de aproape. O ultimă misiune și ar fi fost plătit pentru anul și o zi de serviciu în slujba de spion pentru rege și țară.

– Ai primit și altă ofertă?

Richard a învârtit paharul de coniac, agitându-i conținutul.

– Doar să rostesc cuvântul magic, și Finchley va face rost de toate ofertele pe care le vreau.

Harry nu se îndoia că era adevărat. Finchley, omul care se ocupa cu afacerile răposatului lor tată, abia aștepta să vândă Mountjoy și să vadă creditorii plătiți și ipotecile ridicate.

– Să înțeleg că vrei să scapi de Mountjoy?

Richard a pocnit din degetele de la mâna stângă.

– Cât ai zice pește. Nu-mi spune că te-a cuprins nostalgia după pământurile mlăștinoase și după mucegaiul casei pe care ai fost atât de nerăbdător s-o părăsești?

Harry a privit în jur. Nimeni din salonul abonaților nu părea să fie atent la conversația lor.

– Mă cunoști mult prea bine.

– Eu? Richard a început să scuture din cap, dar s-a schimonosit de durere când l-a mișcat. Nu cred că te cunosc deloc. Cine ești? Lăudărosul și bravul căpitan? Eroul de la Waterloo?

– Sunt un supraviețuitor, Dick. Atâta tot.

Richard a luat o înghițitură din coniac și a ridicat un deget spre Harry. Se părea că, în afară de cap, mai putea să-și miște extremitățile.

– Știu cine ești. Tu ești rezerva care aspiră să ajungă moștenitor. Ți-ar plăcea să fii următorul conte de Mountjoy după ce eu nu voi mai fi. Vei face rost și de o moștenitoare, care îți va naște niște băieți și vei restabili descendența nobiliară a familiei Clare. Datoria și onoarea și toate celelalte prostii, în timp ce eu și tata vom fi doar o ramură moartă a străvechiului arbore genealogic.

Harry nu i-a răspuns. El alesese cu ani în urmă să se salveze. Cu un instinct de autoconservare, simțise imediat pericolul care-l pândea, dar nu reușise să-l avertizeze și pe fratele său mai mare.

Richard privea în pahar.

– Chiar nu ar trebui să te las să faci asta. Casa este într-o paragină de neimaginat. Chiriașii au fugit. Chiriile sunt amețitoare.

Restaurarea locului este la fel de greu de concretizat precum fumul unei pipe. Ai încercat vreodată să fumezi pipă, Harry? Desigur că nu. Tata m-a inițiat după ce ai plecat.

– Ai fi putut să-l înfrunți.

Richard și-a coborât paharul pe brațul scaunului, vărsând mai multe picături de coniac.

– Ha! Tu nu i-ai rezistat mai mult decât am făcut-o eu. Ai fugit, nu uita.

Era o acuzație veche și nu ar fi trebuit să-l mai doară, dar maxilarul lui Harry s-a crispat.

– Nu i-am călcat pe urme chiar în fiecare viciu și nebunie.

Ochii lui Richard s-au umezit brusc și lacrimile s-au revărsat pe obrajii ofiliți.

– Să te ia naiba, Harry. Nu uita, o singură ofertă este tot ce am nevoie, așa că, dacă vrei să răscumperi ipoteca pentru Mountjoy, ar fi bine să vii cu o propunere.

Când Harry s-a întors câteva ore mai târziu de la întâlnirea cu Richard, care îi lăsase un gust amar, a găsit salonul comun pustiu, mai tăcut decât orice tabără de noapte ridicată vreodată de armată. A scuturat din cap. Nu simțea lipsa camaraderiei zgomotoase a celor de la bănci. Îi considerase parte din decor, dar acum, că se făcuseră nevăzuți, precum oaspeții unui castel fermecat, simțea că viața dispăruse din acel loc.

Banca lui Adam era și ea aproape goală. Pisica luase locul lui Lucy, iar focul mocnea cu o strălucire roșie în grătar. Cărticica fetei zăcea abandonată pe podea. A ridicat-o, a întors-o cu coperta în sus și a citit titlul. *Ghidul vânătoarelor de soți*. Poate că era un semn, dar era cartea care-l ajutase pe Hazelwood să rezolve ultimul lor caz. Harry s-a amuzat de această coincidență, dar imediat i-a trecut un alt gând prin minte. Ar putea să se folosească de carte în avantajul său. A vârât-o în buzunar.

Pisica și-a ridicat capul, și-a arcuit spatele și a mieunat zgomotos pentru a-i capta atenția.

Capitolul 3

Având în vedere faptul că moștenitoarea unei proprietăți o să primească cu siguranță multe oferte de căsătorie, este de dorit ca ea să fie atentă la modul în care un domn îi face această propunere. Sunt domni care, purtați de patimă sau de goana după bani, se vor grăbi să-și exprime intențiile fără a ține cont de disponibilitatea unei femei de a-i asculta propunerea. Alții, mai șireți și care și-au făcut deja o strategie, vor aștepta momentul prielnic și locul, adesea public, în care să facă propunerea de căsătorie astfel încât să se asigure că doamnei îi va fi extrem de greu să-i refuze. Și, mai sunt și acei bărbați, care, dintr-o efuziune spontană de sentimente, sunt incapabili să rostească o propunere elegantă și coerentă, rezumându-se doar la a-i strânge mâna și a o privi în ochi. Femeia în cauză ar trebui să mediteze asupra acestor diferențe între modurile în care un bărbat îi face o propunere, dar cel mai important lucru pentru fericirea ei este să fie atentă la cuvintele pretendentului ei. Ea este sfătuită să refuze orice bărbat care, în propunerea pe care i-o face, vorbește mai degrabă despre fericirea lui decât despre a ei.

Ghidul vânătoarelor de soți

Lucy s-a trezit în scaunul lui Papa, cu picioarele ghemuite sub ea, învelită cu o haină veche de-a lui. Adam sforăia liniștit în patul său. În somn, părea netulburat, dar ea știa că trecutul îl pândea.

Memoria era un tărâm neexplorat de Adam, cu excepția acelor episoade în care un cuvânt îi declanșa unul dintre delirurile lui. Atunci rămânea captiv în trecut, înconjurat de lucruri și oameni pe care numai el îi putea vedea.

În vara când Lucy a împlinit doisprezece ani, crizele lui fuseseră atât de dese încât o speriaseră. Notase toate cuvintele lui ciudate. Ea îi dusese lista lui Papa pentru a decide împreună dacă puteau să lege o poveste coerentă din toate aceste frânturi răzlețe de discurs delirant, dar Papa afișase o expresie foarte serioasă și îi spusese să

se chinuie să-l înțeleagă pe Adam, ci doar să continue să aibă
jă de el. Îi luase lista și o băgase în sertarul în care ținea lucru-
e lui Adam. Reținuse acel sertar din fundul dulapului. Acum, că
ı singura responsabilă pentru Adam, a presupus că ar trebui să
e mai multe despre el.
O bătaie în ușă i-a întrerupt gândurile. Hannah avea nevoie de ea,
Lucy s-a ridicat rapid în picioare. Era timpul să-și înceapă ziua.
ıi întâi, trebuia să aibă grijă de Adam, apoi de ea. Mai târziu, avea
l întrebe pe căpitanul Clare ce îl tulburase atât de tare pe Adam.
Odată Adam instalat în siguranță pe banca lui, s-a repezit spre
nera ei pentru a se pregăti pentru ziua care stătea să înceapă.
ı și-a dat seama că lipsea cartea pe care i-o dăduseră prietenele
până când s-a dus să-și lege inelul de chei de șorțul simplu de
ıselină pe care îl purta peste hainele de doliu. Cu cheile la brâu,
a ridicat privirea la portretul atârnat deasupra micului șemineu.
Portretul, un pic cam mare pentru camera ei, fusese un cadou
la tatăl ei când ea plecase la școală. Nu putuse să se despartă de
iar el îi oferise în schimb tabloul, pentru a-i aminti de scopul ei
viață, și anume de a deveni o lady.
Portretul înfățișa o lady care stătea pe un covor cu modele orien-
e așezat pe o peluză imensă care se întindea până la o casă gran-
)asă din piatră. O cărticică roșie deschisă era așezată pe fustele
:umarin ale doamnei. Dantela albă de la mâneci și de la corset
ălucea în lumina soarelui. Ziua trebuie să fi fost una în care bă-
se vântul, pentru că doamna care râdea ținea cu mâna o pălărie
paie cu o panglică albastră care flutura, părând să-și ia zborul.
Lucy visase cu ochii deschiși la acel picnic. Dar mereu se trezea
ı acele reverii dorind să-i pună niște întrebări doamnei care însă
ar râdea și își ținea strâns pălăria ca să nu o ia vântul, așa că Lucy
se lămurise prea tare în urma sfaturilor primite de la aceasta.
Nu voia să o judece greșit pe doamna din tabloul ei, dar și-ar fi
rit să afle mai multe despre viața unei lady decât sugera picnicul
iarbă verde. Voia să știe cine a copt pâinea și a umplut coșul cu
nătăți, cine a dus pătura și coșul greu pe iarbă, ce armată de
idinari se ocupa de întreținerea gazonului și cine spăla petele
iarbă de pe rochia doamnei la sfârșitul zilei? Voia să știe cum își
ıngea o lady tatăl mort, cum spăla un bătrân înspăimântat sau
m rezista eroic în fața opiniilor ferme ale prietenelor ei.

Pe măsură ce întrebările obișnuite i-au revenit în minte, a început să se întrebe unde era cartea. Și-a amintit vag că o lăsase pe banca lui Adam. Nu mai avea nevoie de *Ghidul vânătoarelor de soți* după moartea tatălui ei, dar ar fi pus-o pe raft și ar fi prețuit-o la fel ca și pe tabloul din camera ei, ca pe un cadou de la cei care au iubit-o. Responsabilitățile ei din acest moment până în viitorul apropiat erau să se ocupe de han și să aibă grijă de Adam.

Până spre prânz, împreună cu Hannah și Ariel, aerisiseră așternuturile în trei camere, care rămăseseră goale de la moartea tatălui ei. Discutase cu Frank despre proviziile de bere și băuturi spirtoase, iar doamna Vell o informase că nu avea suficienți bani pentru a cumpăra carne de vită pentru ziua care urma.

S-a oprit din drumul ei spre cutia cu bani pentru a căuta cartea pe sub banca lui Adam. Era ziua în care el lustruia cizmele. Un șir de încălțăminte uzată străjuia banca de lângă el, în timp ce Queenie era ghemuită în coșul lui cu cârpe. Nu era nici urmă de carte sub bancă sau pe sub Queenie. S-a ridicat în picioare încercând să-și amintească momentul în care cartea ar fi putut cădea, când a simțit o bătaie pe umăr.

Când s-a întors, a dat cu nasul de hainele cele bune, de duminică, ale lui Will Wittering, sau mai bine zis s-a proptit cu nasul în vesta neagră cu dungi aurii, pentru că Will era cu un cap mai înalt decât majoritatea bărbaților.

Părul său des și auriu i se ondula peste urechi. Barba îi era tunsă și pieptănată. Fața lui roșie radia de încredere, iar silueta lui masivă bloca imaginea salonului comun, deși auzea murmurul familiar al vocilor masculine.

– Domnișoară Holbrook, doar un cuvânt aș vrea să-ți spun, a rostit el.

– Desigur.

A rămas pe loc, conștientă de înălțimea și de masivitatea lui și de emoția care îl cuprinsese.

A surprins-o când i-a luat mâna într-una dintre mâinile lui cele mari și s-a agățat de ea, așa cum s-ar putea agăța un bărbat aruncat peste bord de o funie plutind în derivă prin valurile unei mări agitate. Și-a îndreptat umerii și a tras adânc aer în piept de parcă ar fi umplut un burduf și, înainte ca ea să-l poată opri, un potop de cuvinte s-a prăvălit asupra ei.

– Domnișoară Holbrook, atelierul de fierărie mi-a mers bine anul acesta, oferindu-mi șansa de a mă putea căsători. M-am gândit imediat la tine ca fiind singura femeie care mi s-ar potrivi, pentru că nu ai nasul pe sus și cunoști valoarea banului. Vei putea păstra hanul, așa cum și eu mi-aș putea păstra atelierul de fierărie. Și ambele ar prospera. Ce părere ai?

Lucy și-ar fi dorit să existe un loc unde să poată să-și mute nestingherită privirea și o expresie care să nu arate cât de uimită și de reticentă era. Doamna ei ar ști ce să facă, dar doamna ei era sus, râzând și ținându-și pălăria pe cap cu mâna.

A simțit cum îi iau foc obrajii. A avut senzația neplăcută că toată lumea din salon auzise declarația rostită cu voce tare de către Will. Ea și-a tras ușor mâna și Will, de parcă abia acum și-ar fi dat seama de intensitatea atingerii, i-a dat drumul. Fața lui sinceră și-a pierdut puțin din încrederea nețărmurită.

– Domnule Wittering, îți mulțumesc că te gândești la mine ca la o persoană care ar putea contribui la prosperitatea afacerii tale, dar trebuie să refuz oferta ta momentan. Trebuie să văd mai întâi cum mă voi descurca singură înainte de a mă asocia cu oricine altcineva.

Will a înghițit zgomotos, cu mărul lui Adam mișcându-se vizibil, lansându-se într-o nouă propunere, de parcă ea nici nu i-ar fi dat deja un răspuns.

– Am șaizeci de cai arvuniți deja și cu ce mai este de lucru cu balamale, șuruburi și zăvoare, cred că aș putea angaja un ucenic în această primăvară.

Lucy nu prea știa ce să-i răspundă. I s-a părut că a considerat refuzul ei ca pe un îndemn de a-i oferi mai multe informații cu privire la afacerea lui.

– Îți mulțumesc din nou, Will, dar răspunsul meu rămâne nu.

Ea a făcut o plecăciune.

– Nu vei găsi un bărbat mai bun la Londra, ține minte, așa că o să te întreb din nou în următoarea zi de început de trimestru.

Se pare că luase tăcerea ei uluită ca pe un consimțământ.

Ea a rămas cu gura căscată în timp ce omul se îndepărta, iar privirea ei a întâlnit-o pe cea amuzată a căpitanului Clare. Și-a ridicat halba de bere în semn de salut scurt, cu haina lui roșie distingându-se de cele maronii ale clienților de la bănci. Văzuse și auzise totul.

Lucy a fugit imediat prin bucătărie, acolo unde Hannah a găsit-o câteva minute mai târziu. Hannah a făcut o reverență rapidă și a anunțat-o:

– Vă așteaptă un domn în salonul privat. A rămas blocat aici din cauza unei roți rupte, așa mi-a spus. Spune că-l cunoaște pe tatăl tău, dar nu știa că tatăl tău are o fiică. Am făcut bine să-l duc acolo?

– Ai făcut foarte bine, Hannah.

Și-a dat seama că Hannah se uita la ea, așteptând noi ordine.

– O, domnișoară Holbrook, este un bărbat elegant cu o haină gri. El spune că este doctor și că dorește să servească cina. Mi-a spus că ar vrea puțin pește. Hannah a deschis palma, dezvăluind o pereche de monede care au zornăit promițător. Avem pește pentru el?

Lucy s-a încruntat. De când o știa, doamna Vell nu-și schimbase meniul. Hannah a zornăit din nou monedele din mâna ei.

– Ar trebui să-l servim cu ce este în meniul obișnuit, nu?

Lucy a clătinat din cap. Ea era cea responsabilă acum. Avea să-și urmeze propriile reguli.

– Dacă un domn dorește pește, va avea pește.

Ochii căprui ai lui Hannah s-au mărit și și-a strâns pumnul în jurul monedelor.

După-amiaza devreme, Harry a mers la fostul club Pantheon. În exterior, nimic nu se schimbase. Ploaia din ziua precedentă picura de pe schela care ascundea fațada de piatră a clădirii. Pânza care atârna s-a mișcat cu zgomot, purtată de vânt. Harry a încercat ușa ascunsă, dar și-a dat seama că era încuiată. Era ferm convins că alunecosul Samuel Goldsworthy, șeful spionilor, cel care îi recrutase pe toți, era ascuns înăuntru.

Goldsworthy îi salvase pe toți trei — Blackstone, Hazelwood și Harry — de la ruină cu promisiunea de a le plăti datoriile în schimbul unui an și o zi de serviciu. Blackstone și Hazelwood își câștigaseră recompensele, iar Harry voia să o obțină și el pe a lui.

A bătut rapid la ușa încuiată, dar aceasta a rămas închisă. A zăbovit o clipă, ascultând cum picura ploaia. Până acum, indolența lui Richard și disprețul lui față de chestiunile financiare nu-l deranjaseră, dar nici măcar fratele său nu putea ține la nesfârșit creditorii departe. Mai devreme sau mai târziu, Richard ar fi scăpat printre degetele slăbite conacul Mountjoy. Chiar dacă clubul

a fost închis, Harry mai trebuia să plătească ipotecile lui Richard înainte ca altcineva să reușească asta.

Cealaltă intrare în club era prin drogheria Kirby & Fiii din apropierea clădirii de pe Bond Street. Harry a mers la micul magazin. Clopoțelul a sunat când a intrat, iar Kirby, croitorul spionilor, și-a ridicat privirea din spatele tejghelei, unde îl servea pe un domn care cumpăra ceva.

Harry s-a oprit. Era obișnuit să o vadă pe fiica lui Kirby, Miranda, în postura în care se afla acum tatăl ei. Era încă un semn care indica închiderea clubului.

S-a încruntat și s-a întors spre rafturile cu borcanele și cutiuțele și săpunurile învelite în hârtie. Locul mirosea a lavandă și a citrice, ca un câmp sub soarele Spaniei. În timp ce clientul nu se putea hotărî ce să aleagă, Harry a aranjat borcanele și cutiile sub forma unui pătrat pe raft.

Lui Harry i s-a părut că i-a luat mult prea mult timp clientului să aleagă între un săpun de ras și altul. Când bărbatul a plecat în sfârșit cu marfa cumpărată, Harry l-a salutat pe Kirby.

– Unde este uriașul? a întrebat el.

– Nu aș putea să vă spun, căpitane.

– A spus Goldsworthy ceva despre redeschiderea clubului?

– Nimic.

Harry voia să treacă mai departe prin perdeaua de catifea roșie din spatele magazinului, să traverseze grădina și să se strecoare în club, așa cum făcuse adeseori în ultimul an.

În acel moment, Miranda, fiica de șaptesprezece ani a lui Kirby și croitoreasa-șefă, a apărut brusc de după perdea. Privirea ei s-a îndreptat spre Harry și și-a măsurat pașii cu atenție.

– O, tu erai.

– Așteptai pe altcineva?

Ea a ridicat din umeri.

– Nimeni nu mai vine pe aici.

– În afară de clienți, îmi imaginez.

Bănuia că ea voia să spună că nu mai vin pretendenți, așa cum fusese Nate Wilde, majordomul și spionul debutant al clubului. Băiatul nu rezistase frumuseții luxuriante cu părul castaniu întruchipate de Miranda încă de prima dată când o văzuse.

– Unde este Wilde? a întrebat-o.

Miranda și-a fluturat buclele.

– Cu siguranță nu sunt eu persoana care să știe asta. Ar trebui să te interesezi pe la prietenii lui sus-puși.

Harry a dat din cap și a continuat să aranjeze borcanele pe raft. Se referea la frații Jones, un trio care pe vremuri fuseseră niște ticăloși și care își căpătaseră o poziție privilegiată în societate ca urmare a confruntării cu puternicul duce de Wenlocke în încercarea de a-și salva fratele cel mai mic. Fratele mijlociu, Will Jones, îl salvase pe Nate Wilde de la viața de hoț de pe cele mai rău famate străzi ale Londrei și îl transformaseră într-un personaj important, care fusese de mare ajutor în rezolvarea cazurilor lor.

Harry de obicei nu lucra cu un partener, deși Wilde i-ar putea fi de folos, căci avea talentul de a se face nevăzut într-o mulțime de muncitori englezi.

– Mulțumesc, Miranda. Vrei să-l găsesc pe Wilde și să ți-l trimit?

Ea a venit în jurul tejghelei și a început să rearanjeze borcanele și cutiile pe care el le deranjase.

– Categoric nu. Pot să spun cu mâna pe inimă că nu m-am gândit deloc la el.

Harry i-a zâmbit. Fata nu se pricepea deloc să mintă.

Ea i-a întins un borcan cu parfum.

– Asta este ce cauți, a spus.

El a ridicat o sprânceană.

– Pot să mă ocup eu de cumpărăturile căpitanului, tată, dacă vrei să-ți bei ceaiul.

Tatăl ei a dat din cap și a dispărut după perdea. Îl auzeau târându-și pașii de-a lungul holului din spatele magazinului.

– Căpitane, l-am văzut pe domnul Goldsworthy intrând în club azi-dimineață. Așteaptă până când tata își bea ceaiul și te voi duce în club, i-a șoptit ea și adăugând pe un ton ridicat: Și te costă șase șilingi și patru pence.

– Mulțumesc, Miranda.

Harry a ieșit din micul magazin să o aștepte. Fata s-a ținut de cuvânt. Câteva minute mai târziu, l-a condus pe Harry prin magazin și prin grădina umedă până în spatele clubului, folosindu-se de propria cheie pentru a-l lăsa să intre.

I-a pus o mână pe mânecă în timp ce se strecura pe lângă ea.

– Poți să-l convingi pe domnul Goldsworthy să redeschidă clubul?

– O să-mi dau toată silința, a spus el.

În interiorul clubului domneau frigul și întunericul. Deși fuseseră puțini, trupa lor de spioni ținuse activă o bucătărie și un personal restrâns. Și întotdeauna se auzise sunetul ciocanelor și al ferăstraielor, ca și când renovarea, care reprezenta o parte a deghizării clubului, ar fi continuat în toată această perioadă.

Harry a bâjbâit de-a lungul holului întunecat care ducea de la bucătărie până la scara servitorilor și apoi în cafeneaua de la primul etaj. Perdelele de catifea trase peste ferestrele înalte făceau ca salonul să pară o cavernă întunecată.

Și-a mutat atenția de la canapelele goale și de la șemineul rece și cenușiu. Privirea lui a căzut pe mănușile din piele pe care el și Blackstone le purtaseră pentru a se lupta unul cu celălalt cu doar câteva zile înainte de sfârșit. La naiba cu Goldsworthy și cu cei din Ministerul de Externe!

A urcat pe scara largă din mijlocul încăperii până la biroul uriașului și a deschis ușa.

După înfățișarea și temperamentul lui, Goldsworthy părea să-și aibă locul mai degrabă la Tooth and Nail decât în oricare club de gentlemeni din Londra. Înalt, impozant și puternic, ca un fermier de țară voinic sau un negustor londonez prosper, Goldsworthy avea o prezență care umplea orice încăpere. Din spatele biroului său imens, el părea la fel de aspru și dur ca un stejar străvechi. Biroul în sine părea mai intimidant decât o baterie de tunuri, situată pe un deal, echipată cu proiectile de aproximativ șapte kilograme și îndreptată spre toți cei care se apropiau.

– Băiete, a spus Goldsworthy, ridicându-și privirea, cu mâinile lui mari întinse pe biroul plin de hârtii împrăștiate. Ce te aduce înapoi aici? Cred că ai înțeles că activitatea clubului a fost suspendată.

O singură lampă era aprinsă.

Harry a intrat în cameră. Era mai frig decât pe scara servitorilor.

– Dar nu și a mea, sir. Sunt încă în misiune. Când se va redeschide clubul?

Goldsworthy și-a clătinat capul mare, cu plete roșcate.

– Aceste lucruri necesită timp. Guvernul, după cum știi, se mișcă încet.

Harry știa. Știa de câte ori armata trimisă în Portugalia sau în Spania fusese lăsată să aștepte proviziile necesare promise lui

Wellington – fie ele oameni sau cai, arme sau chiar bani. A fost o minune că Wellington câștigase atâtea bătălii.

– Ce putem face pentru a impulsiona guvernul? Să vorbim cu Chartwell?

Lordul Chartwell era oficialul Ministerului de Externe cu care spionii interacționau direct.

– Ceea ce ne trebuie, băiete, este un succes răsunător.

– Prinderea unui agent rus și forțarea complicelui său britanic să se refugieze în altă țară nu a fost suficient de mult pentru Chartwell?

După părerea lui Harry, spionii se descurcaseră destul de bine în ultima lor misiune.

Expresia lui Goldsworthy a rămas neschimbată, dar Harry a sesizat cum umerii uriașului s-au lăsat destul de vizibil.

– E foarte adevărat, băiete, că l-am prins pe Malikov, dar Chartwell este convins că mai este cineva care acționează, pentru că încă mai dispar documente.

– Și tu m-ai trimis după un orb?

Harry se simțea păcălit. Fusese întotdeauna dornic de acțiune, dar i se repartizase o misiune fără sorți de izbândă.

– L-ai găsit?

Goldsworthy s-a îndreptat, părând și mai înalt pe scaun, privindu-l cu o expresie fixă.

– Și dacă aș fi făcut-o, ce sens mai are?

– Toate firele se împletesc, băiete. Goldsworthy l-a fixat cu o privire tăioasă și i-a repetat întrebarea. L-ai găsit?

– L-am găsit.

– Bună treabă, băiete. Nu ai scăpat nici o vorbă nimănui, presupun?

– Nimănui.

Dacă era să ia în considerare satisfacția pe care a manifestat-o uriașul, Harry aproape că era pe punctul de a crede că orbul chiar conta. Dar Goldsworthy nu-l văzuse pe Adam Pickersgill delirând și agitându-și brațele.

Uriașul a dat din cap.

– A vorbit?

– Este slab de înger, sir, ca un copil. Vorbește despre pisici și bere și despre activitățile lui casnice de zi cu zi.

– Să înțeleg că nu l-ai întrebat despre crimă?

Goldsworthy a început să amestece hârtiile de pe birou. Tactica lui Goldsworthy de a părea preocupat cu răsfoirea hârtiilor era o modalitate prin care uriașul îi făcea să fie vigilenți în orice condiții. Era zgârcit cu informațiile.

Harry a așteptat. Pentru prima dată era în postura de a putea negocia ceva în schimbul unei informații. Avea un as în mânecă, de care uriașul avea mare nevoie.

– M-ar ajuta dacă aș ști cine a fost victima.

Foșnetul hârtiilor s-a domolit. Goldsworthy avea expresia unui om captiv în trecut.

– Este vorba despre unul de-al nostru.

– Un membru al clubului? Când?

În timp ce punea întrebarea, Harry și-a dat seama că nu avea cum să fi fost o crimă care să fi avut loc recent. Pentru ca Adam, bătrânul orb, să fi asistat la crimă, trebuie să se fi întâmplat cu ani în urmă.

Goldsworthy părea cufundat în propriile amintiri.

– Nu are importanță, orbul poate să vorbească?

– Mă îndoiesc că poate să ne spună direct ce știe, dar are aceste crize sau episoade când spune destul de multe, strigă ca un om care și-a pierdut mințile, de parcă ar asista la o scenă care s-ar petrece în fața lui chiar în acele momente.

– Ai asistat la vreunul dintre aceste episoade?

Harry a dat din cap.

– La unul dintre ele.

– Omul este nebun?

– Mai degrabă cu mințile rătăcite, prizonierul trecutului.

– Și unde ai fost tu martorul acestei crize a bătrânului?

– Pe o bancă din salonul unui han.

Harry urmărea chipul uriașului în încercarea de a zări o urmă de mulțumire.

– Un han situat chiar la răscrucea drumului spre Dover? Goldsworthy s-a ridicat de la birou și a traversat camera către o hartă mare a Londrei agățată pe perete. A aprins o a doua lampă și a indicat cu degetul spre locația hanului. Tooth and Nail, nu-i așa?

Harry a dat din cap.

– Câțiva bărbați din împrejurimi vorbeau despre un jaf al unei diligențe când un cuvânt pe care l-au rostit l-a agitat pe bătrân.

Goldsworthy s-a încruntat.

– Deci crizele astea sunt cunoscute de vecini și au și fost martori la ele?

– Toată lumea știe, sir.

Goldsworthy părea foarte serios. Ochii i se mișcau rapid înainte și înapoi, semn că voia să aibă parte de acțiune.

– Nu-mi place, a spus el. Trebuie să îi asigurăm protecție până când vom reuși să înțelegem ce spune. Ia-l pe Wilde cu tine.

– Deci, vei redeschide misiunea?

Goldsworthy a clătinat din cap.

– N-am închis-o niciodată, băiete, dar nu scăpa o vorbă nimănui.

– Și banii?

– Toate la timpul lor. Goldsworthy a fluturat o mână uriașă. Ce știm despre bărbat? Ai reușit să afli câte ceva?

– Numele lui este Adam Pickersgill. A fost servitor într-un conac înainte de a fi orbit.

– Vrei să spui că a orbit în urma unui accident? Nu s-a născut orb?

Harry a clătinat din cap. Cazul era destul de important pentru Goldsworthy. Uriașul nu renunțase la el, chiar dacă superiorii lui de la Ministerul de Externe făcuseră presiuni să închidă clubul. Harry i-a mai dat un alt detaliu.

– Așa spune fiica hangiului. Dacă e să ne luăm după ce mi-a spus, Adam și-a pierdut vederea în timpul unui atac care a avut loc pe drum și a rătăcit până a ajuns la Tooth and Nail, iar tatăl ei l-a luat în grija lui. Cine a fost ținta acelui atac, sir? Cu siguranță, nu a fost un servitor slab de înger.

Goldsworthy avea o privire pierdută.

– Unul de-al nostru, băiete, unul dintre cei mai buni agenți ai noștri.

– În ce an?

– Era în '06. Erau agenți francezi recrutați din rândul emigranților, care acționau împotriva noastră. Omul nostru era pe cale să deconspire un inamic extrem de periculos.

Goldsworthy s-a scuturat, iar privirea ciudată i-a dispărut din ochi.

– Aș putea să îi asigur protecția lui Pickersgill până când ne organizăm și ne punem iar în mișcare, sir, dar aș avea nevoie de bani.

Sprâncenele lui Goldsworthy s-au ridicat, dar s-a îndreptat greoi spre un dulap acoperit până sus cu suluri de hârți. Stând cu spatele lui lat spre Harry, a deschis dulapul. Harry a auzit sunetul unei chei care se învârtea, al unui capac metalic care se deschidea și apoi foșnetul unor hârtii. Când Goldsworthy s-a întors spre el, i-a oferit lui Harry un teanc de bancnote.

– Vei veni aici să-mi raportezi. Asigură-te că nimeni nu te vede venind sau plecând.

Era o mică victorie. Harry s-a abținut să nu zâmbească și a îndesat banii în buzunar.

Ca urmare a închiderii clubului de spionaj, Nate Wilde găsise găzduire în casa prietenului și mentorului său, Will Jones. Timp de două săptămâni tot auzise soneriile în casa mare, dar nici una nu fusese pentru a-i solicita serviciile. În fiecare dimineață, un servitor care abia își făcea ucenicia îi făcea focul și un valet îi peria haina. Majordomul îi spunea: „Cum doriți, domnule Wilde", în timp ce venea și pleca. Era tot ce își dorise, dar nu așa cum își dorise. Se regăsea cu greu în acest statut pe care-l căpătase mutându-se la prietenul lui.

În prima săptămână, în fiecare dimineață a citit ziarele la o ceașcă de cafea, pe care nu trebuia să o facă el, în timp ce se servea cu ouă și pâine de pe niște farfurii pe care nu trebuia să le curețe chiar el. Ziarele erau pline cu anunțuri pentru posturi de ucenici și despre falimente, și pentru slujbe de funcționari, dar munca de birou însemna moartea pentru orice om. Dacă un bărbat stătea în spatele unui birou, viața trecea pe lângă el. Mâinile i-ar fi devenit moi și albe, umerii i s-ar fi lăsat, talia i s-ar fi rotunjit și ambițiile i s-ar fi micșorat. Un birou nu era drumul pe care să-l urmeze un bărbat care voia să facă lucruri măreț.

În a doua săptămână, Nate a încercat să meargă cu Will la întâlnirile din cadrul comisiei parlamentare care lucra la redactarea legii lui Peel și care urmărea înființarea poliției londoneze, dar i s-a părut un chin să stea într-o cameră, ascultând bătrâni cu peruci și favoriți cum se ceartă pe marginea diferențelor dintre un cuvânt sau altul. Dacă ar fi fost deputat în parlament, i-ar fi trimis pe mulți pe Bread Street pentru a învăța cuvinte pe care nu le auziseră niciodată până atunci, cum ar fi „lipeală" și „mărunțiș"

și „coadă" și ce se întâmpla cu marfa unui negustor când cineva striga „a scăpat grasul"

În acea zi s-a hotărât să uite de comisia parlamentară și să cutreiere străzile pentru a înfrunta realitățile Londrei. Undeva în marele și vastul oraș, avea să găsească o oportunitate. Și când avea să se întâmple, nu avea să o rateze, iar când avea să realizeze acele lucruri mărețe, ar fi... Dar nu avea rost să se gândească prea mult la ceea ce avea să urmeze.

Câteva ore mai târziu, pașii lui nu l-au dus altundeva decât direct înapoi pe Bread Street, unde se născuse.

Strada se schimbase în ultimii șapte ani. Unele dintre casele vechi fuseseră dărâmate când locul fusese refăcut din temelii, după explozia butoaielor aflate pe acoperișul Berăriei lui Truman, situată în partea de sus a străzii. Puhoiul de bere ucisese șase oameni și distrusese tencuiala clădirilor aflate pe partea estică a străzii.

Apoi Sir Xander Jones venise cu compania sa de gaz din Estul Londrei și săpase străzile, trăsese țevile de gaz și pusese felinare. Străluceau acum în întunericul unei zile întunecate și umede. Poate că era și din cauza acelor lumini, dar lui Nate i s-a părut că unele clădiri aveau mai multe uși decât își amintea, iar la unele ferestre a văzut strălucirea unor lumânări adevărate. La o fereastră de la numărul patruzeci atârnau perdele. Bread Street scosese capul în lume.

Încă mirosea a bere și a urină, a pește și a ulei ars. La poalele străzii, și-a ridicat gulerul de catifea neagră al unei haine vechi pe care o luase de la Bowen, un comerciant de haine vechi de pe Monmouth Street. Haina verde, pătată și zdrențuită pe la margini, cu un singur nasture rămas, îi acoperea destul de bine ținuta elegantă încât să-i ofere siguranța că poate merge pe stradă fără ca vreunul dintre locuitorii acesteia să se hotărască să-i dea în cap și să-i golească buzunarele.

Buzunarele-i erau goale, ca măsură de precauție. Se încălțase cu cele mai vechi cizme pe care le avea. Cizmele noi i-ar fi creat probleme. Privirea lui a cercetat strada în încercarea de a-i identifica pe acei gură-cască de pe la colțurile cunoscute, după care ar putea pândi cineva înarmat cu un ciomag.

Chiar înainte de o curte deschisă, unde strada cotea spre vest, o femeie stătea ghemuită pe o scară, învelită într-un șal zdrențuit,

cu un prunc în poală și o halbă de bere în mâini. Ar fi fost nevoie doar de un singur cuvânt scăpat de femeie către bărbatul aflat după colț, când Nate ar fi ajuns în dreptul ei. Bara de fier ar fi alunecat din mâneca bărbatului direct în mâna lui, iar lovitura avea să coboare înainte ca femeia să mai apuce să scoată vreun cuvânt.

Nate era vulpe bătrână la astfel de scheme. Putea să se împleticească, precum unul dintre locuitorii obișnuiți de pe Bread Street și să îi strige femeii un salut la fel de dur ca un pumn. Ea a ridicat halba și i-a aruncat o privire furișă.

S-a îndreptat spre capătul străzii, unde se zăreau noile butoaie de la berărie și colțul de cărămidă roșie al școlii care aparținuse cândva reverendului Bredsell. S-a jucat cu monedele pe care le ținea în mână. Ar putea să-și ia o scrumbie de la pescăria aflată de cealaltă parte a curții, de dragul vremurilor de demult.

Femeia cu copilul în poală a observat imediat mișcarea lui. Și-a pus halba pe bordură cu un clinchet.

– Ce cauți, drăgușule? l-a întrebat ea.

– Mă mulțumesc cu o scrumbie.

– Ești un bogătaș, nu-i așa? Îmi dai și mie un bănuț pentru copilaș?

Ea a întins o palmă murdară.

Nate a ignorat mâna femeii, privind colțul din spatele ei. Când s-a apropiat de ea, a auzit târșâitul picioarelor care se repezeau spre el.

A aruncat o monedă în aer, făcând-o să se învârtă spre femeie și s-a aruncat înainte. În timp ce un bărbat ieșea din umbră, cu o bară de fier ridicată deasupra capului, Nate s-a ghemuit, întinzând un picior în spate. Și-a aruncat piciorul din spate spre picioarele bărbatului înarmat.

Atacatorul său s-a prăbușit zgomotos, iar Nate a sărit în picioare și s-a așezat peste el, răsturnându-l pe spate și lovindu-i mâna înarmată de pavaj până când bara de fier a căzut cu zgomot pe pietre, iar Nate a luat-o și a băgat-o în buzunar.

A privit în jos la o față subțire și albă, cu ciupituri de vărsat de vânt, pe care o barbă palidă se străduia să o acopere, cu ochii ieșiți din orbite. Pieptul bărbatului s-a mișcat spasmodic. L-a scuipat pe Nate și i-a strigat femeii:

– Fă-o, Biddy, femeie neputincioasă!

Biddy și-a luat halba, agitându-i conținutul și l-a îndepărtat de ea.

– Este o halbă plină, Tom. Nu m-ai lăsat niciodată să irosesc o halbă.

– Fă-o, sau o să faci cunoștință cu pumnul meu, a mârâit Tom.

Biddy a ridicat halba, împiedicându-se puțin din cauza copilului. Nate a ridicat o monedă pentru a i-o arăta.

– O să iau berea din mâinile tale, Biddy, i-a spus el. Pune-o jos.

Privirea lui Biddy s-a mutat de la Tom la moneda lui Nate. Moneda a câștigat. Ea a lăsat halba pe pietriș. Nate a aruncat moneda în mijlocul străzii. Biddy s-a repezit după ea și apoi a fugit în curte.

– Acum, Tom, a spuse Nate. Băutura ta te așteaptă după ce terminăm.

– Te știu, a spus bărbatul aflat la pământ. Tu ești băiatul acela plin de sânge care l-a doborât pe Bredsell.

Nate a rânjit. Acum știa de ce venise pe Bread Street. Avea nevoie de o luptă, avea nevoie de un dușman, dar unul mai dur decât se dovedise Tom.

Pe vremuri, Nate fusese unul dintre băieții lui Bredsell. Fusese la școala lui și îi urmărise pe gentlemeni, raportându-i apoi lui Bredsell ce făceau, fiind plătit pentru asta. Și, dacă s-ar fi întâmplat să fie prins și să apară în fața magistratului de pe Bow Street, Bredsell i-ar fi aranjat eliberarea.

La acea vreme, marea ambiție a lui Nate fusese să se întoarcă într-o zi pe Bread Street, în stil de mare mafiot, cu o vestă de mătase violet, inele pe degete și un ceas de aur mare cât un nap. Ar râde de acele ambiții acum. Avea un cont la Hammersley's Bank și acțiuni la Compania East London Gas și la multe altele.

Lupta de care avea nevoie nu era împotriva unor oameni ca Tom, ci împotriva unui adevărat dușman, dușmanul Angliei în marele joc pe care îl avea cu Rusia.

Nate ar fi vrut să se întoarcă la club, să intre în bârlogul lui Goldsworthy și să-l roage pe bătrân să-i mai dea o misiune, deoarece căpitanul Clare încă mai avea un caz de rezolvat, ceea ce i-ar fi prins și lui bine.

Capitolul 4

Pe măsură ce tânăra vânătoare de soți începe cu adevărat să-și caute fericirea, ea își asumă un nou statut, cel de stăpână a propriului destin. Ea a avut parte de sfaturile înțelepte ale părinților și ale tutorilor ei începând din anii copilăriei. Dar numai ea poate fi stăpâna inimii ei. Nimeni altcineva nu-i poate controla sentimentele sau aspirațiile. Soțul pe care îl caută va fi acel bărbat care o admiră și o respectă pentru spiritul ei independent și pentru capacitatea ei de a lua decizii de una singură.

Ghidul vânătoarelor de soți

De când Lucy deschisese ochii, doamna Winifred Vell fusese stăpâna bucătăriei de la Tooth and Nail. Era o femeie solidă, cu o voce ca de cimpoi și o manie pentru lucrurile maro. Avea doi asistenți ascultători în persoana celor doi gemeni ai săi, Samson și Delilah, și era o înfocată admiratoare a soției severe a vicarului Rudd.

În acea zi, doamna Vell purta o rochie în carouri pe sub șorț, la fel de insipidă precum meniul ei. O spată de oaie la cuptor urma invariabil unei pulpe de vită. Toată nevoia de puțină culoare în viața ei se rezuma la firele strălucitoare pe care le folosise când brodase pernele pentru altar dăruite bisericii, care înfățișau scene biblice. Chiar dacă imaginația culinară nu era punctul ei forte, avea calitatea de a asigura cantitatea necesară de mâncare la timpul potrivit. În fiecare dimineață pregătea un mic dejun pentru pasagerii care soseau cu cursa de noapte a Rachetei și, mai târziu, o cină pentru pasagerii diligenței de după-amiază.

Ea i-a aruncat o privire încruntată lui Lucy când aceasta i-a adus comanda de pește pentru un oaspete de seamă.

– Nu pot să fac pește astăzi. Este o cheltuială în plus. Nu pot să pregătesc și cina ca să fie gata la timp pentru oamenii din diligență și să satisfac și pretențiile unui domn.

– Bine, atunci. Mă voi descurca singură, a spus Lucy.

– Îmi cer scuze, domnișoară 'olbrook, dar aceasta este bucătăria mea. De șapte ani am pregătit cina pentru pasagerii diligențelor. Nu am greșit niciodată. Nu am întârziat niciodată cu mâncarea. Tatăl tău și cu mine aveam o înțelegere: „Când auzi trăsura, pregătește friptura"

– Aveți dreptate, doamnă Vell. Ocupați-vă în continuare de ceea ce aveți de făcut. Un singur fel pentru un oaspete nu trebuie să întrerupă fluxul obișnuit de carne de vită dinspre bucătărie până la mese.

– Nu mă păcălești tu pe mine, domnișoară. Nu ai nici un pic de respect pentru vechile reguli ale hanului. Nici nu au trecut bine două săptămâni de când tatăl tău nu mai este și vorbești cu domni care sunt niște sărăntoci îmbrăcați în haine roșii și vrei să schimbi lucruri care nu ar trebui schimbate. Dacă nu ai respect pentru supă, biscuiți și carne de vită, atunci nu ai respect pentru Winifred Vell.

Și-a șters făina de pe mâini, și-a aruncat șorțul și a luat o bonetă din paie, o pelerină scurtă maro și sacul ei cu broderii. Cursa obișnuită cu pasagerii din diligență sosise deja la han. Samson și Delilah și-au părăsit posturile și au urmat-o pe mama lor.

– Nu și voi!

Lucy a avut un impuls prostesc de a le bloca drumul.

– Unde merge mama, mergem și noi.

Delilah a făcut o reverență și a urmat-o pe doamna Vell. Samson a ridicat din umeri și s-a alăturat micului alai de dezertori. Au ieșit din bucătărie, cu Lucy pe urmele lor, trecând pe lângă banca lui Adam și pe lângă bar și au intrat în salonul comun. Lucy a încercat să găsească o soluție pentru a evita dezastrul.

Doamna Vell a pufnit și s-a oprit să-și lege boneta ruginie împopoțonată.

– Mă simt ca și cum aș fi fost alungată din propria mea bucătărie.

Lucy s-a abținut să nu râdă.

– Serios, doamnă Vell, v-am cerut doar să serviți unui oaspete puțin pește. Dar, dacă nu vă puteți abate de la tradiționalul meniu cu vită, atunci vă mulțumesc pentru serviciile pe care le-ați prestat în acest han. Dimineață veți primi și banii pe care vi-i datorez.

Obrajii doamnei Vell au tremurat indignați, iar ea a arătat cu degetul spre Lucy.

– Ai grijă, domnișoară. Aceasta este o casă respectabilă. Nu se cade ca o fată de condiția ta să poarte mătase[1] și să vorbească cu domni în salonul privat. Ea s-a uitat în jur. Nu uita că și vacile slabe ale Faraonului le-au mâncat pe cele grase, și așa s-au terminat cei șapte ani de belșug.

S-a îndreptat spre ușa hanului, cu Samson și Delilah pe urmele ei.

Lucy a evitat să arunce o privire către clienții de pe bănci, martori la mica dramă. Plecarea doamnei Vell avea să devină știrea momentului pentru cei de la strada principală, chiar înainte de cină. A traversat camera spre tăblița unde era afișat meniul și a șters *Vită-Porc-Miel* cu palma și s-a întors spre bucătărie.

Lângă foc, Adam lustruia o cizmă, cu pisica încolăcită în jurul coapsei.

– Mulțumesc, Adam.

– Geoffrey a fugit.

Repeta propoziția care îl tulburase atât de mult cu o zi înainte. Lucy i-a pus o mână pe umăr.

– Nu, Adam, doar doamna Vell și copiii ei.

– Adam trebuie să rămână, a spus el, dând din capul cărunt.

Lucy a intrat în bucătărie. Fără doamna Vell și ajutoarele ei, camera părea goală și imensă, dar supa fierbea și pâinea proaspătă se răcea. Și-a suflecat mânecile, și-a înfășurat șorțul în jurul taliei și a făcut un inventar rapid al cămării. Mai întâi, oaspetele cel nobil. Pasagerii din diligență puteau să mai aștepte. Atâta timp cât le avea pe Hannah și Ariel lângă ea, avea să se descurce.

În cele din urmă, Lucy s-a decis că ar fi mai bine să gătească pește atât pentru oaspete, cât și pentru pasagerii din cursa de după-amiază. Băncile hanului erau pline când ea a ieșit din bucătărie la semnalul care anunța sosirea diligenței.

Fără îndoială, vestea că Winifred Vell a plecat de la han se răspândise de-a latul și de-a lungul străzii principale din St. Botolph și toți locuitorii care reușiseră să-și lase treburile pentru o jumătate de oră, veniseră să vadă cum avea să se descurce de una singură

[1] Referire la legea somptuară, conform căreia celor care se ocupau cu comerțul nu le era permis să dețină articole de îmbrăcăminte din catifea, brocart, mătase sau alte țesături bogate

domnișoara Holbrook. Singurul care lipsea era Will Wittering, după conversația lor neașteptată de dimineață.

Opt călători au intrat în han și s-au strâns în jurul mesei pregătite pentru ei, cu fața de masă curată și tacâmurile strălucitoare.

Un domn cu părul alb, îmbrăcat cu o haină neagră de preot și soția lui subțirică și cu o privire ascuțită erau în fruntea grupului, urmați de un bărbat cu părul roșu, cu o eșarfă cu buline galbene, care i-a zâmbit lui Lucy. O pereche care arăta ca niște fermieri și o familie sobră și simplă, posibil quakeri, s-au dus direct la masă.

Lucy și-a îndreptat umerii și a adus supa. Oaspeții fie s-au rugat mai întâi, fie au început să mănânce imediat, după cum le era obiceiul, cu excepția pasagerului cu părul roșu și eșarfa țipătoare. Părea să fie foarte binedispus și tot încerca să o îmbrățișeze pe Lucy cu fiecare ocazie.

În timp ce aducea peștele la masă și se apleca să-l servească tuturor, Hannah a apărut la picioarele scărilor, făcându-i semn lui Lucy să vină. Lucy a dat din cap către Hannah și și-a luat puțin ochii de pe domnul cu haine țipătoare. Când a simțit că a mângâiat-o pe fund, a tresărit. Farfuria ei s-a înclinat, iar știuca a alunecat de pe patul de legume verzi în poala soției preotului.

A urmat o pauză apăsătoare. Apoi doamna a țipat și a sărit în picioare, aruncând peștele pe podea, privind-o acuzator pe Lucy.

– Neîndemânatico! Mi-ai distrus rochia.

Femeia și-a ridicat fusta care avea o pată mare și umedă în locul unde aterizase peștele, ca un rânjet întunecat lipit de poală.

– Îmi cer scuze.

– Să fii sigură că voi raporta acest episod companiei de diligențe. Voi cere despăgubiri.

Lucy s-a ridicat.

– Care este suma pe care o cereți?

Paznicul diligenței a intrat și a chemat pasagerii. Ceilalți s-au oprit din mâncat și au început să-și caute mantiile și bagajele, dar soția clericului continua să-și șteargă rochia pătată cu un șervețel.

– Draga mea, a spus preotul. Să mergem...

– George, taci. Vreau să primesc despăgubiri pentru rochia mea înainte de a mai face un singur pas spre acea diligență.

– Dar diligența va pleca fără noi. Nu cred că vrei să îți petreci noaptea în acest han.

– Categoric, nu.

Oamenii de pe bănci au început să murmure.

– Nu trebuia să o lase pe doamna Vell să plece.

– Nu poate ieși nimic bun dintr-o asemenea schimbare.

Lucy și-a luat cutia cu bani și a scos un teanc de cecuri emise de Banca Angliei. Cei de pe bănci au amuțit. Nu era nici măcar o singură persoană în încăpere care să nu recunoască valoarea acelor cecuri.

– Cât costă?

Ochii femeii s-au îngustat.

– Șase lire.

Un fluierat ușor s-a auzit dinspre bănci. Lucy a scris cecul fără să clipească.

– Semnați această chitanță.

Ea i-a oferit femeii un pix și o hârtie, iar femeia și-a scris numele cu o înfloritură.

– Să nu crezi că s-a terminat aici, fetițo.

Ea a ieșit din salon, iar soțul ei a urmat-o.

Lucy se holba la știucă. Se gândise că avea să-i fie ușor să preia frâiele. A simțit cum cei de pe bănci o priveau și o judecau. Putea auzi murmurul continuu al comentariilor. A respirat adânc pentru a se liniști. Trebuia să înceapă cu începutul. Știuca.

Queenie, oportunista, s-a furișat fără zgomot, s-a ghemuit și a început să lingă urma lăsată de știucă pe podea. Lucy a alungat pisica și a îngenuncheat pe podea cu farfuria goală într-o mână. A înfipt o pereche de linguri pentru servit pe sub pește pentru a-l dezlipi de pe podea. Știuca neascultătoare s-a rupt imediat în trei bucăți. A golit lingurile pline cu bucățile de pește pe farfurie și a continuat operațiunea în timp ce Queenie mieuna și se învârtea pe la spatele ei. Lucy a simțit o durere neplăcută la spate. A rezistat imboldului de a-și pune mâna murdară de pește pe locul dureros.

– Probleme, domnișoară Holbrook? a spus o voce cunoscută.

– Totul e sub control, căpitane Clare, a spus ea fără să ridice privirea.

Mâna lui a prins-o de braț și a ridicat-o de pe podea.

– Blodget, ajut-o pe stăpâna ta, i-a ordonat el, cu vocea lui liniștită, dar autoritară.

– Tu... a spus ea, încercând să opună puțină rezistență intervențiilor sale.

– Știu. Dau ordine din nou și o voi face până când vei începe chiar tu să dai câteva.

El a condus-o la banca lui Adam, a așezat-o și a stat lângă ea în timp ce Frank și Hannah s-au ocupat de pește.

– Îmi pare rău pentru peștele dumneavoastră, domnișoară, a spus Hannah în timp ce trecea cu bucățelele de știucă spre bucătărie. Toată vina este și a domnului aceluia. A sărit calul, domnișoară. Asta încercam să vă spun. Îmi pare rău.

– Nu e vina ta, Hannah, a răspuns Lucy. Păstrează niște pește pentru Queenie.

Ea a ridicat privirea spre Harry Clare.

– Mulțumit?

– Este un început.

– Ei bine, nu vei fi prea încântat dacă mă înveți să-ți dau ordine.

– Depinde de ordinele pe care mi le dai.

El a zâmbit, iar ea și-a ținut răsuflarea când a sesizat o mică schimbare în expresia lui severă.

Lucy Holbrook stătea pe bancă lângă Adam, care adormise cu pisica încolăcită în poală. Nu părea să se fi mișcat deloc de la incidentul cu peștele. Bătrânul părea că doarme atât de profund, încât Harry s-a gândit că poate risca să-i pună câteva dintre întrebările care-l frământau.

– Moartea tatălui tău l-a tulburat?

Ea a dat din cap, degetele ei mângâind gâtul alb al pisicii.

– Are o cameră sau un pat amenajat undeva?

– Doarme în camera tatei.

– Chiar și acum?

Harry ar fi putut să înțeleagă dacă Tom Holbrook i-ar fi amenajat orbului un pat în grajd, dar faptul că Holbrook l-a ținut pe Adam lângă el, de parcă ar fi fost un membru de familie, adâncea misterul.

– Eu... Am acolo un scaun. Îl veghez.

– Nu o să faci asta toată viața.

Harry a avut un impuls de moment să o apuce de umerii obosiți și să o scuture. Era o greșeală pe care a pus-o pe seama tinereții ei

să creadă că ar putea duce pe umerii ei și povara hanului și pe cea a îngrijirii lui Adam.

– Până când voi reuși să mă organizez altfel.

Harry a clătinat din cap.

– Dacă te epuizezi, nu-i vei fi de nici un ajutor lui Adam. Haide. Lasă-mă să te ajut să-l duci în pat. Pot să stau cu el în seara asta.

Atunci ea a ridicat privirea spre el, mai degrabă bănuitoare decât recunoscătoare.

– N-ai nici o legătură cu Adam, nici o responsabilitate....

– Să spunem că vreau micul dejun dimineața și am nevoie ca hangița mea să se odihnească.

Cam atât a fost dispus să recunoască de față cu ea, dar ea a făcut o pauză și l-a privit cu mai multă atenție. A recunoscut în acea privire cercetătoare încercarea unui luptător de a evalua forța adversarului.

Știa ce ar fi văzut un alt bărbat, un bărbat ca Richard – un ofițer retras din activitate, într-un veston roșu uzat și decolorat, un bărbat care avusese parte de acțiune, dar nu și de o carieră, un soldat dezamăgit, captiv în trecutul său glorios. Era deghizarea lui de spion, cu care se afișa în toate locațiile dubioase unde se adunau bătrânii soldați. Știa ce vor vedea unele femei la el, o duritate și o dorință care ar fi fost suficiente pentru a calma frecușurile iscate de monotonia conjugală. Nu știa ce ar fi putut vedea la el o inocentă precum Lucy Holbrook.

I-a susținut privirea, fără să cedeze. A fost o încleștare a voințelor. A ei era puternică, dar slăbită de îndurerare și oboseală, și nu a putut să-i facă față. A lăsat privirea.

– Mulțumesc, a spus ea. Lasă-mă să-l trezesc. Știu cum s-o fac.

Luând una dintre mâinile mari ale lui Adam într-a ei și vorbindu-i încet, Lucy l-a convins pe bătrân să se trezească. Și-a ridicat capul și l-a lăsat într-o parte, ascultând zgomotele hanului, acum pustiu, doar cu Frank Blodget care tocmai închidea barul.

– Cine e acolo? a întrebat Adam cu o voce răgușită.

Lucy i-a strâns mâna.

– Sunt eu, Lucy, și căpitanul Clare. Ai adormit. Lasă-mă să te duc în patul tău. Ți-am păstrat budincă.

– Lui Adam îi place budinca. Bătrânul s-a întors fără ezitare către Harry. Îți place budinca, căpitane?

– Îmi place.

Bătrânul ar putea fi un martor chiar mai valoros decât își imaginase Harry, dacă celelalte simțuri ar putea suplini deficiența de vedere.

– Adam, a spus Lucy, pune-ți brațul stâng peste umărul căpitanului Clare și el te va ajuta să ajungi în camera lui Papa.

Ea a ridicat pisica din poala bătrânului. Creatura și-a ridicat coada și s-a îndepărtat cu o demnitate ofensată.

Harry s-a așezat lângă Adam pe bancă. Când brațele lui Adam s-au așezat peste umerii lor, Harry și Lucy s-au ridicat, ținându-l pe bătrân în picioare.

– Gata? a întrebat el.

Ea a dat din cap și au început să se deplaseze spre holul din spatele hanului. În fața ultimei uși de pe hol, Lucy s-a oprit și a răsucit zăvorul.

– Poți să-l ții? a întrebat ea. Avem nevoie de lumină.

– Mă descurc, a răspuns Harry.

Adam avea o siluetă masivă și osoasă, dar corpul lui înalt era destul de ușor. Ea s-a furișat în întuneric și a aprins o lampă. Lumina acesteia a scos la iveală camera unui bărbat, cu pereții galben-aurii obișnuiți ai hanului și grinzi întunecate deasupra capului.

Harry a înțeles dintr-o privire cum de Adam Pickersgill rămăsese ascuns de ochii lumii timp de douăzeci de ani.

Sub scara din spatele hanului, camera era ca un sanctuar. Vizavi de un pat mare din lemn de stejar se aflau două dulapuri înalte. Un covor cu modele orientale uzat și un fotoliu acoperit cu o catifea roșie decolorată, aflat lângă șemineul din piatră, dădeau o pată de culoare încăperii. Harry a observat sertarele, cărțile așezate pe un raft și o cutie din lemn pictată la picioarele patului, toate locurile unde un bărbat ar strânge lucrurile importante pentru el.

– Adam doarme acolo, a indicat Lucy.

Harry și-a mutat privirea către un pat lung, jos, acoperit cu o pătură cu dungi albastre și albe, ascuns sub scări. Împreună l-au dirijat până la marginea patului pe bătrân, care s-a prăbușit pe el.

Lucy s-a întors imediat către Harry, părând că-și recăpătase stăpânirea de sine.

– Mulțumesc, căpitane.

– Nu ai terminat încă cu mine, i-a spus el. Nu uita că m-am oferit să stau cu el în seara asta.

Și-a ridicat bărbia și a clătinat din cap.

– Eu și Adam avem un ritual.

Era clar că nu voia ca Harry să se amestece în momentul lor de intimitate.

S-a înclinat și s-a retras. Tom Holbrook se dusese în mormânt cu acel secret care îl făcuse să-l ascundă pe Adam de lume. Dacă ar mai fi rămas vreo dovadă a trecutului lui Adam, camera răposatului ar fi fost primul loc în care ar fi trebuit s-o caute.

Harry avea să percheziționeze camera tatălui lui Lucy de îndată ce avea să i se ivească ocazia.

Capitolul 5

Indiferent de suișurile și coborâșurile pe care le întâmpină în timpul Sezonului, tânăra vânătoare de soți trebuie să acorde o atenție sporită cultivării relațiilor de prietenie. Ea trebuie să-și facă timp nu numai pentru vizitele de curtoazie, ci și pentru acelea în care trebuie să dea dovadă de compasiune, de compătimire sau în care împărtășește bucurii cu prietenele ei. Mai mult, trebuie să corespondeze permanent cu acele prietene aflate departe. O scrisoare în care să fie înșiruite chiar și întâmplări banale din viața cuiva este prin natura sa, prin încrederea pe care o insuflă și prin dovada existenței unei legături strânse cu acea prietenă un motiv de revigorare a spiritului. Poate că are puțini prieteni în fața cărora să-și deschidă sufletul, dar conștiința feminină vigilentă a unei prietene adevărate este un panaceu care o protejează de posibilele erori de judecată. Dacă rămâne singură, fără prietene, tânăra vânătoare de soți poate ajunge să depindă de atenția domnilor care îi caută compania doar pentru a-și măguli orgoliul propriu sau a-și satisface dorințele trupești.

Ghidul vânătoarelor de soți

Cu poșta de miercuri a primit o scrisoare de la Margaret Leach. Prietenele ei nu o uitaseră.

Lucy a băgat scrisoarea în buzunar, promițându-și s-o citească cu prima ocazie ivită. Când s-a mișcat, hârtia a făcut un zgomot, avertizând-o că era acolo și amintindu-i și de cartea pierdută, cadoul pe care i-l făcuseră prietenele ei. Le-a rugat pe Hannah și pe Ariel s-o caute, dar nici una dintre fete nu o văzuseră.

Misterul cărții pierdute o frământa atunci când avea niște clipe libere în care să se gândească la asta, dar, de cele mai multe ori, era prinsă până peste cap, alergând între bucătărie și salon, sau asigurându-se că fetele făceau ceea ce le spusese. Era conștientă că îl neglija pe Adam, dar, cel puțin, o dată pe zi căpitanul Clare stătea cu el, mângâind pisica și vorbind așa cum îi plăcea lui Adam să vorbească despre bere, cafea și pisici.

Când avea să aibă puțin timp liber, va citi scrisoarea lui Margaret și va căuta și cartea cu mai multă atenție. Trebuia să fie undeva căzută sub banca lui Adam, mai în spate. Intenționa să se ajute de mânerul unei mături pentru a ajunge până la perete.

Un zgomot produs de ceva metalic care a lovit tăblița cu meniul a făcut-o s-o ia la goană din bucătărie. A ocolit spătarul înalt al băncii negre a lui Adam și a văzut-o pe Queenie, cu spatele arcuit, șuierând de pe șemineu. Pe podea, șase sfeșnice de alamă se rostogoleau în derivă, dar nu era nici urmă de Adam pe bancă.

Lucy a aruncat o privire prin tot salonul. La început, ea a văzut doar mulțimea obișnuită de clienți de la bănci cu halbe și pipe în mâini. Apoi l-a zărit pe Adam. Un bărbat cu o pălărie cu boruri mari și o haină lungă îl ținea pe Adam de braț și îl trăgea spre ușă.

– Adam, a strigat ea. Oprește-te. Sunt Lucy.

Adam s-a oprit și s-a întors spre vocea ei, trăgându-l după el și pe străin, care era agățat de brațul lui și care acum se uita la ea.

– Adam stă.

Și-a îndepărtat picioarele, proptindu-se bine pe podea și a dat din mână încercând să scape de strânsoarea bărbatului.

Lucy nu îl cunoștea pe străin. A traversat camera cu pași repezi. Oamenii de la bănci au tăcut. Acum că se aflau față în față, a observat că străinul era mai mic de statură decât i se păruse la început. Hainele lui, de la pălăria cu boruri largi și palton până la cizmele lăsate în jurul gleznelor, păreau mult prea mari pentru silueta lui. Chipul lui semăna cu a unui arici, plin de țepi, din cauza sprâncenelor și a mustății sale negre și zbârlite. Ochii lui întunecați erau mici și oblici, iar fața îi era ascuțită precum a unui rozător. Lucy se aștepta ca în orice moment să miște din nasul ascuțit.

– Bună dimineața, domnișoară, a spus el, îndreptându-și spatele. Am venit să-ți iau nebunul de pe cap.

– Adam nu este nebun, l-a corectat Lucy. Și tu cine ești?

– Sunt Findlater, domnișoară, noul supraveghetor al săracilor[1], numit de parohie. Am auzit că tipul ăsta ți-a făcut multe probleme duminică.

[1] Un supraveghetor al săracilor era un reprezentant ales de comunitate, adesea neplătit, care administra ajutorul destinat celor săraci de pe raza unei parohii, cum ar fi bani, alimente și îmbrăcăminte.

– Adam nu este nebun, a repetat Lucy. Și nu deranjează pe nimeni, domnule Findlater. Îmi pare rău, ai fost trimis aici dintr-o eroare. Îl voi duce pe Adam înapoi la banca lui acum.

Findlater a clătinat din cap. Nu renunțase la strânsoarea de pe brațul lui Adam. Acesta stătea țeapăn și nemișcat, cu capul înclinat într-o parte.

– Haide, domnișoară, nu vreau să mă cert cu tine, dar locul acestui om nu este aici. Nu este un cetățean al St. Botolph. Nu există nici o mențiune în registrul parohiei care să arate dacă a fost creștinat aici sau nu, corect?

– Locuiește aici de douăzeci de ani.

Findlater a clătinat din cap.

– El nu apare în registre, ca să spunem așa, nu este trecut în registrul parohiei. Este un vagabond, domnișoară. Trebuie să meargă la propria parohie dacă are nevoie de pomană. Nu poate lua mâncarea de la gura oamenilor din St. Botolph.

– Sunteți prost informat, domnule Findlater, dacă aveți impresia că Adam depinde de caritatea celor de la parohie. Adam își câștigă existența. Este angajat la han de ani de zile și aceasta este casa lui.

– Îmi cer scuze, domnișoară, dar este un pericol public. Uite unde l-am găsit – mai avea câțiva pași și ieșea pe ușă. Nu-l poți lăsa să rătăcească de colo colo pe strada principală. Trebuie supravegheat. Dacă tu nu ești capabilă de asta, domnișoară, o vor face cei de la azilul de nebuni.

Findlater s-a uitat la șorțul ei, cu pete de sos și de jeleu de coacăze.

– Nu. Adam rămâne. El locuiește aici. Angajații hanului vor avea grijă de el.

Lucy s-a uitat în jur după Frank Blodget, barmanul, dar el nu era acolo. Nimeni din salon nu s-a uitat la ea.

Findlater a zâmbit.

Ușa de la intrare s-a deschis și Harry Clare a pășit înăuntru. Și-a dat jos haina și pălăria înainte de a se uita la ea, apoi s-a oprit, privind în jos la scena care se desfășura în fața ochilor lui, cu haina lui roșie strălucind în lumina slabă a după-amiezii. Clienții de pe bănci l-au întâmpinat cu câteva strigăte și Findlater s-a întors pentru o clipă.

Lucy a profitat de diversiunea creată de sosirea căpitanului și a făcut câțiva pași în față și a întins mâna spre mâna stângă a lui Adam, luând-o în a ei și trăgând-o ușor. Mâna lui Adam tremura în cea a lui Lucy.

– Adam este responsabilitatea mea. O să am eu grijă de el, i-a spus lui Findlater.

– Să nu ne pripim, domnișoară. Cum poți să ai grijă de el și să te ocupi și de han? Să presupunem că nebunul tău scapă afară în timp ce tu pregătești cina? Să presupunem că în timpul unei crize rănește un pasager? Ce-ar zice Sir Geoffrey dacă ar afla?

Lucy voia să-i spună că așa ceva nu s-ar putea întâmpla niciodată. I-a trecut un gând rapid prin minte când Findlater a făcut mențiunea cu pregătirea cinei pentru pasagerii diligenței. Ea nu l-a recunoscut pe bărbat, dar s-a întrebat dacă a fost de față sau doar a auzit de incident.

– Îmi voi lua toate măsurile de precauție.

– Probleme, domnișoară Holbrook?

Vocea lui Harry Clare l-a făcut pe supraveghetorul de la parohie să se răsucească și să se uite peste umăr. Mai avea încă o mână pe brațul lui Adam.

Căpitanul a coborât cele trei trepte largi fără să se grăbească. S-a oprit între Findlater și scări, la câțiva metri de Adam și de cel care intenționa să-l ia cu forța. Pentru o clipă, cei doi bărbați s-au uitat unul la altul. Înălțimea și umerii lați ai căpitanului reprezentau un obstacol evident în calea lui Findlater.

Findlater și-a dres glasul.

– Și tu cine ești?

– Căpitanul Clare, un prieten al lui Adam. Dacă domnișoara Holbrook își asumă responsabilitatea pentru Adam, misiunea ta aici s-a încheiat. Cel mai bine este să-ți vezi de treburile tale.

Findlater a clătinat din nou din cap.

– Zău, căpitane, știi că îmi fac doar datoria. Nu pot face excepții pentru domnișoare drăguțe și pentru domnii care le fac ochi dulci.

– De-abia te-au numit pe acest post, nu-i așa? Cine ți-a spus de Adam?

Privirea lui Findlater s-a schimbat.

– Nimeni nu îi spune lui Obadiah Findlater ce să facă.

– Și totuși, cineva a făcut-o. Cineva ți-a spus să vii după Adam. Cine te-a trimis după un bătrân inofensiv care își vede de treaba lui?

Findlater a aruncat o privire spre clienții care asistau la scenă și s-a mișcat de pe un picior pe altul, strângându-l și mai tare pe Adam de braț. Și-a ridicat bărbia.

– Nu m-a trimis nimeni. Îmi fac doar datoria, așa cum ar trebui să ne-o facem cu toții.

– Consideră că ți-ai făcut datoria și lasă-l pe Adam să se întoarcă la treburile lui. Dacă nu vrei cumva să le dai explicații prietenilor lui de aici, de la han, cu privire la interesul tău brusc pentru Adam.

Harry Clare a arătat din cap către cei de pe bănci.

– Aici suntem, căpitane, a strigat o voce din mulțime.

Pentru o clipă, Findlater a șovăit. Lucy chiar a avut senzația că nasul i s-a mișcat de-adevăratelea. S-a uitat lung, pe lângă căpitan, spre ușă. După aceea s-a uitat la cei așezați pe bănci. Apoi i-a dat drumul brațului lui Adam și a plecat cu pași mari. În timp ce ușa s-a închis cu zgomot în spatele lui, s-au auzit urale și halbele de bere care loveau mesele.

Lucy l-a luat pe Adam de mână și l-a condus înapoi la banca lui. L-a așezat acolo cu oala pe care începuse s-o lustruiască și cu cârpele. Queenie a sărit jos de pe șemineu și s-a frecat de piciorul lui Adam, iar acesta a întins o mână pentru a mângâia spatele pisicii. Lucy a ridicat sfeșnicele căzute, în atmosfera zgomotoasă, plină de râsetele și de comentariile celor de pe

bănci, care păreau să ovaționeze victoria obținută de Harry în fața lui Findlater ca și cum ar fi fost a lor, și în care vocea căpitanului răsuna cu o notă mai profundă și mai domolită.

Mirosul de caramel venit dinspre bucătărie a făcut-o să strângă umărul lui Adam și să alerge la prăjitura pe care o lăsase în cuptor.

Harry s-a gândit cât de bine i-ar fi prins în acele momente un partener ca Nate Wilde. Ar fi fost ușor pentru tânăr să se furișeze după Findlater și să-l urmărească pe bărbat până în locul în care se dusese pentru a raporta eșecul misiunii sale.

Harry a așteptat ca ironiile pe seama lui Findlater să se potolească. Când conversația a revenit la subiectele sale obișnuite, a plecat în căutarea lui Lucy.

– Findlater se va întoarce, cu siguranță. Un bărbat ca el nu uită o umilire publică. Și oricine l-a pus să vină după Adam nu va fi mulțumit cu ce s-a întâmplat astăzi.

– Ce vrei să spui cu „oricine l-a pus"?

– Nu te-ai gândit niciodată că tatăl tău îl ascundea pe Adam?

– De cine?

– De cei care i-au făcut rău, care l-au lăsat fără vedere.

– Dar asta a fost demult. Adam trăiește liniștit aici de douăzeci de ani. De ce să se schimbe totul acum?

– Ești sigură că atunci când Adam strigă în timpul crizelor sale, ceea ce spune nu are nici un sens?

– Pui niște întrebări dificile, căpitane.

– Vrei să-l protejezi, nu?

– Dar Adam nu merge nicăieri și nimeni din han nu-i face vreun rău. Poate că râd de el, dar sunt obișnuiți cu comportamentul lui. O, te referi la cineva străin.

– Gândește-te puțin. A mai asistat cineva străin la criza lui Adam de duminică?

– Acum mă jignești. Prietenele mele sunt niște lady și nu s-ar asocia cu cineva de teapa lui Findlater.

– Totuși, cineva a făcut-o.

Ea părea să se gândească la asta.

– A fost un oaspete de la cursa de luni care a rămas aici pentru că pierduse diligența, un gentleman, după cum mi-a spus Hannah. A comandat pește, dar a plecat fără să mănânce sau să plătească.

Era târziu când Harry s-a întors la han. Câteva lămpi rămăseseră aprinse. Ușile și obloanele nu fuseseră încă închise. Lucy și Adam stăteau pe banca lor, din fundul salonului comun. Adam era rezemat de spătarul înalt al băncii, cu gura ușor deschisă, cu respirația regulată și cu pisica încolăcită în poală. Lucy era prăbușită pe masă, cu capul sprijinit pe un registru deschis.

Plecarea bucătăresei s-a dovedit de bun augur pentru misiunea lui Harry, storcând-o de ultima picătură de energie pe față. A prins în pumn cheile atârnate de un inel de alamă și a tăiat panglica cu care era legat inelul de talia ei. Pisica a clipit la el, dar nici fata, nici bătrânul nu s-au mișcat. Harry a chemat-o pe Hannah, servitoarea.

El i-a întins cheile lui Lucy servitoarei adormite.

– Deschide ușa stăpânei tale, pune o lampă aprinsă în camera ei și apoi întoarce-te să-mi spui când ai terminat.

Hannah a clipit spre el, dar s-a dus să facă ceea ce îi ceruse.

Harry a stat un minut ascultându-i pașii pe scări. Undeva deasupra camerelor de oaspeți erau și unele mai mici pentru servitoare și una pentru Lucy. Se străduise timp de mai mult de două săptămâni să nu se gândească la patul lui Lucy Holbrook. Acum îi revenise sarcina să o așeze în el. A zâmbit. Nu toate sarcinile erau neplăcute.

Hannah s-a întors, făcând o reverență și returnându-i cheile. Harry i-a dat o monedă pentru deranjul ei, ceea ce i-a luminat privirea.

– Ești pregătită pentru următoarea ta misiune? a întrebat el.

Ea a dat din cap.

– Bine. Trebuie să stai de pază. Îl păzești pe Adam pe banca lui în timp ce eu o duc pe domnișoara Holbrook în camera ei. Te descurci?

Hannah a aruncat o privire precaută către Adam care dormea și a înghițit în sec. Părea la fel de nesigură precum cel mai novice recrut care aude pentru prima dată salvele de tun. În cele din urmă, ea a dat din cap.

– Poți s-o faci, Hannah. Un sfert de oră, nu mai mult.

Și-a pus moneda în buzunar și s-a așezat pe bancă lângă Adam.

Harry s-a întors spre Lucy. Lumina difuză provenită de la câteva lumânări și de la focul mocnit părea să-i scoată în evidență pletele aurii și s-o facă să strălucească.

„Un ofițer eficient este un ofițer eficace." Harry și-a tot repetat asta în gând în timp ce îi ridica brațele și capul de pe masă și i-a răsucit picioarele pe podea, ridicând-o în brațe, cu capul sprijinit de pieptul lui. Era senzuală, moale, caldă și feminină, așa cum bănuise din privirile pe care i le aruncase pe furiș din celălalt colț al hanului. Mirosul părului și al pielii ei l-a amețit pentru câteva momente.

Harry mișcase căruțe încărcate cu muniție pe versanții plin de noroaie ai munților. Mânase caii peste defileurile stâncoase ale unor pârâie repezi. Condusese oamenii în luptă în fața atacurilor nimicitoare ale artileriei franceze. Acum nu trebuia să facă nimic altceva decât să ducă o femeie adormită în patul ei.

Și-a repetat de multe ori mottoul despre eficiență în timp ce urca scările celor două etaje, către camera ei. Ușa era deschisă, iar lampa așezată de Hannah pe șemineu dezvăluia o cameră mică, îngrijită, îndulcită de note feminine. S-a așezat cu ea în brațe pe patul ei cast, cu baldachin și cu draperii din muselină.

A așezat fata în poală, aplecând-o în față, sprijinind-o pe un braț, ca să poată să-i deschidă nasturii de pe spatele rochiei. Nasturii minusculi acoperiți cu lâna fină și neagră a rochiei, greutatea sânilor moi care-i apăsa brațul și fundul așezat în poala lui îl făceau să-i tremure degetele.

– Aproape am terminat, i-a șoptit el fetei în timp ce desfăcea părțile laterale ale rochiei, trăgând-o în jos de pe umeri.

S-a blocat puțin când a văzut că corsetul ei se închidea în față. La urma urmei, era o femeie practică, nu o lady sus-pusă cu o servitoare care să i-l lege la spate. Așa că, s-a ridicat și s-a întors și a întins-o pe pat.

A privit în jos la fata adormită, dar nu avea de gând să plece acum, cu treaba doar pe jumătate făcută. Cu o eficiență surprinzătoare, i-a ridicat fustele, i-a dat jos pantofii, i-a tras rochia neagră peste șolduri și picioare, apoi i-a desfăcut juponul, dezbrăcând-o și de acesta.

Acum stătea întinsă în fața lui într-o cămașă simplă de bumbac fin, atât de pur încât dădea iluzia unui simplu văl peste curbele moi și dulci și peste acele locuri ascunse ale trupului ei pe care voia să le atingă. Cei doisprezece ani de armată se rezumaseră la câteva trofee de război, adunate într-o cutie de sticlă, dar nu regreta timpul petrecut pe câmpul de luptă.

Oricât de dure ar fi fost lecțiile războiului, armata îi rafinase simțurile, îl învățase să deosebească nuanțele. A învățat să-și tempereze orice impuls războinic, astfel încât să poată să savureze pe îndelete bucuria unui moment rar de pace, cum ar fi acela de a privi o fată adormită.

Dar corpul solid al lui Tom Holbrook nu mai stătea între el și Lucy, așa că a făcut un pas înapoi de lângă pat și i-a pus hainele pe un scaun lângă șemineu și a mai aruncat o ultimă privire înainte să tragă cuvertura albă peste trupul fetei adormite.

S-a întors să stingă lampa și a văzut portretul unei doamne care se afla la picnic, agățat pe peretele de deasupra micului șemineu.

Chiar și în lumina slabă a singurei lămpi, portretul sărea în ochi prin dimensiunea prea mare și prin subiectul său, care, cu siguranță nu avea nici o legătură cu fata.

Harry nu a recunoscut-o pe acea lady, dar era sigur că știa casa, că fusese în acea casă, în tinerețe, poate când avea vreo treisprezece ani și îl însoțise pentru prima dată pe Richard la o partidă de vânătoare. Avea să-și amintească altădată numele acelui loc.

A stins lampa. Misiunea lui, indiferent dacă-i plăcea sau nu, era să obțină informațiile de la bătrân. Așa că, s-a gândit că cel mai bine era s-o lase pe Lucy Holbrook în lumea viselor și să se ducă să-l trezească pe Adam cel înalt și slab și să-l ajute cu ritualul lui de noapte. A închis ușa și a coborât scările.

A găsit-o pe Hannah trează și nervoasă. I-a mulțumit, i-a dat o monedă pentru deranj și a trimis-o la culcare.

Harry a pus o mână pe umărul lui Adam și i-a vorbit în același mod ca și Lucy. După un minut, bătrânul s-a mișcat, iar Queenie i-a sărit din poală.

– Îți plac foarte mult pisicile, i-a spus Adam.

– Așa este, a spus Harry. Hai să mergem în pat, Adam.

Harry l-a ajutat pe Adam să se ridice în picioare, i-a pus mâna bătrânului pe umăr și s-a întors spre holul care ducea spre camera lui Tom Holbrook.

Au mers împreună, târâindu-se pe coridor. Harry a folosit cheia lui Lucy pentru a deschide ușa și l-a pus pe Adam să aștepte în prag, în timp ce el aprindea o lampă, conștient de cât de firesc era pentru el să treacă de la întuneric la lumină, să observe cum camera a început să prindă contur când a aprins fitilul, în timp ce, pentru bătrân, totul rămăsese la fel.

Adam a vorbit despre Tom Holbrook în timp ce Harry îl ajuta pe bătrân să-și scoată hainele și pantofii și să îmbrace o cămașă lungă de noapte. Atenția pe care bătrânul o acorda fiecărui pas al ritualului, i-a permis lui Harry să studieze camera din nou. Dacă Tom Holbrook ar fi păstrat vreun indiciu despre trecutul lui Adam, cel mai probabil ar fi fost în sertarul de jos al dulapului, care era încuiat.

– Domnul Tom mort? a întrebat Adam.

– Da, a încuviințat Harry.

– În seara asta, căpitan Clare pază?

Vocea bătrânului era îngrijorată.

– Da, Adam, eu sunt paznicul tău.

Lui Harry i s-a părut o alegere surprinzătoare a cuvântului, chiar și pentru bătrân. Era un cuvânt care implica o amenințare. Când, în cele din urmă, Adam s-a întins pe patul de sub scări, Harry l-a ajutat să tragă cuvertura peste el și s-a așezat în fotoliu.

Era invidios pe somnul aparent fără vise al lui Adam Pickersgill. Oricare ar fi fost amintirea îngrozitoare care-i tulbura episodic mintea bărbatului atunci când era treaz, nu-i afectase și subconștientul. Nu a sesizat nici o mișcare în patul lui Adam, cu excepția mișcării regulate a pieptului său, datorată respirației. Așa, întins în pat, părea la fel de liniștit ca un copil.

Harry s-a ridicat de pe scaun și a aprins o a doua lampă, poziționând-o pentru a ilumina dulapul înalt, atât în partea de sus a mobilierului, cât și sertarele de jos. Nu a găsit nici un secret ascuns în dulap, printre cămășile și paltoanele agățate în ordine. Nici în primul sertar al dulapului nu era nimic altceva decât niște mărunțișuri și ciorapi, mănuși și eșarfe de lână.

Dacă dulapul ar conține informații despre Adam, acestea cu siguranță ar fi ascunse în sertarul de jos, cel încuiat. Harry a reușit să răsucească o cheie în lacăt la a treia încercare, bazându-se pe puțin noroc și intuiție. Sertarul s-a blocat puțin pentru că era plin până la refuz, iar Harry s-a străduit cu răbdare să-l scoată doar atât cât să-i examineze conținutul. Emana un miros de mucegai amestecat cu lemn de cedru și de lucruri vechi, care nu mai fuseseră aerisite de mult timp.

La prima vedere, sertarul părea să conțină un amestec de haine și de cărți care nu aveau nici o legătură, și totuși, exista o ordine studiată a întregului aranjament care indica un demers bine gândit de a păstra obiectele adunate cu grijă.

În stânga a găsit un goblen pentru fete, cu fire de culoare galbenă, albastră și verde; tăbliță de scris a unui copil; și un mănunchi de scrisori legate cu un șnur. Obiectele trebuie să-i fi aparținut lui Lucy și nu bătrânului, care nu învățase niciodată să citească sau să scrie.

Harry a făcut o pauză și s-a uitat prin toată camera pentru a observa dacă ar mai putea exista un alt loc unde Tom Holbrook ar fi putut păstra ceva din trecutul lui Adam.

Nimic altceva nu mai avea lacăt. Harry s-a întors spre sertar. A notat ordinea în care fuseseră aranjate toate lucrurile și le-a scos cu grijă, unul câte unul. Sub pachetul de scrisori a găsit o ediție veche a unei registru cu membrii aristocrației, cu genealogia, istoria și toate titlurile acestora, un articol care nu i-ar fi putut aparține lui Lucy.

A ridicat cartea dintre hainele în care era ascunsă și a citit data pe copertă. Dacă s-ar uita mai atent, ar găsi și numele tatălui său, pe al său și pe al lui Richard. Cuvintele lui Richard cum că ar fi o ramură moartă a arborelui lor genealogic i-au revenit în minte.

A răsfoit cu degetul paginile registrului în căutarea celui mai mic indiciu pentru care Tom Holbrook îl păstrase și acesta s-a deschis la o pagină, cu colțul întors. Înregistrarea trecută pe două pagini alăturate oferea următoarele date:

LYDFORD de Hartwood Park

Edward Lydford, născut pe 2 mai 1754, căsătorit pe 4 septembrie 1779, cu Lady Charlotte Longshaw, fiica lui Nicholas Longshaw, care lady a născut-o pe Penelope, născută la 7 aprilie 1780; John, 22 ianuarie 1782; Henry, 16 noiembrie 1785.

Reședința principală, Hartwood Park din comitatul Leicester.

Prezumtiv moștenitor: John Nicholas Lydford

De îndată ce a văzut numele, și-a dat seama că Hartwood era casa din tabloul aflat în camera lui Lucy. Hartwood Park era cam la douăzeci de kilometri de Mountjoy. Harry s-a întrebat dacă John Lydford încă le mai era vecin.

Într-o iarnă, Harry primise acordul de a-l însoți pe Richard la o partidă de vânătoare la care fusese invitat de John, la Hartwood. Penelope Lydford era atunci foarte curtată, fiind considerată o frumusețe răpitoare. Fratele ei le-a spus plin de dispreț că sora lui era îndrăgostită nebunește de un conte francez.

Harry a închis cartea. Și-a adus amintit de afirmația lui Lucy că ea credea că Adam a fost servitor într-un conac din împrejurimi, dar, dacă Tom Holbrook descoperise că Adam lucrase la Hartwood Park, de ce nu l-a trimis pe înapoi acolo?

Harry a pus cartea pe covor și a trecut la următorul rând de obiecte din sertar. A găsit o carte pentru copii, despre aventurile

unui băiat pe nume Tom True însoțit de prietena sa Prudence, și o cutie de creioane și cretă. Pe fundul sertarului era un pachet moale învelit într-un crepon subțire îngălbenit de timp. L-a scos din sertar și a desfăcut pachetul.

Deasupra se afla o bonetă albă de dantelă pentru o fetiță, cu un șnur rupt și o singură mănușă albă tricotată pentru o mână mică. Sub boneta și mănușa de dantelă era o rochie de muselină, tot pentru o fetiță. Broderii fine umpleau pieptarul rochiei și continuau în jos pe partea din față. Era o rochie potrivită pentru o tânără prințesă, dar când Harry a ridicat-o, pliurile rochiei s-au despăturit și o pată prelungă maro a apărut din centrul rochiei până la tiv. Pata era una pe care o cunoștea bine. Îngropase bărbați care avuseseră aceeași pată pe haine, dar nu o văzuse niciodată pe haina unui copil.

A pus rochia deoparte și s-a uitat la ultimul articol din pachet, o haină de copil, din lână de un albastru pal, brodată cu fir de mătase care se asorta cu rochia, având o pată de sânge la fel de adâncă și întunecată.

Capitolul 6

Pe măsură ce tânăra vânătoare de soți se pregătește pentru Sezon, inevitabil se gândește mai întâi la plăcerile pe care i le va oferi această perioadă din viața ei. Ea anticipează cum va simți fiorii dansului cu un partener la care a visat și bucuria care o va copleși când un domn frumos îi va da atenție. Este sigură că este pregătită pentru ocazii atât de fericite. Dar binecunoscutele capricii ale vremii londoneze ar trebui să fie un exemplu după care să se ghideze dacă vrea să treacă la fel de ușor și peste momentele mai puțin fericite, cele care fac parte din experiența fiecărei tinere vânătoare de soț, și anume acele clipe marcate de suferință și de stânjeneală. Cele mai apăsătoare momente de jenă apar ori de câte ori există un nivel diferit de admirație și respect între două persoane. Când tânăra vânătoare de soți constată că un domn, față de care și-a exprimat în mod clar intențiile sale, alege pe alta sau când trebuie să se întâlnească din nou cu un bărbat pe care l-a refuzat ca partener de dans sau de viață, ea trebuie să dea dovadă de cea mai mare calitate a sa, stăpânirea de sine. Nu-și poate permite să roșească, ci ar trebui mai degrabă să încerce să-și liniștească partenerul. Odată ce a reușit să facă acest lucru, va descoperi cât de ușor își redobândește starea de liniște și speranțele.

Ghidul vânătoarelor de soți

Lucy s-a trezit devreme, odată cu primele raze de soare. Era în camera ei, în pat, dar nu în cămașa de noapte sau sub cearșafuri. Peria și pieptenele ei erau pe scrin, iar portretul doamnei atârna deasupra șemineului, ca de obicei. Pur și simplu nu-și amintea să se fi dus la culcare. Privirea i s-a îndreptat spre hainele care zăceau aruncate una peste alta pe scaun și scrisoarea lui Margaret căzută pe covor.

Realitatea a lovit-o brusc, iar ea a dat deoparte cuvertura, atingând cu picioarele podeaua, amintindu-și că Papa murise, era mort și îngropat, iar ea trebuia să aibă grijă de han și de Adam.

Somnul o făcuse să se întoarcă în timp, dar odată ce a deschis ochii și-a amintit de situația ei prezentă, la fel de rapid și de dureros precum izbitura apelor umflate ale unui pârâu.

Se luminase bine de ziuă, iar trilurile de dimineață ale păsărilor se liniștiseră. S-a spălat și s-a îmbrăcat în grabă. O tulbura faptul că nu-și amintea nici să fi urcat în camera ei, nici să se fi dezbrăcat. Mai rău, uitase complet de Adam. Nu putea să înțeleagă cum de fusese în stare de așa ceva. Nu-și amintea să-l fi ajutat să se culce. Nu avea cum să se descurce singur.

Cu un semn scurt din cap către doamna cea zâmbitoare, ea a coborât scările.

Adam nu era pe banca lui, dar Queenie a sărit jos și a mieunat, cerându-și zgomotos micul dejun. Lucy s-a adunat și a început să se gândească în timp ce pisica se înfășura în jurul picioarelor ei. O noapte de somn profund nu ar trebui să schimbe lucrurile atât de drastic ca și când ar fi intrat într-o pădure întunecată și și-ar fi pierdut direcția de mers.

Miorlăielile lui Queenie au devenit mai insistente și Lucy a ponit spre bucătărie.

„Hrănește pisica. Găsește-l pe Adam. Și lumea va fi iar la fel."

Și-a iuțit pasul când a auzit vocea lui Hannah, pe care a găsit-o la masa lungă de lucru din bucătărie, aranjând un ceainic și o farfurie acoperită pe o tavă de argint. Fata a ridicat privirea și a făcut o reverență, dându-i bună dimineața ca și cum nu se întâmplase nimic.

– Bună dimineața, Hannah.

Lucy a umplut farfuria pisicii cu resturile din peștele preferat al lui Queenie. După ce pisica a încetat să miaune, Lucy a putut să gândească. Doar dormise mult prea mult.

– Adam nu e pe banca lui. Era o afirmație neașteptată, ca și când ar fi spus că pământul este plat. Știi unde este?

Hannah a lăsat privirea, înroșindu-se ușor.

– Nu-ți amintești, domnișoară? Căpitanul Clare s-a ocupat de el aseară. După ce a avut grijă și de tine. Cred că este cu căpitanul în camera lui.

„După ce a avut grijă de tine. A avut grijă de ea?"

Lucy nu își amintea. De ce nu-și amintea?

– Mulțumesc, Hannah. Continuă cu pregătirea mesei.

Ea a lăsat fetele în bucătărie și a urcat scările și apoi a traversat holul către dormitorul din colț, unde stătea căpitanul, încercând să formuleze în gând câteva replici. Voia să-i spună căpitanului Clare ce credea despre un bărbat care se amesteca în modul în care ea conducea hanul.

Avea una dintre cele mai frumoase camere ale hanului, cu patul său cu baldachin și vedere la pajiștile care se întindeau la marginea micului lor sat de la periferia Londrei. Când a ajuns în dreptul ușii, a întins mâna după cheile pe care le ținea atârnate de talie și și-a dat seama că nu mai erau acolo.

A bătut tare în ușa grea.

– Intră, a strigat o voce înfundată.

Când a împins ușa, reproșurile ei au dispărut ca prin farmec. Căpitanul Clare era cu spatele la ea, cu bustul gol, cu un prosop aruncat peste un umăr alb și lat, cu mâna stângă ținând un brici în dreptul maxilarului. Mai avusese parte de o întâlnire cu el, o singură dată, atunci când sosise prima dată la han. Nu știuse ce cameră îi dăduse tatăl ei și deschisese ușa, dând peste el în timp ce se afla în cada de cupru.

Toate apostrofările pe care ar fi vrut să i le aducă în legătură cu amestecul lui în îngrijirea lui Adam au amuțit brusc în gâtul ei uscat. Umerii lui nu aveau nevoie de epoleți. Erau destul de largi. Pielea lui netedă era brăzdată de urme albe minuscule și de o linie roșie, lungă și subțire, care pornea de sub omoplatul drept până la betelia pantalonilor. O lumină caldă strălucea în privirea leneșă care s-a ciocnit de a ei în oglindă.

Cuvintele lui Hannah au căpătat sens și au făcut-o să înțeleagă destul de clar ce se întâmplase, lăsând-o fără replică.

– Tu.

Mâna lui ridicată s-a oprit din mișcarea de îndepărtare a spumei de pe bărbie, ca o figurină din mecanismul unui orologiu, care așteaptă următoarea secundă. Apoi a scuturat spuma de pe lamă în lavoarul alb și ciobit din fața lui.

– Ai venit să mă certi, așa-i? Adam e în siguranță.

Lucy și-a plecat capul pentru a-și ascunde obrajii în flăcări. Harry Clare o dezbrăcase și o pusese în pat. Mâinile lui o atinseseră acolo unde nimeni nu o atinsese. Întregul ei corp s-a înfiorat brusc de un val de căldură la acest gând.

A încercat să se liniștească, spunându-și că toate atingerile lui trebuie să fi fost rapide și impersonale, sau cel puțin... cu nimic diferite față de cele ale ei pe trupul lui Adam.

Uitase de Adam, dar era acolo, pe un scaun lângă foc, îmbrăcat și pieptănat, cu mâinile sprijinite pe genunchi, cu capul înclinat, ca și cum ar fi fost în alertă. Ea a traversat covorul cu modele orientale pentru a-i pune o mână pe umăr.

– Cum te simți în dimineața asta, Adam? a întrebat ea.

– Căpitanul Clare face baie în fiecare zi, a spus Adam. Îi place să facă baie.

Fața lui Lucy s-a încălzit din nou. S-a înfiorat ușor. Stătea exact în locul unde fusese cada de cupru. În momentul în care intrase peste el, bărbatul se întinsese deja în cadă, cu brațele sprijinite de margini, cu mâinile cu degetele lui lungi atârnând, cu capul lăsat pe spate, cu ochii închiși, cu apa plină de mărgele care-i venea peste umeri, cu aburii ridicându-se în jurul lui.

– M-ai dezbrăcat, a spus ea, rostind cuvintele tare și răspicat, provocându-l să-i răspundă.

El i-a aruncat din nou o privire peste umăr.

– Sunt sigur că îmi vei returna favoarea dacă va fi nevoie.

– Favoare?

Imaginea lui în cadă rămăsese vie în mintea ei. El a făcut-o să ardă de nerăbdare, ea care avusese atâta răbdare cu Adam, ani de zile.

– Sper că ai dormit bine. Adam așa a făcut.

A aruncat prosopul deoparte și a întins mâna spre o cămașă aflată la capătul patului. A tras-o peste cap, iar cămașa largă a căzut, acoperindu-i bustul. O văzuse și el într-o situație asemănătoare.

A închis nasturii de la manșetele cămășii. Ar trebui să fie bucuroasă că îl prinsese într-o situație decentă. Conversația a divagat de la reproșurile pe care intenționase să i le să facă și a încercat să revină la planul ei.

– Adam este responsabilitatea mea.

– Laolaltă cu toate celelalte, din ce am văzut.

– Da, și ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai returna cheile.

– Atât de mult metal pe care trebuie să-l cari. Cred că simți greutatea lor la fiecare pas.

– Mă descurc. Crezi că nu sunt în stare să conduc un han.

El a clătinat din cap.

– Aveai nevoie de somn, nu de încă o noapte de veghe lângă Adam.

De pe masa de lângă pat el a luat inelul ei de chei în palmă, întinzându-i-le. Degetele li s-au atins pentru o clipită, provocându-le un mic șoc.

Lucy a vrut să-și lege cheile de talie, dar a descoperit că panglica fusese tăiată. Le-a aruncat în buzunar, formând o umflătură care atârna greu. Când și-a ridicat privirea, și-a văzut cartea pe care o credea pierdută zăcând pe masă lângă pat.

– Mi-ai luat cartea, cea pe care mi-au dat-o prietenele mele.

– Ai uitat de ea. Ar fi bine să o citești, să știi.

Și-a luat vestonul roșu de la capătul patului.

Ea a râs.

– Este puțin probabil să pornesc prea curând la o vânătoare de soți.

Lucy l-a privit cum își punea haina pe umeri. Îl îmbrăcase pe Adam de nenumărate ori și nu se gândise niciodată la umeri, la spate sau la talie.

– Nu ai niște haine normale? Războiul se terminase de mult, dar încă purta uniforma, iar sub ea cicatricile provocate de acesta. Anglia se mai află în război?

– Încă mai are dușmani.

El a zâmbit sumbru.

– Și tu te lupți cu ei?

– În fiecare zi.

El a ridicat din umeri. Haina roșie cădea lejer pe el. Cămașa îi atârna peste pantaloni. Lucy rămăsese în mod ciudat priponită pe covor și și-a dat seama că aștepta ca ea să plece. Avea lucruri de făcut, indiferent ce credea el despre capacitatea unei femei de a administra un han.

– O să îmi iau cartea înapoi, mulțumesc.

S-a mișcat lent, luând-o de pe masă și întinzându-i-o. De data aceasta degetele lor nu s-au mai atins.

– Ai mai mulți vecini care se agită să îți ceară mâna, să știi.

– Să-mi ceară mâna? Mie? Cine?

– L-ai refuzat pe Wittering, dar John Simkins își va încerca și el norocul. Ești moștenitoarea unei proprietăți. Ești o partidă bună. N-ai observat hainele noi și frizurile îngrijite?

Ea a vârât cărticica în celălalt buzunar – era mult mai ușoară lecât cheile ei – și s-a întors spre Adam. I-a strâns mâna o dată, ın semnal care indica faptul că era timpul să se mute dintr-un loc n altul. Adam s-a ridicat în picioare, iar Lucy l-a condus la ușă.

– Mulțumesc, căpitane, a spus ea, pentru că ai avut grijă de ıdam aseară.

– Plăcerea a fost de partea mea, a spus el când ea și Adam se ndreptau spre ușă.

Lucy a privit înapoi, fără să vrea. Nu se mișcase, iar fața lui avea expresie foarte serioasă.

– Tatăl tău l-a protejat pe Adam, l-a ascuns de ceilalți, s-a prefăcut ă ceea ce spune Adam nu are sens, dar, dacă are sens? Dacă Adam tie un secret care i-ar putea provoca lui... și ție un mare rău?

Harry a luat micul dejun în salonul principal, având lângă el hartă topografică a regiunilor Berkshire și Buckinghamshire. tudierea hărții ar trebui să-l ajute să-și limpezească mintea după ntâlnirea de dimineață cu Lucy Holbrook.

Nu a avut nimic de obiectat în privința ouălor și a pâinii prăjite ervite la Tooth and Nail, ci doar față de cana lui de cafea, de care ıu mai avea de gând să se atingă pentru că se răcise în timp ce tudia harta în căutarea unor posibile locuri pentru producerea ınor ambuscade.

O serie de detalii din trecutul lui Adam l-au nedumerit pe Harry. Daca relatarea lui Lucy era exactă și Adam fusese servitor ntr-un conac și dacă, așa cum sugera exemplarul cu pagina înoarsă de Tom Holbrook a registrului aristocrației engleze, Adam r fi fost angajat la Hartwood Park, atunci atacul ar fi avut loc robabil pe drumul de la Aylesbury spre Londra, un drum pe care Harry călătorise adesea între Mountjoy și oraș. Era traseul urmat le Rachetele lui Radcliffe.

Presupunând că Adam ar fi fost atacat la o distanță rezonabilă, e care ar fi putut-o parcurge mergând pe jos până la han, despre are Harry bănuia că se întindea pe o rază între zece până la cinciprezece kilometri pentru un bărbat cu forța lui Adam, existau âteva locuri posibile de ambuscadă, acolo unde drumul trecea rin pădure sau prin câmp deschis.

Dar informațiile pe care le aflase despre atac încă nu avea sens. Un servitor ar fi călătorit în mod normal cu un stăpân sau o stăpână și măcar cu un vizitiu, dacă nu împreună cu alți servitori. Dacă un copil ar fi fost prezent, echipajul ar fi inclus probabil stăpâna casei și o doică. Deci, cum ajunsese Adam singur la han? Ce se întâmplase cu copilul ale cărui haine însângerate zăceau în dulapul lui Tom Holbrook?

Edward Lydford, stăpânul de la Hartwood din acea vreme, fusese vecinul soților Clare, ai cărui urmași, doi fii și o fiică, erau mai apropiați ca vârstă de fratele lui Harry, Richard, decât de el. Din câte știa Harry, Lydford, un bărbat în vârstă de șaptezeci de ani, încă deținea titlul; fiul lui cel mare era logodit sau căsătorit, dar Harry nu-și amintea ce se întâmplase cu ceilalți doi copii din neamul Lydford. Harry știa că nu fusese nici un alt copil în familie, în urmă cu douăzeci de ani. Avea treisprezece ani la acea vreme.

Răspunsurile la acest mister erau ferecate în mintea rătăcită a lui Adam. De obicei, când Harry și colegii săi spioni doreau informații de la o persoană, îl duceau la cea mai apropiată cârciumă și îi dădeau să bea până când spunea totul. El nu putea aplica aceeași strategie și în cazul lui Adam. Bătrânul putea să stea o zi întreagă într-un bar, dar nici o cantitate de băutură nu i-ar fi dezlegat limba. Se părea că doar o amintire a incidentului care dusese la orbirea lui l-ar putea face să vorbească.

Oricât de tentant ar fi fost să pună acele haine însângerate în mâinile mari și aspre ale lui Adam și să-l întrebe direct ce se întâmplase, Harry nu avea nici o intenție să-l rănească pe Adam sau să-i tulbure și mai mult mințile.

Pentru a-l face pe Adam să vorbească, Harry trebuia să o câștige de partea lui pe Lucy.

Și, în timp ce el încerca să o atragă pe fată de partea lui, fratele său, Richard, ar fi reușit să vândă Mountjoy înainte ca guvernul să-i plătească vreodată un șiling din banii datorați pentru mandatul lui de un an și o zi ca spion.

A dus cafeaua rece la gură și a lăsat-o din nou jos. Problema era fermecătoarea Lucy Holbrook. Harry nu era Hazelwood, cu atitudinea lui dezinvoltă, șarmantă sau cu talentul lui de a se juca cu cuvintele. Uniforma lui nu era deloc pe placul ei, din câte observase.

Stătuse la Londra doar câteva săptămâni în timpul unui Sezon, când fusese nevoit să se întoarcă pentru scurt timp din Peninsulă pentru a se recupera după o rană. Poate că ar fi trebuit să-i citească cărticica înainte de a i-o returna.

A împins cafeaua rece, râzând de el însuși. Ori de câte ori se lăsa purtat de gândurile lui legate de Lucy, nu mai judeca cum trebuie. Era un soldat care avea de îndeplinit o misiune. Trebuia să cerceteze împrejurimile și să găsească locul unde probabil fusese pusă la cale ambuscada. Reconstituirea crimei ar fi primul pas spre deslușirea vorbelor incoerente ale lui Adam.

Harry s-a uitat la ceas. Diligența întârziase, iar Lucy era încă în bucătărie pregătindu-se pentru sosirea ei. Bănuia că se ascundea de el după întâlnirea din camera lui de mai devreme. Fără bucătăreasa hanului, sarcina de a pregăti masa pentru pasagerii diligenței căzuse pe umerii ei. Avea să mai rămână în han până când ea reușea treacă și peste acest hop.

Și-a împăturit harta, simțind brusc aroma distinctă a unei cafele proaspete și tari, care venea de undeva din apropierea lui. S-a uitat prin salon, după una dintre servitoarele lui Lucy, dar nu a văzut pe nimeni, în afară de mulțimea obișnuită de clienți de la bănci, adunați acum pentru a asista la eforturile lui Lucy de a face față de una singură pasagerilor diligenței.

Privirea lui a sesizat un bărbat cu o șapcă pe care o mai văzuse, aplecat peste băutura din fața lui, la capătul îndepărtat al uneia dintre bănci. Ca și când i-ar fi simțit privirea, tipul cu șapcă s-a întors.

Nate Wilde i-a zâmbit larg, etalându-și toți dinții, și a ridicat un recipient îmbrăcat în piele în semn de salut. Harry a dat din cap, iar tânărul s-a ridicat de pe bancă și a traversat camera punând sticla jos lângă Harry.

– M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de niște cafea adevărată, șefule.

– Tinere, ce cauți aici?

– M-a trimis uriașul.

Wilde s-a strecurat pe bancă lângă Harry.

– Și?

– Crede că s-ar putea să ai nevoie de ajutor.

Wilde a deschis recipientul și mirosul intens și aromat al cafelei l-a izbit pe Harry. A vrut să-i spună că lucrează pe cont propriu, dar o privire aruncată spre tânăr l-a oprit. Wilde deborda de energie.

– Te simți tras pe linie moartă?

– Mă simt inutil. Știi că Will Jones a angajat un om doar ca să-mi facă patul și... și toate celelalte?

Wilde a zâmbit, cu toți dinții săi puternici și albi.

Harry a râs. Într-un fel, el și tânărul semănau. Amândoi se descurcaseră pe cont propriu ani de zile, Wilde într-o mahala întunecată și plină de fărădelegi din Londra, iar Harry în război.

– E orbul tău? întrebă Wilde, uitându-se peste han la Adam care stătea pe banca lui.

– Da.

Harry a gustat prima sa înghițitură din cafeaua lui Wilde, aromată și tare.

– Ce remarci la el?

O îndeletnicire pe care o deprinsese de mic copil, cea de hoț de buzunare, îl învățase pe Wilde să devină un observator atent al oamenilor.

Harry s-a delectat cu câteva înghițituri de cafea în timp ce tânărul îl studia pe Adam, care lustruia o pereche de cizme.

– Văd pisica, sir. Pisica nu se mișcă. Aș spune că bătrânul își vede de treburile lui atâta timp cât pisica doarme. Când pisica se agită, bătrânul își ciulește urechile. Nu este nimic în neregulă cu auzul lui, nu-i așa?

– Nimic.

Harry a considerat că era o demonstrație destul de bună pentru un bărbat care încerca să-și câștige un loc în această misiune, așa că ar putea profita de abilitățile lui. Și, cu certitudine, și de cafeaua lui. Avea să se mai gândească la această variantă.

Clopoțelul hanului a sunat și ușa s-a deschis. Toate capetele s-au întors spre intrare. A intrat King Cole, faimosul vizitiu de pe Racheta lui Radcliffe. Fața lui roșie și furioasă și cizmele lui pline de noroi indicau faptul că se întâmplase ceva grav. Apoi a început să strige:

– Holbrook! Unde ești, omule? Cheamă-i pe polițiști, la naiba! Racheta mea a fost jefuită din nou.

Cole s-a dus direct la bar. Blodget i-a dat o halbă de bere, pe care a bătut-o pe nerăsuflate. Clienții de la bănci și-au părăsit locurile adunându-se în jurul lui, ca un cor de voci care strigau.

Harry nu l-a scăpat din ochi pe Adam. Pisica părăsise banca, iar bătrânul stătea într-o poziție încordată și rigidă, cu mâinile nemișcate, cu capul înclinat pentru a asculta murmurul care venea dinspre bar.

Lucy a venit în fugă din bucătărie, ducându-se prima dată la Adam pentru a-l liniști, punându-i o mână pe umăr, înainte de a merge la Cole.

– Domnule Cole, ce s-a întâmplat? Unde sunt pasagerii dumitale?

Cole a părut surprins când a văzut că ea l-a întâmpinat. Harry a observat cum bărbatul se schimbă la față în timp ce privirea i-a căzut pe mănunchiul de chei pe care Lucy și-l legase din nou în talie.

– Au tras în felinarele de la borna de zece kilometri. L-au luat pe paznicul meu, Fishlock. Și au luat și caii care sângerau.

A întins mâna după o altă halbă de bere.

– Cine? a întrebat cineva din mulțime.

– Țiganii. Toți vorbeau într-o păsărească de-a lor, cu excepția căpeteniei. Un bărbat masiv pe un cal negru.

– Domnule Cole, l-a întrerupt Lucy. Este cineva rănit?

Cole s-a încruntat la ea.

– A trebuit să-i las acolo pe pasageri, domnișoară. Nu mai aveam nici un cal.

Lucy s-a întors și s-a îndreptat spre ușă. Harry i-a dat un ghiont lui Wilde.

– Du-te și ajut-o. Ia-l pe grăjdar și mergeți să preluați pasagerii.

Wilde s-a ridicat de pe bancă și a ajuns-o din urmă pe Lucy înainte ca aceasta să apuce să iasă pe ușă. Harry l-a auzit strigând: „Domnișoară", i-a văzut vorbind, iar Wilde a ieșit în grabă pe ușă. Lucy s-a întors și s-a uitat la Cole.

Harry s-a ridicat și s-a îndreptat spre Adam, așezându-se lângă bătrân.

– King Cole spune o poveste, Adam. Lucy îl ascultă.

Pisica a sărit în poala lui Harry și el a luat-o și i-a dat-o lui Adam s-o țină. Mâinile bătrânului s-au încolăcit în jurul animalului.

Cole era la a treia halbă de bere și povestea cum au fost atacați într-un loc în care drumul făcea o cotitură, ocolind un deal, acolo unde fagii seculari făceau ca totul în jur să fie învăluit în întuneric. Tâlharul la drumul mare, oricine ar fi fost el, nu purtase cămașă cu dantelă sau pene la pălărie. Nici un însemn din argint nu sclipise pe arma lui, iar borul întunecat al pălăriei îi ascunsese trăsăturile. Ca să-l umilească și mai mult, tipul îi luase biciul și pe *tommy*, o armă mortală micuță, din os de balenă, care putea face și pe cel mai lent cal să prindă viteză.

Harry nu mai avea nevoie să-și consulte harta pentru a ști că locul descris de Cole era unul pe care Harry îl identificase deja ca fiind potrivit pentru o ambuscadă. A pus o mână pe genunchiul tremurând al lui Adam.

Bătrânul a mormăit:

– Geoffrey a fugit.

– Liniștește-te, Adam. Lucy este în siguranță.

A fost mai degrabă o încercare de a-l calma, ca și când ar fi bâjbâit în întuneric, dar mormăitul a încetat.

– Lucy e aici. E în siguranță, a repetat Harry.

Adam s-a liniștit, ținându-și capul înclinat, ca și când ar fi vrut să asculte în continuare. Mâna lui dreaptă mângâia pisica. Queenie a început să toarcă și să-i frământe piciorul lui Adam cu ghearele.

Un polițist și-a făcut apariția, iar Lucy i-a condus pe el și pe Cole în salonul privat al hanului.

Clienții de pe bănci au continuat să vorbească despre jaf, făcând speculații cu privire la modul ciudat în care acționaseră hoții atunci când i-au luat caii lui Radcliffe. Toată lumea știa că acei cai ai lui Radcliffe care erau folosiți pentru cursele de noapte de-abia se mai țineau pe picioare și puteau oricând să moară în hamuri, mai ales când erau mânați de un vizitiu de genul lui Cole.

Doar în momentul în care Lucy a revenit în salonul principal, traversându-l pentru a ajunge la banca lui Adam discuțiile s-au mai potolit. Bărbații au făcut o pauză, întorcându-se din nou la halbele lor de bere.

În timp ce aceștia își serveau băuturile, Wilde s-a strecurat înapoi în mulțime, o pereche de ochi și urechi pe care Harry se putea baza.

Lucy a venit direct la banca lui Adam și s-a așezat de cealaltă parte a bătrânului, vorbindu-i în liniște, asigurându-l că nimeni nu fusese grav rănit, nici măcar Fishlock paznicul lovit, spunându-i că a fost trimisă o altă diligență să-i ia pe pasagerii rămași pe drum. Harry l-a văzut pe Adam cum se liniștea ușor sub influența vocii calde și calme a fetei.

– Trebuie să-i mulțumim căpitanului Clare, i-a spus ea lui Adam, pentru că a stat cu tine. Sunt sigură că a fost mult mai bine știind că ai un prieten aproape.

Adam a dat din cap.

– Căpitanului Clare îi plac pisicile, a spus el. Căpitanul Clare nu fuge.

Ochii fetei s-au aprins brusc când a auzit remarca lui Adam referitoare la fugă.

Răspunsul privind tulburarea bătrânului se afla în acea fugă de care se făcuse vinovată o anume persoană. Cu ani în urmă, cineva fugise în timpul unei altercații petrecute pe drum. Următoarea sarcină a lui Harry era să identifice locul unde avusese loc teribilul eveniment. Și-ar putea începe căutările chiar cu locul în care banditii opriseră Racheta lui Radcliffe.

Acum avea o idee despre cum s-ar putea folosi până la urmă de Wilde.

Momentan, Harry avea un partener. Intenționa să-l ia pe Wilde cu el la locul ambuscadei și apoi să-l trimită pe tânăr să facă cercetări referitoare la trecutul lui Adam.

În ceea ce privește parteneriatul lor, Wilde se descurca binișor, dar era crescut în Londra și, deși se descurca în orice situație, nu știa să călărească, așa că Harry a luat o șaretă din grajdurile hanului. A vrut să ajungă la diligența abandonată înaintea polițistului și înainte să sosească un alt echipaj care să mute trăsura.

Deși fusese o lună martie umedă și plin de zăpadă, afară îi așteptă o zi luminoasă și fără precipitații. Copacii îmbobociți aveau culori primăvăratice și doar în urmele lăsate de roțile trăsurilor străluceau câteva bălțoace de apă de ploaie.

Au trecut pe lângă căruța de la han care aducea pasagerii și gardianul rănit și lui Harry i-a trecut prin gând că King Cole era un

bărbat care nu era capabil să-și asume vreo responsabilitate. Cole abandonase diligența și, mai mult ca sigur că Radcliffe ar fi dorit ca angajații săi să aibă grijă de bunurile lui.

La borna care indica șapte kilometri au trecut și de ultimele căsuțe din St. Botolph și au lăsat periferia Londrei în spatele lor. Peisajul s-a transformat într-o câmpie deschisă și plină de hârtoape, cu liziere de copaci și pâlcuri de frunziș dens.

Aflat lângă Harry, Wilde a devenit dintr-odată mult mai atent.

– Par a fi o mulțime de locuri bune pentru o ambuscadă, a spus el.

Harry a dat din cap. Iar pe timpul nopții, diligența aflată pe drum, cu felinarele aprinse ar fi putut fi o țintă pentru oricine ar fi stat ascuns în umbra deasă și întunecată a copacilor sau a tufișurilor, dar Harry era de părere că încă nu găsiseră locul potrivit, fiind încă mult prea aproape de civilizație și la marginea unui drum larg, cu vizibilitate bună, ca să nu-l fi tentat pe un vizitiu îndrăzneț precum Cole să încerce să scape în cea mai mare viteză de atacatori.

Pe măsură ce se apropiau de borna de zece kilometri, peisajul s-a schimbat din nou. Fagii seculari creșteau aproape de drum, ramurile lor împletindu-se deasupra capului, iar drumul însuși s-a îngustat și a dispărut în jurul unei denivelări joase. Când au făcut curba, au găsit diligența abandonată în mijlocul drumului. O potecă aflată în dreapta lor ducea în pădure.

Harry a înțeles imediat de ce hoții aleseseră acel loc. Curba pe care o făcea drumul care se strâmta apoi într-o pantă dificil de urcat și proximitatea copacilor și a tufișurilor forța diligența să încetinească, izolând-o astfel și de orice fel de ajutor venit din afară.

A întors șareta de la han în pădure și a lăsat-o sub un pâlc de copaci.

Wilde a sărit jos și s-a îndreptat spre furgonul diligenței.

– Locul perfect pentru o ambuscadă, sir, dar ce fel de hoț se mulțumește doar cu niște cai care abia se mai țin pe picioare și nu fură portmoneele grase ale pasagerilor? Mi se pare o alegere ciudată. Din câte am auzit la bar, în gașcă erau mai mulți, dar i-au ignorat aproape complet pe pasageri. Cred că șeful lor îl cunoștea pe Cole.

– Unul dintre ei se pricepe să lucreze astfel de vehicule, altfel nu ar fi reușit să decupleze atât de rapid diligența, a comentat Harry.

– Corect, a spus Wilde. Deci, nu sunt niște hoți obișnuiți.

Harry a confirmat. Caii care erau înhămați la cursele de noapte ale Rachetelor lui Radcliffe erau de obicei unii care trăgeau să moară, fiind cam în ultimele săptămâni sau luni de viață. Cei mai mulți dintre ei mureau chiar în timp ce trăgeau în ham. Și, așa cum remarcase și Wilde, nu avea nici o noimă faptul că hoții ignoraseră total potențialele comori pe care le-ar fi strâns din portofelele pasagerilor sau aurul pe care, conform informațiilor vehiculate, Sir Geoffrey l-ar fi transportat.

Harry a avut senzația că îi scăpa ceva. Drumul făcea un *Y* perfect. De unde stătea, la poalele acelui *Y*, cineva putea ține sub observație toată scena din fața lui, în timp ce pe partea dreaptă poteca spre pădure oferea o cale de evadare ușoară. Cineva alesese cu grijă locul, dar se mulțumise cu lucrul cel mai lipsit de valoare. Cu ce s-au ales tâlharii în urma acestei ambuscade?

Un sturz a aterizat pe acoperișul furgonului, a scos un tril, s-a uitat la Harry și a zburat mai departe.

Cu excepția cazului în care toată treaba lor era să scape de pasagerii din diligență. Doar că de data aceasta, pasagerii rămaseseră blocați pe loc ore întregi.

– Wilde, caută înăuntru.

Tânărul s-a repezit în trăsură.

– Ce să caut?

– Compartimente ascunse.

Harry a ocolit drumul principal, mergând pe poteca aflată pe latura din dreapta a bifurcației în formă de *Y* și a urmat-o mai adânc în pădure. Nu voia să tragă niște concluzii pripite, dar avea o premoniție că locul mai fusese folosit înainte de hoți și poate chiar de un criminal.

Cineva măturase cărarea cu ramuri de copaci, dar mirosul transpirației de cai stăruia în aer, iar excrementele împrăștiate zăceau în frunzele moarte de la marginea potecii.

Câțiva pași mai încolo, o amprentă adâncă lăsată de o copită în pământul moale de la marginea potecii l-a făcut pe Harry să se oprească și să examineze tufișul. Dând la o parte gardul format din frunziș, a pășit într-o poiană largă. Pământul înnoroit fusese călcat în picioare de copite, iar un morman proaspăt de

bălegar atrăgea muștele. Hoții fuseseră rapizi, dar nu foarte atenți la detalii.

O rază de soare a strălucit pe ceva aflat la picioarele lui. A dat deoparte cu cizma o creangă căzută la pământ și a găsit o bucată de oțel de pe hamurile aruncate. A început să studieze luminișul, dar nu a mai văzut nimic altceva.

Locul era liniștit și chiar și Harry a trebuit să recunoască faptul că era minunat, mai potrivit pentru o întâlnire între îndrăgostiți decât pentru o crimă. Ar fi fost o nebunie să creadă că ar putea fi chiar locul unde fusese atacat Adam cu ani în urmă, dar instinctul lui de a simți pericolul îl ținea pe loc. Dacă ar exista o legătură, violența cu care se petrecuse acel atac ar fi lăsat urme asupra locului.

A rupt o ramură și a înconjurat poienița, răscolind tufișul și frunzele moarte.

Se afla deja pe la jumătatea luminișului când bățul lui s-a agățat în ceva. S-a aplecat și a smuls obiectul din ramura joasă de care era prins. Era o mănușă care încăpea cu ușurință în palma lui Harry.

Se gândea la perechea mănușii care zăcea în sertarul lui Tom Holbrook când l-a auzit pe Wilde strigându-l.

– Sunt aici, a țipat el.

– Am găsit ceva, sir, i-a răspuns Wilde. Unde sunteți?

– Dă la o parte tufișurile. O să dai de o poiană.

Wilde a intrat cu un trosnet de crengi, ridicând triumfător într-o mână, un fragment de hârtie.

– Ați avut dreptate, sir. Compartimente ascunse în toată diligența. Două sub scaunele cu fața la drum și două în spatele celor așezați invers. Această bucată a rămas prinsă într-un colț.

Harry a luat triunghiul rupt de hârtie. Părea a fi colțul de jos al unei scrisori, cu o parte lizibilă din semnătură. Literele *twell* erau scrise într-o caligrafie formală și rigidă, pe care Harry o cunoștea bine.

– Ce înseamnă asta, sir? a întrebat Wilde.

– Este semnătura lui Chartwell, spuse Harry.

Chartwell era cel care răspundea de finanțarea spionilor. El fusese cel care le oprise operațiunile. Cineva fura documente de sub nasul lui Chartwell.

Harry a băgat bucata de hârtie în haină și l-a bătut pe tânăr pe umăr.

– Înseamnă că o să mai am încă două misiuni pentru tine. Ești pregătit să faci o călătorie cu Racheta de noapte a lui Radcliffe?

Wilde a dat din cap.

– Bine. Trebuie să aflăm cine folosește Rachetele pentru a scoate clandestin din Londra documentele Ministerului de Externe.

Au luat-o înapoi prin gardul de frunziș până la șosea.

În timp ce se urcau înapoi în șaretă, Wilde l-a întrebat:

– Care este cealaltă misiune?

– Trebuie să mergi la Hartwood pentru a afla tot ce poți despre orbul nostru. A fost servitor acolo pe timpuri.

Harry a întors șareta înapoi, în direcția hanului. Se gândea cum să-l abordeze pe Chartwell când a sesizat că Wilde căzuse într-o stare de mutenie apăsătoare. Tânărul era și el adâncit în gânduri.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Harry.

– Un bărbat are nevoie de o parteneră, sir. Pot să o iau pe Miranda cu mine?

Harry a ridicat din umeri.

– Mi-e totuna.

Capitolul 7

O întrebare chinuitoare pentru tânăra vânătoare de soți este dacă să-i permită unui domn care a ofensat-o cândva să-i reintre în grații. În cazul relațiilor cu familia și cu prietenii, nici nu se poate pune problema ca ea să nu dea dovadă atât de iertare, cât și de îndurare și se așteaptă ca și persoanele cele mai apropiate și dragi ei să o ierte, la rândul lor, cu aceeași ușurință. Disponibilitatea de a ierta în cazul relațiilor trainice și de afecțiune nestrămutată depinde totuși de o recunoaștere onestă a greșelii și de scuze sincere pentru cele întâmplate. Tânăra vânătoare de soți nu trebuie să înceteze să își pună speranțele într-un domn care nădăjduiește să primească în continuare atenția ei.

Ghidul vânătoarelor de soți

Era aproape ora ceaiului când Nate a intrat la Kirby's. Clopoțelul a sunat, iar bătrânul a ridicat privirea de undeva din spatele tejghelei, în obscuritatea prăvăliei. Un indiciu al stării de spirit proaste în care se afla era faptul că nu schimbase încă geamul spart din fața magazinului pe care Nate îl acoperise cu șipci bătute în cuie înainte să se închidă clubul.

– Unde este Miranda? l-a întrebat.

– În spate. E foarte tristă.

Kirby a clătinat din cap.

– Lăsați-mă să mă duc la ea, sir. O voi scoate eu din starea asta.

Bătrânul a ridicat din umeri, iar Nate a dat la o parte perdeaua din catifea purpurie, ajungând pe holul care ducea la atelierul de croitorie al lui Kirby, locul unde le luase măsuri spionilor – Blackstone, Hazelwood și Clare – și le croise hainele de care avuseseră nevoie pentru a-și juca rolurile. Kirby îi făcuse și lui Nate paltoane, care puteau rivaliza cu cele ale celor mai importanți bărbați din Londra.

A găsit-o pe Miranda stând pe banca tapițată, cu ochii roșii și aplecată peste o vestă de mătase albastră, cel mai probabil una

care-i aparținuse lui Lord Hazelwood. Stătea perfect nemișcată, deși avea ceva de cusut lângă ea și un ac în mână, iar pe un deget avea prins un degetar de argint. Strălucirea unei lămpi de pe masă abia ajungea în locul unde se afla ea.

Nate a încercat să se calmeze. Timp de un an, făcuse un studiu despre Miranda Kirby, despre aspectul ei și despre starea ei de spirit. Știa exact cum s-o provoace ca ochii ei albaștri să strălucească și bărbia ei rotundă perfectă să se ridice cu mândrie. Memorase forma urechii ei stângi și felul în care se mișca dantela albă care-i acoperea decolteul, atunci când inspira și expira. O sărutase o singură dată, o experiență care îl amețise și îi lăsase o durere în suflet.

În ziua aceea, nasul ei era roșu, iar părul ei strălucitor părea șters și lipsit de vigoare.

Ea a ridicat privirea spre el și apoi a coborât-o rapid.

– Tu erai, a spus ea. Pleacă de aici. Sunt ocupată.

– Nu vrei să știi de ce am venit?

– Nu vreau să-ți bați joc de mine.

– Nu am venit să-mi bat joc de tine.

S-a așezat vizavi de banca ei, la o distanță suficientă cât să o atingă, dar nu atât de aproape încât să o înghesuie într-un colț.

– Am venit să-ți cer ajutorul.

– Ajutorul meu? Ha, nimeni nu are nevoie ajutorul meu.

– Se pare că eu am.

– De ce?

– Pentru că un...

Aproape a spus *bărbat*. Acesta era cuvântul pe care îl folosise în discuția avută cu căpitanul Clare, dar s-a gândit la o variantă mai bună pentru Miranda.

– ...un *spion* are nevoie de un partener.

– Care spion?

– Eu.

– O, ești spion acum?

Ochii ei s-au aprins puțin în timp ce îl provoca.

– Am primit o misiune de la căpitanul Clare. Ai putea veni cu mine.

A așteptat în timp ce ea frământa nasturii vestei.

– Unde?

– Într-un loc numit Hartwood. Este undeva pe lângă drumul spre Aylesbury, lângă High Wycombe. Moșia unui lord.

Interesul Mirandei creștea de fiecare dată când era vorba despre un nobil.

– High Wycombe se află la aproape cincizeci de kilometri depărtare. Cum ajungem acolo?

Ea cunoștea faptul că el nu știa să conducă o trăsură, un defect care, în opinia ei, îl împiedica să ajungă vreodată un gentleman.

– Cincizeci de kilometri de drum pe care îl vom parcurge în condiții bune. Vom călători cu diligența.

– Și după aceea ce facem? Urcăm aleea și așa, murdari, batem la ușă și îl întrebăm pe majordom, la fel de arogant și de puternic ca lordul însuși, dacă putem să-i spionăm stăpânul?

Nate s-a abținut să nu râdă.

– Nu vom bate la ușa de la intrare. Nici un majordom nu ne va privi cu dispreț. Mergem la menajeră.

Părea că începe să-i urmărească mai atent strategia.

– Și ce-i spunem?

– O să mă gândesc la ceva. Vrei să vii?

Ea a tras de bucata de mătase din poală cu degetul acoperit de degetar.

– Pleacă.

– Ai vrea să se deschidă din nou clubul, nu-i așa?

Și-a ridicat privirea și, dacă Nate a citit-o bine, părea cuprinsă de vinovăție.

Era ceva ce Miranda lui nu-i spunea. El știa că ea suferea nu atât pentru faptul că clubul fusese închis, ci pentru că își făcuse speranțe deșarte că cel mai fermecător dintre spioni, vicontele Hazelwood, avea să se căsătorească cu ea. Iubirea lui Hazelwood pentru o altă fată, Jane Fawkener, însemnase și sfârșitul dezastruos al clubului.

Nate nu îl acuzase pe Hazelwood de asta. Dacă ar mai fi fost cineva care să înțeleagă mai bine ce înseamnă pentru un bărbat să fie cu adevărat vrăjit de o femeie, acela nu putea fi nimeni altul decât Nate, care înțelesese asta din momentul în care o întâlnise pe Miranda cu aerul ei trufaș și accentul ei de vânzătoare, cu buclele ei castanii, cu ochii ei ametitori de albaștri și cu pielea ei

moale și catifelată. Ca și el, și ea era prinsă între două lumi, nici nu era acea lady care și-ar fi dorit să fie, dar nici vreo amărâtă din mahala, ca fetele de pe Bread Street.

Deși părea un gând complet lipsit de orice rațiune, își dorea ca ea să vină cu el.

Ar fi călătorit mai repede singur, iar singur ar fi trecut neobservat. Singur, el nu ar fi trebuit să-și facă griji legate de inamicii pe care i-ar fi putut întâlni. Dar își dorea să aibă parte de o a doua șansă pentru a o face să uite de lorzii inabordabili și să-i reamintească de acel sărut.

Și voia ca ea să se convingă că lucrează bine împreună. Așa că a provocat-o, jucând un pic murdar.

– Ești prea ocupată ca să mai ai timp și de o aventură, să înțeleg.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă.

– O să te las să-ți pui acul deoparte și să îi faci ceaiul tatălui tău.

Ea s-a uitat la el.

– De parcă nu mi-aș cunoaște și singură îndatoririle.

Cu câteva mișcări rapide, ea și-a băgat acul și degetarul în cutiuța care era lângă ea pe bancă.

Nate s-a oprit în dreptul ușii și a privit înapoi.

– Asta este ceea ce îți dorești – să ai grijă de tatăl tău, să faci ceaiul și să faci ordine în camere – sau vrei să vii cu mine într-o aventură?

Miranda s-a ridicat și a aruncat deoparte bucata de mătase albastră.

– O, foarte bine, vin cu tine. Când plecăm?

Capitolul 8

Indiferent de dispoziția în care se află, tânăra vânătoare de soți este sfătuită să fie atentă la râsul ei. Nu este indicat să facă paradă cu propria-i inteligență, în încercarea ei de-ai uimi pe toți cei cu care discută, prin remarcile ei spirituale, ci mai degrabă ar trebui să fie atentă și să înțeleagă starea de spirit a celorlalți. În primul rând, prin râsul ei, va face dovada agerimii minții și spiritului ei. Este râsul ei cald și spontan? Este răutăcios sau artificial? Este sec, forțat sau fals? Veselia ei nu trebuie să se manifeste prin hohote de râs stridente sau înfundate sau prin chicoteli. Dacă râde cu poftă de ceea ce este cu adevărat amuzant și se abține când aude comentarii răutăcioase sau fără sens din partea celorlalți, râsul ei va fi pe placul tuturor, fie că sună precum ciripitul păsărilor sau ca șuieratul unui burduf vechi.

Ghidul vânătoarelor de soți

Când Harry s-a întors la han, i-a găsit pe Lucy și pe Adam pe banca cu spătar înalt râzând. Pisica se plimba înainte și înapoi prin fața lor, coada portocaliu cu alb mișcându-se cu demnitatea ei de felină ofensată.

Hohote de râs puternice zguduiau trunchiul bătrânului. Râsul mai ușor al lui Lucy, care izbucnea în rafale strălucitoare, era întrerupt doar de respirațiile ei.

Acele respirații guturale l-au izbit din plin pe Harry simțindu-le direct în vintre. Lucy ar fi putut râde la fel când ar fi fost în pat, iar micile ei gâfâieli ar fi fost provocate de alte plăceri.

– Care e gluma? a întrebat.

Se părea că nici unul dintre ei nu percepuse pericolul amenințător pe care el îl simțise când diligența fusese atacată a doua oară sau când Findlater încercase să-l scoată pe bătrân din han. Mănușa ascunsă în jacheta lui Harry îi spunea că se înșelau.

Lucy și-a ridicat privirea spre el, ștergându-și ochii umezi.

– I-am spus lui Adam despre pasagerii diligenței și a spus că sunt a și Queenie. Mi-e teamă că ea s-a simțit jignită de comparație.

Lui Harry i s-a părut că râsul lor era un pic deplasat. Era convins că pasagerii nervoși o asaltaseră pe Lucy cu pretențiile lor referitoare la diversele feluri de mâncare și cu solicitările lor legate de schimbările intervenite în călătoria lor, iar el s-a mirat că, după ce fusese nevoită să facă față nemulțumirilor lor, mai avea puterea să râdă.

Pisica, considerându-l în mod evident pe Harry ca fiind cel mai înțelept din grup, s-a frecat de cizmele lui și apoi a început să-și curețe blana. Lucy a ridicat privirea.

– Este ceva în neregulă?

– Cred că ar trebui să părăsești hanul.

– Ai fost cât se poate de direct. De ce? Fața i-a redevenit serioasă și a aruncat o privire spre Adam. Sunt în pericol să primesc și alte cereri iminente în căsătorie?

– Nu ai mai rămâne aici dacă ai înțelege că astfel îl pui în pericol pe Adam.

– Crezi că este în pericol?

Vorbea încet, cu un calm studiat în voce.

– Da.

Ea s-a ridicat brusc.

– Să fiu și eu directă. De unde vine pericolul?

– De la cei care l-au rănit cândva.

– De ce ar intenționa să-i facă rău lui Adam acum?

– Tatăl tău l-a ținut ascuns. Acum ei au aflat unde este.

– Sugerezi că eu l-am expus pe Adam pericolului?

Harry a clătinat din cap. Nu avea de gând să o împovăreze cu bănuielile lui.

– Îl poți proteja. Nu-l lăsa să mai stea la han.

– Și unde să-l duc?

Ea s-a îndreptat spre cămin și a pus o lopată din găleata de cărbuni în grătar.

– Știu un loc care poate fi o ascunzătoare perfectă pentru el.

Ea a privit în foc.

– Manifești un interes deosebit față de persoana lui Adam, dar noi abia dacă te cunoaștem. Ce te-a adus la noi? De ce stai aici?

El i-a studiat profilul care era în egală măsură feminin, dar și puternic.

– Să spunem că este un gest de amabilitate din partea unui străin.

– Amabilitate? Ea s-a întors spre el. Ce fel de gest de amabilitate este acesta să vrei să-l trimiți pe Adam departe de a casa lui?

Corpul ei tremura aproape imperceptibil. Harry s-a întors să-i ia lopata de cărbune din mână, iar pisica a sărit în poala lui Adam, s-a încolăcit de câteva ori și s-a așezat între mâinile mari ale acestuia. Bătrânul a vorbit.

– Îți plac pisicile, căpitane. Îți place berea ta foarte neagră, precum cafeaua.

Harry și-a menținut privirea fixată asupra lui Lucy.

– Când o să părăsești hanul, nu vei vrea să-l lași aici singur.

Ea a tras aer în piept.

– Când eu... Căpitane, ai depășit orice măsură. De ce mi-aș părăsi hanul?

– Pentru că nu vrei să rănești orgoliul vecinilor tăi atunci când refuzi să te căsătorești cu vreunul dintre ei.

Ea scăpat un hohot de râs scurt și sec, care nu avea nimic în comun cu sunetul vesel pe care îl întrerupsese mai devreme, dar privirea încă îi era jucăușă.

– Mai întâi ai făcut supoziții cu privire la persoanele care mă vor cere în căsătorie, iar acum presupui că știi și răspunsurile mele.

– Lasă totul pe seama mea și mâine îl voi duce pe Adam departe de aici, undeva unde să fie în siguranță, în timp ce tu pleci la prietenele tale din oraș.

– Nu am spus că plec undeva.

Și-a înclinat bărbia cu un gest de încăpățânare.

– Dar toată ziua te-ai zbătut ca peștele pe uscat numai gândindu-te la această variantă.

– Ce te face să crezi asta?

– Scrisoarea aceea pe care o ai din buzunar. De câte ori ai citit-o?

Ea a îndesat mai bine hârtia care ieșea din buzunar, iar el i-a sesizat frământarea care se vedea în privirea ei.

– Dacă m-aș duce la prietenele mele, cine ar avea grijă de Adam și de unde aș ști că este în siguranță?

– Mă voi ocupa eu.

Privirea ei era pe Adam, iar mâna pe scrisoare. Harry a crezut că mai avea nevoie doar de un mic impuls pentru a o convinge să cedeze.

Un zgomot de veselă care lovește dalele a întrerupt momentul. Pisica a sărit jos și a zbughit-o în jurul băncii. Din bucătărie s-au auzit voci care vorbeau pe un ton ridicat.

Umerii lui Lucy s-au lăsat puțin, dar ochii ei încă aveau o sclipire jucăușă.

– Londra, căpitane? Să merg eu acolo? Nu cred. Doar dacă nu vrei să rămâi fără cină.

Un minut mai târziu, Harry i-a auzit vocea joasă și calmă care a domolit cearta fetelor, restabilind ordinea.

– Fetele au nevoie de Lucy în bucătărie, a spus Adam.

Iar Harry știa că mai avea un lucru de făcut înainte s-o poată smulge pe Lucy din hanul ei.

Lucy nu și-a dat seama că pisica lipsea până când a venit timpul să-l pregătească pe Adam de culcare. Oferta căpitanului de a-l duce pe Adam într-un loc sigur pusese stăpânire pe gândurile ei până după cină când a intrat în iureșul activităților de seară, cu cererile de ultim moment ale oaspeților care au rămas la han peste noapte, după ceai și tigăi cu cărbuni încinși pentru a-și încălzi paturile.

Oferta neașteptată de ajutor venită din partea căpitanului nu a făcut decât să-și dorească și mai mult să dea curs scrisorii lui Margaret. Lucy ar putea petrece două săptămâni în societate fără să se întâmple nimic. S-ar putea bucura de un picnic la iarbă verde, ca doamna din tabloul ei, apoi avea să se întoarcă la îndatoririle ei de la Tooth and Nail.

A verificat farfuria lui Queenie și a găsit resturile neatinse de la dezastrul de mai devreme cu tocănița de pui.

Cum pisica nu a apărut când a chemat-o, și-a pus pe umeri o mantie albastră mai veche și a ieșit în noapte cu vasul cu mâncare. A fost întâmpinată de liniștea grădinii. A inspirat aerul curat și tare și cu o mână și-a strâns mai bine haina. Fără să țină cont de data din calendar, iarna refuza să plece din Londra. Cu câteva săptămâni mai devreme, Hyde Park fusese scena unui pariu nebun că patru cai care trăgeau un furgon uriaș ar putea traversa apele înghețate ale lacului Serpentine.

Acum mici scântei de lumină înghețată străluceau în albastrul profund al cerului. În timp ce obrajii și urechile au început să-i înghețe, un val de miros de pământ umed a învăluit-o. Un cal și o căruță se auzeau hodorogind dincolo de zid, iar mici creaturi zburau pe sub frunzele tufișurilor de parcă ar fi trecut hotarul secret spre un tărâm îndepărtat, ferit de zgomotul și forfota hanului.

Lucy savura liniștea. În atmosfera calmă a grădinii, și-a dat seama că, deși încerca să se gândească la Papa în timp ce lucra, cumva toată rutina zilnică pusese stăpânire pe mintea ei. Nu prea mai avea timp să se mai gândească la Papa sau la oricine altcineva în timp ce o lua la fugă când auzea clopoțelul, când urca scările, ridica tăvi și găleți, băga o mână sau un mop în apă rece sau fierbinte și amesteca în oale și ațâța focurile, de la prima până la ultima geană de lumină, până când fiecare parte a corpului o durea și mirosea acru de la transpirație. Acum înțelegea de ce Papa nu prea mai avusese chef de vorbă în majoritatea serilor petrecute împreună. Se mulțumise să o lase să vorbească despre prietenii și despre școala ei.

Ea s-a cutremurat și strigat-o din nou pe Queenie, ridicându-și privirea când a auzit cum poarta grădinii se închide cu un clic. Din întuneric s-a ivit un bărbat care urca pe potecă. A fost puțin nedumerită cu privire la modul în care își făcuse apariția. În mod ciudat, închisese poarta, dar nu o și deschisese.

Când a pășit în crâmpeiul de lumină din dreptul ușii bucătăriei, ea a văzut o pereche de cizme negre, picioare lungi și subțiri și o haină roșie care apărea ca un petic trandafiriu în întuneric. Căpitanul Clare.

– Ce cauți aici? a întrebat el.

– O ademenesc pe Queenie. Ea i-a arătat palma în care avea vasul cu resturile de mâncare. A fugit.

A așteptat o perioadă atât de lungă până când i-a răspuns, încât a crezut că nu a înțeles ce-i spusese.

– Nu credeam că Queenie ar putea vreodată să plece de lângă Adam.

– Un reproș la adresa mea, cred, căpitane. Crezi că *eu* nu pot să plec de lângă Adam, dar, bineînțeles că pot și chiar am și făcut asta. De multe ori. Când am fost plecată la școală și la slujbele de duminică din oraș.

– Și Adam a reușit să supraviețuiască până la urmă? Uimitor.

A pășit în penumbră lângă ea. În ciuda glumei, atitudinea lui era precaută și vigilentă, ca a unui soldat în gardă. Ea s-a aventurat să arunce o privire spre profilul lui serios. Ar fi vrut să-l vadă râzând măcar o dată, râzând cu adevărat, dând frâu liber sentimentelor.

Nu era ca Adam, nici ca Papa, nici ca acei clienți care stăteau pe bănci, și nu doar uniforma era cea care-l făcea să pară diferit. Deși provenea din aceeași lume ca prietenele ei londoneze și avea același accent ca al lor și, deși Margaret l-a descris ca fiind *fermecător* în scrisoarea ei, era ceva neînduplecat la el care spunea că nici în societatea londoneză nu se simțea pe deplin acasă, un bărbat care încă mai purta uniformă. Probabil, a gândit ea, pentru că nu era un bărbat ușor de înduplecat și, cu certitudine, nu era genul care să-i facă pe plac unei fete.

Avea un aer la fel de calm, ca o sabie în teacă, dar prezența lui a făcut-o să fie extrem de neliniștită.

– Ești o persoană foarte dificilă, a spus ea.

– Serios? Am crezut că îți sunt de ajutor.

A continuat să cerceteze grădina.

– Vrei să întorc spatele prietenilor mei.

– Ți-am sugerat să mergi la prietenii tăi.

– Nu mă refeream la acei prieteni, ci la Adam, a spus ea. El mă ascultă și râde la glumele mele.

– Am crezut că asta e treaba unui soț.

Ea a râs.

– Așa fac soții? Va trebui să-mi consult ghidul.

– Sunt sigur că ți-ar prinde bine, dacă intenționezi să vânezi un soț la Londra.

– Presupun că nu am de ales, și nici nu mai pot amâna momentul.

– Atunci, pleci mâine?

Ea a râs. El a profitat imediat de prima ocazie ivită.

– Lasă-mă să îmi organizez mai întâi treburile, te rog. Și trebuie să găsesc pisica. Fie s-a dus să vâneze șoricei, fie este mult mai ofensată decât mi-am imaginat.

Ea s-a întors să intre în bucătărie, iar el a prins-o de braț, trăgând-o în întuneric. Întregul ei trup ardea de nerăbdare, cu pielea și nervii ei întinși la maximum, așteptând ca el să continue.

– Nu sunt îngrijorat pentru pisică, a spus el.

A decis că era una dintre persoanele cele mai enervante pe care le cunoștea.

– Există cineva căruia îi ești loial, căpitane? Un camarad de arme? Un prieten? Un frate?

– Sau o iubită? a întrebat el, cu respirația caldă lângă urechea ei.

S-a înfiorat când i-a simțit apropierea.

– O, scuză-mă. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, a răspuns ea, întorcându-și fața către a lui.

– Nu există nici o iubită, a spus el.

De data aceasta respirația lui s-a amestecat cu a ei, iar gura lui era la doar câțiva centimetri, ca un gând nerostit care plutea în aerul înghețat.

El i-a eliberat brațul, iar ea a intrat grăbită în bucătărie.

Capitolul 9

Tânăra vânătoare de soți și-ar putea imagina că soții pot fi găsiți oriunde și că ar putea economisi cheltuielile unui excursii la Londra pentru Sezon. Ea ar putea lua în considerare în schimb plăcerile oferite de o locație la modă în care evadează din când în când cei mai de seamă reprezentanți ai societății. Sau s-ar putea mulțumi cu domnii disponibili din propriul ei cerc de relații format din douăzeci și patru de familii. Cu siguranță printre ei ar găsi destui frați și veri care i-ar putea stârni interesul și entuziasmul. În plus, poate avea convingerea că îi va fi mai la îndemână să meargă la altar cu un domn ale cărui origini le cunoaște. Aici, autorul acestui ghid trebuie să-i dea un avertisment, pentru că o astfel de gândire înseamnă să se plafoneze, să accepte să trăiască într-o locuință modestă, să suporte un horn înnegrit de fum, cearșafuri mizere și o saltea desfundată când, cu puțin efort, s-ar putea bucura de un pat perfect.

Ghidul vânătoarelor de soți

Dimineața următoare Lucy nu a fost întâmpinată în bucătărie de Queenie, ci de doamna Vell. Cu un șorț albastru care îi acoperea rochia obișnuită cu carouri maro și alb și cu antebrațele ei puternice și musculoase expuse la vedere, doamna Vell întindea aluatul pe masa mare din lemn de pin din mijlocul bucătăriei.

– Ei bine, domnișoară, a spus ea, apăsând cu putere sucitorul pe bucata de aluat, am fost de acord să trec cu vederea discuțiile dintre noi și să mă ocup eu de treburile de aici, în timp ce-ți încerci norocul să-ți găsești un soț la Londra. Ai grijă, să-ți cauți un gentelman care nu este nici prea sus-pus, dar nici mai prejos decât tine. Sunt sigură că bunul căpitan te va îndruma bine.

Ajutoarele doamnei Vell, Delilah și Sampson, au clătinat din cap aprobând cele spuse de ea.

„Bunul căpitan? Bunul căpitan avea să-i spună ce soț să-și aleagă?"

Lucy trebuia să vorbească cu el. Se părea că o haină roșie era tot ce avea nevoie un bărbat ca să-și ia libertatea de a decide viitorul altor persoane.

Când a trecut pe la Adam, care se afla pe banca lui lustruind o tavă de ceai, Frank Blodget a asigurat-o că se poate descurca cu hanul în absența ei, iar Hannah i-a spus:

– Căpitanul e în camera lui dacă aveți nevoie de el, domnișoară.

Lucy a urcat scările. Ușa lui era deschisă, dar amintindu-și de ultima lor întâlnire, s-a oprit și a bătut.

Și-a ridicat privirea în timp ce împăturea niște haine într-o valiză deschisă la capătul patului, cu haina roșie ca o pată de culoare în contrast cu decorul mohorât ale camerei. Intimitatea tulburătoare de a-l surprinde din nou într-un gest atât de personal a făcut ca stomacul lui Lucy să se strângă într-un mod ciudat. El îi spusese că nu există nici o iubită. O iubită ar putea fi cea care l-ar putea privi pe un bărbat cum se bărbierește sau își împachetează hainele sau...

Ea a strâns cu mâna tocul ușii, agățându-se de el.

– Crezi că pot să plec chiar astăzi?

El i-a aruncat o privire, dar mâinile nu s-au oprit din ceea ce făceau.

– Da. O trăsură ne va duce la prietenele tale în această după-amiază.

Lucy a strâns mai tare tocul ușii.

– Mă zorești cam tare, căpitane. O să plec când o să fiu pregătită.

S-a uitat scurt la conținutul valizei, a părut mulțumit de ceea ce văzuse și a închis-o, cu mâinile manevrând rapid și sigur încuietorile. El a legănat geanta deasupra podelei, de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg.

– Atunci ai timp să te pregătești până la două. Prietenele tale te așteaptă în oraș la ceai.

Lucy a pufnit.

– Se pare că ai preluat controlul în totalitate, dar este hanul meu.

„Și viața mea", a vrut ea să adauge.

Privirea lui fermă a întâlnit-o pe a ei.

– Ia una dintre fete să te ajute să-ți faci bagajele. Asta dacă nu cumva vrei să apelezi la ajutorul meu.

– Ajutorul tău?

Involuntar, a făcut un pas înapoi.

– Dacă există ceva ce să înveți în armată, domnișoară Holbrook, este să îți faci bagajul.

Și-a întors privirea, fixând-o pe o sabie lungă curbată într-o teacă neagră, întinsă pe cuvertură, cu mânerul sclipind în lumină. O parte din ea, irațională și nechibzuită, care nu era preocupată cu luarea deciziilor, a salutat iureșul în care o aruncase. Totul fusese hotărât deja. Urma să plece la Londra. Astăzi. Dar ea dorea să aibă ultimul cuvânt în această discuție, o glumă sau o vorbă de duh care să-i arate că mai degrabă profită de ocazia ivită și că nu se supune voinței lui.

Se uita la ea cu acea privire fermă care nu-i transmitea nimic altceva decât răceală. Nu a fost în stare să mai glumească.

– Și Adam? a întrebat ea.

A ridicat o sprânceană.

– Are și el o valiză?

– Poate să ia una care i-a aparținut lui Papa.

– Lasă-mi cheia de la camera tatălui tău și mă voi ocupa eu de Adam.

Ea s-a întors pe călcâie.

– Și, domnișoară Holbrook, să nu cumva să uiți să îți pui în bagaj și ghidul vânătoarelor de soți.

În cele din urmă, plecarea ei de la han s-a întâmplat atât de repede, încât Lucy nu a avut timp să-și facă nici măcar o impresie referitoare la asta. Cu ajutorul lui Hannah, împachetase atât de rapid încât nici nu știa prea bine ce era în cele două valize ale ei. A aruncat o privire către doamna din tablou, care râdea, în timp ce a închis ușa camerei. Părea să o încurajeze să plece și a încercat să-și amintească acele întrebări pe care ea i le adresa mereu.

Cu siguranță, Papa nu ar fi vrut niciodată ca ea să renunțe la căminul ei, să aleagă să locuiască cu prietenele ei în Mayfair. Însă dacă ar fi uitat chiar și cel mai neînsemnat detaliu din interiorul simplu, dar primitor al hanului, ar fi fost fatal pentru planul ei de a se întoarce acasă.

Când a coborât scările și a ajuns la trăsura care aștepta, vizitiul era pregătit, iar Adam era deja înăuntru. Căpitanul i-a întins pur și

simplu mâna, ajutând-o să se ridice. În secunda în care s-a așezat, căpitanul a sărit după ea, iar caii au început să se miște.

A fost cea mai lungă călătorie de zece kilometri pe care și-o amintea Lucy. Căpitanul s-a așezat pe scaunul care era poziționat cu spatele față de direcția de mers, cu mâinile sprijinite pe genunchi, în timp ce ea și Adam erau cu fața la drum. Avea postura aceea rigidă și precaută, cu capul ușor înclinat pentru a putea auzi ce se întâmplă în jur. În spațiul închis, ar fi fost extrem de dificil să-l calmeze dacă ar fi avut o criză. Chiar dacă doamna Vell îl considera pe căpitan un sărăntoc într-o haină roșie și chiar dacă prezența lui o tulbura pe Lucy, a trebuit să recunoască faptul că el îl liniștea pe Adam.

Odată ce trăsura a ajuns pe drumul spre Londra, vechiul ei prieten a căzut într-un stare de neliniște, repetând aceleași cuvinte. Ea i-a spus că era lângă el, strângându-i mâna sau șoptindu-i un cuvânt la ureche, în timp ce el relua o serie de fraze noi.

A bănuit că Harry Clare avea puțin de-a face cu noile lui fraze. „Caii foarte rapizi. Căpitanul Clare are sabia lui." Urmate de „Adam rămâne cu căpitanul. Lucy rămâne cu prietenii." Fiecare secvență repetată se termina cu „Lucy este lady acum". Ritmul în care erau repetate cuvintele și cel al roților s-au suprapus și s-au amestecat până când Adam a început să moțăie.

Lucy și-ar fi dorit să poată face același lucru. Nu avea unde să privească decât la chipul aspru și atrăgător și la umerii largi ai lui Harry Clare. Și el o putea cerceta după bunul-plac, iar ea bănuia că îi putea citi nerăbdarea ca această călătorie să se termine cât mai repede și să-și înceapă sejurul la Londra. Dacă voia să o judece, avea libertatea s-o facă.

Pe strada Brook, a simțit din nou intervenția căpitanului în organizarea vizitei ei la Londra. Trăsura a oprit la casa din cărămidă cenușie, cu ferestrele înalte. Instantaneu, ușa s-a deschis și a apărut majordomul, care a dat ordine unei perechi de lachei îmbrăcați în livrea să preia bagajele lui Lucy. Căpitanul Clare a ajutat-o să coboare pe caldarâm și i-a oferit brațul pentru a o conduce spre holul elegant.

Cele trei prietene ale ei au întâmpinat-o, îmbrățișând-o călduros.

– Lucy, dragă, ai venit.

Cordelia a oftat.

Margaret a îmbrățișat-o și i-a zâmbit.

– Vino, dragă, a invitat-o Cassandra, hai să te dezmorțești puțin după călătoria istovitoare.

Lucy a înaintat puțin, apoi s-a întors spre ușă. Ea a alergat și l-a prins pe căpitan din urmă, când era deja cu mâna pe ușa trăsurii.

– Nu mi-ai spus unde îl duci.

– Îți voi spune mâine-seară. Va fi în siguranță.

L-a auzit pe Adam din interiorul trăsurii.

– Lucy este lady acum.

A rămas pe trotuar, privind trăsura care se îndepărta. A avut senzația că Adam era cel care o părăsea, și nu invers. Și-a dat seama că și asta făcuse parte din planul căpitanului.

Vântul de martie i-a fluturat pălăria și mantia, iar ea a jurat în sinea ei că nu va lăsa Londra să o schimbe.

Un fermier i-a luat pe Nate și pe Miranda în căruța lui ajutându-i să parcurgă o distanță de câțiva kilometri de la drumul unde se dăduseră jos din diligență, în dreptul unui han. Cu un accent puternic, fermierul i-a spus lui Nate cum să găsească o cotitură care-i ducea spre moșia Hartwood.

– Nu aveți cum s-o rataţi, i-a asigurat fermierul.

De atunci, Nate și Miranda se tot certaseră din cauza cuvintelor spuse de bărbat. Deoarece Miranda nu avusese încredere în cei de la han că le-ar fi păstrat lucrurile în siguranță, Nate căra bagajele amândurora. Miranda abia se târa în spatele lui. Îi era destul de greu, iar el era recunoscător pentru vântul ascuțit care-i șfichiuia mantia și-i împrăștia jumătate din vorbe.

– De ce nu am ajuns încă la cotitură? Probabil că ai ratat-o.

A vrut să-i să spună că ar fi ajuns deja acolo dacă ea ar fi purtat niște botine decente în loc de papuci la modă.

– Dacă ai o piatră în pantof, a spus el, te pot ajuta să scapi de ea.

– Nu am nevoie de ajutorul tău. Tot ce am nevoie este să găsești rața învăluită în ceață sau orice ar trebui să găsim înainte de căderea nopții.

„Spătarul desfăcut" a fost interpretarea cuvintelor fermierului, varianta asupra căreia amândoi conveniseră.

Nate a încercat de mai multe ori să reproducă silabele exact cum le rostise bărbatul, dar tot nu a reușit să înțeleagă ce a vrut să spună. Repeta fraza misterioasă în cap și-și ținea privirea ațintită asupra gardului viu plin de praf de pe marginea drumului.

Peste noapte avea să se lase din nou frigul și nu văzuse nimic care să semene cu un hambar. De parcă Miranda ar fi fost de acord să doarmă într-un hambar.

Când au ajuns pe o ridicătură de teren, s-a oprit, așteptând ca ea să-l ajungă din urmă. A încercat să nu se uite la ea. Nu-i spusese adevăratul motiv pentru care acceptase să vină cu el, dar spera că avea s-o facă să-l mărturisească.

În timp ce se uita peste gardul viu care părea că nu se mai termina, a văzut un copac care părea lovit de trăsnet. „Spătarul desfăcut" al fermierului a căpătat deodată sens – „stejarul despicat" Imediat după copacul lovit de trăsnet, a văzut că drumul făcea o curbă. Nate a scos un chiot de bucurie și s-a năpustit înainte, cu bagajele lovindu-i genunchii.

– Am găsit-o, a strigat el către Miranda.

În fața lui, drumul cobora printr-o pădurice spre un parc plin de copaci în centrul căruia se înălța o casă cu trei etaje, cu o fațadă grandioasă, din piatră de culoare aurie. Ferestrele înalte străluceau într-un portocaliu aprins în lumina soarelui de după-amiază târzie. O balustradă de piatră înconjura acoperișul, iar turnul pătrat al unei biserici micuțe se ridica în spatele clădirii.

Când Miranda a ajuns lângă el, a scos un strigăt de uimire. Era pentru prima dată când vedea un conac atât de impunător, care arăta de parcă ar fi adăpostit sub acoperișul lui toate clădirile de pe o stradă luxoasă din Londra.

– Nu intrăm pe ușa din față, nu-i așa? a întrebat ea cu o voce stinsă.

– Străinii aflați în trecere sunt primiți de menajeră, a spus el.

Căpitanul Clare le spusese despre obiceiul casei și le dăduse numele menajerei, iar Nate a bănuit că aveau s-o găsească în aripa destinată servitorilor, care avea doar un etaj, din partea de nord a clădirii.

– Dacă o să ne denunțe la poliție pentru că ne-am dat drept rudele domnului Pickersgill?

– Nu vor face așa ceva. Haide.

Ei plănuiseră ce aveau să spună. Atâta timp cât Miranda nu avea să se piardă cu firea, nu avea să li se întâmple nimic rău.

Pe măsură ce coborau pe drumul lung, Miranda a început să meargă din ce în ce mai greu, iar Nate a încetinit pasul. Nimeni nu le-a apărut în cale să-i oprească.

Când au ajuns pe un teren drept, el a condus-o pe Miranda spre o ușă și a sunat la sonerie. O fată cu fața plină de coșuri, cu un șorț albastru și o bonetă albă, a deschis ușa și s-a uitat la ei din pragul unui coridor lung și gol.

– Bună ziua, a spus el. Am venit să o vedem pe doamna Wellby.

– Ei bine, nu este o zi în care să primim vizitatori din afară, a spus ea.

Fata arăta încălzită de la muncă și de la foc, buclele firave de păr transpirat ieșind din bonetă, iar Nate și-a dat abia în acel moment seama că Miranda stătea în aerul rece de martie.

– Eu și sora mea am venit să discutăm cu ea în legătură cu o rudă de-a noastră, a spus el.

– O rudă, spui? a întrebat fata. Nu ești omul cel nou?

– Nu. Am venit să o vedem pe doamna Wellby.

– Avis, s-a auzit o voce fermă, de o autoritate incontestabilă, cine e acolo?

– Nu știu, doamnă. Nimeni, cred, a răspuns fata peste umăr.

După ce a considerat că a terminat discuția cu ei, Avis s-a întors pe călcâie și a dispărut pe o ușă de pe coridor. Și-a făcut apariția o femeie înaltă, îmbrăcată cu o rochie din mătase vișinie, cu guler de dantelă și un inel de chei în talie. Când i-a văzut chipul sincer, calm și ochii limpezi și strălucitori, Nate a bănuit că putea să dea dovadă se înțelegere și să-i asculte minciunile.

A luat-o de la capăt cu prezentarea lor.

– Bună ziua, doamnă Wellby?

Femeia a dat din cap.

– Am venit împreună cu sora mea să vă punem niște întrebări legate de o rudă de-a noastră. S-ar putea să lucreze aici.

– O rudă, spui, a zis ea și le-a aruncat o privire ageră, dar nu răutăcioasă.

– Acesta este conacul Hartwood, nu-i așa?

– Da, dar bănuiesc că ai primit niște informații eronate despre ruda ta. Cei care lucrează aici, în majoritatea lor, provin din locuitorii satului.

– Ruda noastră este destul de bătrână acum. Poate că nu mai lucrează aici.

– Cum o cheamă?

– Adam Pickersgill.

Doamna Wellby a clătinat din cap.

– Îmi pare rău, nu am auzit de numele ăsta.

Privirea i s-a mutat spre umerii căzuți ai Mirandei.

– Vă rog, doamnă, a spus Miranda. Am făcut atât drum și am fost foarte siguri că vărul nostru a fost servitor la Hartwood.

– Și, din câte observ, ai străbătut drumurile noastre de țară în pantofii ăia, nu-i așa, domnișoară?

Miranda a dat din cap.

– Știți, voiam să fac o impresie bună când ajungem aici, dar praful și vântul și...

Vocea i s-a stins.

– Ei bine, putem să scăpăm de urmele lăsate de praf și de vânt. Mai bine intrați puțin în timp ce o să lămurim lucrurile.

Ea a ținut ușa deschisă pentru ca ei să treacă și l-a sfătuit pe Nate să-și lase bagajele la ușă.

El și-a ascuns un zâmbet. Reușiseră să intre. S-ar putea să doarmă pe unde apucă, dar aveau parte de șansa unei discuții și poate de un ceai. Dacă i s-ar ivi ocazia, i-ar îngriji picioarele Mirandei.

Doamna Wellby i-a condus de-a lungul coridorului până la o ușă largă. Au coborât într-o bucătărie mare, cu podele de piatră și tavane înalte și două plite de gătit mari, negre, unde oalele fierbeau și fripturile se rumeneau. Un con de zahăr, de înălțimea tibiei unui bărbat, trona pe masa mare de pin din centrul încăperii unde lucrau trei fete, printre care și Avis cea plină de coșuri. Stomacul lui Nate a început să se revolte zgomot. Ar alege oricând o bucătărie caldă, cu miros de supă și zahăr, în locul oricărui salon grandios din întreg regatul.

Doamna Wellby a condus-o pe Miranda spre o masă într-un alcov aflat sub ferestrele înalte.

– Tu, tinere, ajut-o să-și dea jos mantia și hai să vă servesc cu un ceai înainte să-mi spuneți despre această rudă a voastră.

În câteva minute, sub privirea atentă a doamnei Wellby, o tavă micuță cu ceai, biscuiți și gem a fost așezată în fața lor. Maniera elegantă, ca a unei lady, în care Miranda și-a sorbit ceaiul a lăsat o impresie frumoasă. Nate a rupt în două o chiflă caldă și a întins mâna spre lingura de dulceață.

– Acum, a spus doamna Wellby, privindu-i, puteți să-mi spuneți de ce o căutați pe această rudă?

Miranda și-a lăsat ceașca de ceai și s-a întors cu fața roșie către gazda lor.

– Suntem orfani. Fratele meu o să vă explice.

Nate și-a dres glasul.

– Până de curând bunicul nostru a avut grijă de noi, dar acum a murit, lăsându-ne nouă averea lui, dar a numit doi tutori pentru noi, pe vărul lui, Adam, și pe unchiul nostru Bernard.

Era povestea pe care o ticluiseră în timpul unor discuții lungi înainte de a urca în diligență. Nate bănuia că detaliile proveneau chiar din paginile romanelor preferate ale Mirandei.

Miranda s-a aplecat în față, de parcă i-ar fi mărturisit un mare secret.

– Unchiul Bernard este un om groaznic de rău. Vrea să se căsătorească cu mine ca să ne controleze banii.

Nate a preluat din nou cuvântul. Nu voia ca povestea lor să stea în calea misiunii pe care o aveau de îndeplinit.

– Prin urmare, singura speranță a surorii mele de a scăpa de o căsătorie pe care o detestă este să ne găsim vărul. Avocatul nostru ne-a spus că vărul Adam a lucrat pe vremuri la Hartwood.

– De aceea, în disperarea noastră am făcut această călătorie ca să vorbim cu dumneavoastră, doamnă, a adăugat Miranda.

– Fără vărul Adam ajungem la mila unchiului cel rău.

– O, draga mea. Cazul tău pare a fi unul disperat și parcă ar fi desprins dintr-un roman.

– O, doamnă, citiți romane? a întrebat Miranda.

– Da, a recunoscut doamna Wellby.

Nate s-a uitat în cana lui de ceai. Asta nu-i sunase prea bine. Doamna Wellby putea fi o persoană bună, dar se îndoia că era vreo proastă. Și-a ținut respirația. Și nu reușise încă să ia nici o înghițitură din biscuitul și dulceața din farfurie.

– Tocmai am terminat *The Marchioness*, a mărturisit Miranda.

– Adevărat? a întrebat doamna Wellby.

– Mănâncă, domnule Pickersgill, nu așa te cheamă?

Nate a dat din cap. A reușit să înghită o bucățică de biscuit și dulceață și a întins mâna după ceai. A vrut să o lovească pe Miranda pe sub masă.

– V-ați gândit să vă cazați la unul din hanurile din împrejurimi până când vă veți găsi ruda? Poate la hanul The Three Horseshoes din Sunley?

Miranda i-a aruncat o privire panicată.

– Vă mărturisesc, doamnă, a spus el, că nu am făcut nici o rezervare. Surorii mele nu i-a plăcut cum arăta hanul. Nu este obișnuită cu astfel de locații.

Nu i-a spus că hanul era mult prea scump pentru ei.

– A, a spus doamna Wellby.

Și-a ridicat gânditoare ceașca de ceai, cu o mișcare lentă.

Nate a mai înghițit încă o bucată de biscuit. Ar putea fi ultimul pentru o perioadă destul de lungă de timp, dacă nu reușea să mai strecoare câțiva în buzunar. Nu mai suferise de foame de aproape șapte ani.

Doamna Wellby și-a lăsat din nou ceașca și i-a zâmbit Mirandei.

– Presupun că ar trebui să te ajut, ca un gest amabil din partea unei cititoare de romane pentru o colegă aflată în suferință. Hai să vă găsim un loc unde să dormiți în noaptea aceasta, iar dimineața vom căuta în registru numele vărului vostru.

Capitolul 10

Pe măsură ce înaintează în Sezonul ei, tânăra vânătoare de soți ar putea simți nevoia să facă un bilanț al perspectivelor pe care le are. Mai ales dacă simte că se întâlnește cu aceiași domni în mod repetat fără a reuși să stabilească o relație serioasă cu vreunul dintre ei. S-ar putea gândi dacă nu cumva a trecut cu vederea un pretendent demn pentru mâna ei. Este posibil ca ea să-și îndrepte atenția spre domnul timid care pare să se facă nevăzut printre lambriurile de lemn ale unei săli de bal? Sau spre acel pretendent care nu poate profita de o ieșire călare prin parc? Sau spre bărbatul care își amuză mereu partenerii de cină ascuns în spatele unui suport înalt, plin de fructe și flori? Pentru a descoperi un diamant brut, tânăra vânătoare de soți este sfătuită să încerce să-i întâlnească pe acești domni într-un cadru diferit.

Ghidul vânătoarelor de soți

Toată aripa servitorilor se trezise și forfotea cu mult înainte de prima rază de lumină. Când Nate s-a îmbrăcat și s-a dus în bucătărie, camera era deja încălzită și scăldată în lumină și plină iar de mirosuri de la mâncarea care se pregătea — pâine, zahăr și cafea. Nu era cafeaua neagră intensă cu caimacul cremos pe care învățase să i-o facă fostul soldat, dar era o băutură acceptabilă pentru o dimineață rece.

I s-a alăturat Mirandei la masa din alcov și a primit o ceașcă de cafea servită de Avis cea cu fața plină de coșuri. Miranda părea că are tolba plină de noutăți.

– Cum îți sunt picioarele? a întrebat-o.

Ea s-a încruntat puțin.

– Sunt bine. Doamna Wellby mi-a dat niște plasturi și botinele acestea. Aș înclina să cred că o să mă descurc mult mai bine astăzi. Știi că a citit toate cărțile doamnei Raby?

– Arată-mi, a spus el.

Cu o zi înainte, își imaginase cum ar fi dormit împreună pe paiele de grâu dintr-un hambar, cu pelerinele lor pe post de pături și cu brațele înfășurate în jurul ei pentru a-i ține de cald.

Și-a dat fustele deoparte și și-a întins picioarele.

– Sunt de acord cu botinele, a spus el.

În seara asta, poate că ar avea șansa ca ea să se sprijine de el în diligență în timp ce se întorceau spre Londra.

– Ești de acord! Ha! a spus ea. Doamna Wellby a spus că aceste botine au aparținut cândva stăpânei casei și este vorba despre o lady foarte elegantă.

A încercat să bea cafeaua, dar a considerat-o a fi prea slabă pentru gustul lui și a pus ceașca jos. Spera că Miranda nu-i dăduse de gol față de menajeră.

– Fii atentă, Miranda, trebuie să ai grijă ce îi spui.

– Știu. Nu sunt o caraghioasă. Doamna Wellby s-a oferit să ne dea o șaretă de la conac ca să mergem în sat.

Din punctul de vedere al lui Nate, nu era nimic suspect în această ofertă. Probabil că doamna Wellby voia doar să-i vadă plecați. După ce agitația din bucătărie s-a mai potolit, ea a venit după ei.

– Acum, voi doi, haideți să ne uităm în registru după ruda voastră. Veniți după mine.

Ea i-a condus pe sub scara servitorilor printr-o ușă care dădea spre un culoar scurt și întunecat. La celălalt capăt, au pășit într-o sală mare cu o podea din scânduri largi de stejar lustruit, care strălucea în lumina dimineții revărsate prin ferestrele înalte de deasupra lor. Când au închis ușa de la aripa servitorilor, au lăsat în urmă și mirosurile îmbietoare ale bucătăriei. În schimb, încăperea unde intraseră mirosea a ceară, a lămâie și a cenușă arsă.

Doamna Wellby a luat-o înainte pe hol, în timp ce Nate și Miranda au iuțit pasul ca s-o ajungă. La celălalt capăt, au intrat într-un hol mai mic, dominat de o scară întunecată, au trecut pe lângă ea și au intrat într-o bibliotecă cu lambriuri de stejar, cu un birou mare și rafturi înalte de cărți, acoperite cu vitrine din sticlă. Miranda s-a apropiat și mai mult de el, făcând ca o parte a trupului lui să fie rece, iar cealaltă fierbinte.

Wellby a luat o cheie din legătura din talie, a deschis unul dintre dulapuri și s-a întors către Nate.

– Acum, spune-mi, cam care este perioada pe care ar trebui s-o studiem ca să-ți găsim ruda?

Nate a înghițit în sec. Miranda i-a atins mâneca. Dacă ar fi un amănunt care s-o facă pe doamna Wellby să se îndoiască de povestea lor, acesta ar fi.

– Să începem cu '06, doamnă.

A ridicat din sprâncene, dar s-a întors spre dulap și a scos un registru mare și roșu de pe raft. L-a deschis pe birou și a răsfoit paginile până când a ajuns la una pe care scria *Ziua Doamnei,*[1] *25 martie* undeva în partea de sus.

Aplecat peste birou, Nate a putut să vadă liniile subțiri care împărțeau pagina în patru coloane. Pe coloana centrală, o caligrafie fină înclinată scrisese numele persoanelor care deserveau gospodăria și funcțiile acestora. În dreapta, o coloană enumera suma primită de fiecare persoană la acea dată, care încheia primul trimestru al anului.

Doamna Wellby a urmărit cu degetul însemnările de pe pagină și s-a oprit.

– Ei bine, iată, ți-am găsit ruda!

Vocea îi era plină de uimire.

Nate s-a obținut să nu ridice pumnul în aer. Cel puțin o parte din povestea lor se dovedise a fi adevărată.

– A fost lacheu. Ea a urmărit în continuare cu degetul însemnările din registru, mișcându-l în jos pe pagină și, de asemenea, în jos pe pagina următoare. Nici unul dintre cei înșiruiți aici nu mai este în serviciu în prezent, dar Nanny Ragley locuiește în apropiere. S-ar putea să vă spună ea câte ceva despre acea perioadă și despre ruda voastră.

– Pot să arunc și eu o privire, doamnă? a întrebat Nate.

Miranda i-a aruncat o privire indignată de lipsa lui de încredere în cele auzite, dar doamna Wellby s-a dat deoparte. Nate a citit celelalte nume de pe pagina cu titlul *Ziua Doamnei,* toți acei servitori pe care-i chema John, Thomas și Albert sau Anna, Sally și Peg care slujiseră familia, precum și cele două sau trei lire de salariu trimestrial ale acestora.

[1] Ziua Doamnei este numele tradițional al Sărbătorii Bunei Vestiri în unele țări vorbitoare de limbă engleză. Este prima dintre cele patru zile tradiționale de trimestru englezesc.

A întors pagina pentru a citi și însemnările din ziua scadentă a următorului trimestru și a reluat cu atenție toată lista cu numele angajaților. Lista servitorilor a rămas aceeași, doar că era mai scurtă. Nu mai exista nici o referire la Adam Pickersgill. Nate a verificat din nou și a mai găsit un alt lacheu care dispăruse de pe listă, Geoffrey Gibbs. A închis registrul. Era curios că doi lachei dispăruseră din înregistrări între martie și iunie 1806.

– Ei bine, asta e o veste bună, frate, a spus Miranda. Știm că ruda noastră a fost aici.

Nate a ridicat privirea și a văzut cum doamna Wellby îl studia atent.

– Douăzeci de ani este o perioadă destul de mare de timp, a spus ea. Nu mai aveți informații despre nici o altă casă în care Adam s-ar fi putut angaja după aceea?

Nate a clătinat din cap.

– Dacă ne permiteți, doamnă, am dori să vorbim cu Nanny Ragley.

– Desigur. O vizitez o dată pe săptămână ca să-i duc cu un coș cu diverse produse făcute la noi în casă. Nu vreți să mergeți voi în locul meu astăzi? Căsuța ei nu este departe, iar Matthew vă poate duce cu șareta.

– O, da, mulțumesc, doamnă, a spus Miranda.

Căsuța cu o singură cameră la parter și una la etaj a lui Nanny Ragley era situată undeva pe un drum strâmt, plin de gropi, lângă un crâng de fagi. Un gard micuț alb, cu lemnul măcinat de timp străjuia o grădină micuță. Pragul de sus al ușii se lăsase sub greutatea vrejurilor uscate de trandafiri. Câteva găini pestrițe scurmau după apă de ploaie în jurul unui butoi de stejar, iar în colțul îndepărtat al curții, Nate a văzut micul șopron unde erau toate cele trebuincioase într-o gospodărie, ascuns privirii de un tufiș mare fără frunze.

Nanny, cu părul alb și adusă de spate, i-a întâmpinat la poartă și a primit coșul din mâinile Mirandei. Un șal în carouri verzi și albastre îi era așezat peste umeri și petrecut peste piept, unde era fixat cu un mic ac de aur.

– Este ca o bunică din povești, i-a șoptit Miranda în timp ce o urmau pe Nanny în interiorul întunecat al căsuței.

Un foc era aprins în vatră încălzind acele unghere unde soarele nu răzbea. Nanny a pus coșul pe masă și s-a oprit, sprijinindu-se pe mâini, ca să-și tragă răsuflarea. I-a făcut semn lui Nate spre un taburet de lângă foc și Mirandei spre un fotoliu vechi, dar Miranda s-a ridicat imediat.

– Lăsați-mă să vă ajut. Întotdeauna l-am ajutat, am făcut, pentru... bunicul meu.

I-a aruncat o privire sugestivă lui Nate. S-a ridicat și a luat-o de braț pe bătrână pentru a o ajuta să se apropie de un scaun rustic, cu fundul de papură, în timp ce Miranda desfăcea conținutul coșului, un borcan cu dulceață de culoare închisă, o bucată de brânză și câțiva biscuiți înveliți în pânză.

Timp de câteva minute, Miranda s-a foit prin cameră, așezând un ceainic și trei căni ciobite sub ghidarea lui Nanny, remarcând cât de îngrijită și ordonată era căsuța.

– Acum, copii, am auzit că ați venit la mine să-mi spuneți o poveste, a spus Nanny.

Miranda a râs. Nate nu o văzuse niciodată mai frumoasă ca acum. Avusese dreptate să o aducă cu el.

– Adevărat, a spus ea și a început.

El a lăsat-o să vorbească, iar povestea despre crudul lor unchi Bernard și vărul dispărut Adam a fost istorisită exact așa cum o inventaseră ei. Nate și-a amintit de toate ocaziile în care o auzise pe Miranda spunându-le domnilor care intrau în magazin propria ei poveste despre modul în care mama ei scăpase de la înec în Franța, chiar dacă avea catarame argintii la pantofi.

Nanny a sorbit din ceai și a rontăit niște firimituri dintr-un biscuit, ca un șoricel, în timp ce Miranda povestea.

– Deci, zici că Adam este vărul vostru? a întrebat Nanny.

– Vărul bunicului nostru, a corectat-o Miranda. L-ați cunoscut pe când lucrați la Hartwood?

Nanny s-a uitat la Nate.

– Și spui că bunicul tău l-a numit pe Adam unul dintre tutorii voștri?

Nate a dat din cap și și-a așezat ceașca de ceai pe vatră. A simțit nota de scepticism din întrebarea ei.

– L-am cunoscut. Era un bărbat frumos, cu părul întunecat și des, chiar și la vârsta lui, și cred că trebuie să fi fost cel mai în vârstă

dintre toți servitorii de la Hartwood. Nu i-au oferit niciodată o altă slujbă, decât pe cea de lacheu.

Ochii ei aveau privirea pierdută a unei persoane care vede alte timpuri și locuri.

– Ar fi putut să facă orice să strălucească – obiecte de argint, încălțăminte, oglinzi.

Nate o privea pe bătrână, așteptând ca privirea ei să revină în prezent.

– Știți de ce a plecat de la Hartwood, doamnă?

Nanny a dat din cap și a clipit puternic.

– Știu. Îi era devotat lui Lady Penelope, fiica bătrânului lord. Lumea spunea că era cățelușul ei de companie. O urma peste tot, îi aducea și îi căra bagajele. Distingea după sunet clopoțelul ei față de toate celelalte din casă.

Nanny a clătinat din cap.

– Necazurile au început când s-a căsătorit cu francezul acela care a dispărut.

Miranda a scos un sunet de uimire.

– Un francez!

– Nu s-a aflat nimic despre soarta lui câteva luni de zile. Bătrânul lord voia ca Lady Penelope să rămână acasă până când familia ar fi aflat ce se întâmplase cu el, dar ea era înnebunită să meargă chiar ea la Londra pentru a afla adevărul. Bănuia că cei din guvern știau.

Nanny s-a oprit pentru a mai lua o înghițitură de ceai.

Miranda s-a aplecat în scaun, iar Nate a recunoscut în sinea lui că și bătrâna avea talent de povestitor.

– A plecat noaptea cu Adam și un alt lacheu, un tânăr obraznic. Nu-mi amintesc cum îl chema. Nu s-au mai întors niciodată, nici unul dintre ei. N-am aflat niciodată nimic despre ce se întâmplase, nu i-au mai găsit-o, nici pe ea, nici pe copil.

– Un copil? a scos un țipăt scurt Miranda.

– O fetiță foarte, foarte dulce, toată numai bucle aurii și care era încă legată cu sfori ca să învețe să meargă. Atunci s-a lăsat tristețea peste Hartwood.

– Un copil, a repetat Miranda.

Ea repeta uimită fiecare detaliu.

– Asta s-a întâmplat în '06, doamnă? a întrebat Nate.

Nanny a dat din cap.

– Și nimeni nu a mai găsit vreodată trăsura sau vizitiul?

– Ciudat, nu-i așa? Vă puteți imagina ce gânduri cumplite le treceau oamenilor prin minte. Unii au bănuit că Adam ar fi fost de vină, dar bătrânul lord nici nu a vrut să audă așa ceva. A spus că Adam, deși nu era prea întreg la minte, nu era violent. Îl știa pe Adam încă de pe când era copil.

Nanny a clătinat din cap.

Nate s-a pregătit să facă față întrebărilor care aveau să urmeze. Istorisirea lui Nanny Ragley scosese la iveală toate acele detalii care au făcut ca povestea tutorelui lui Nate și Miranda să fie mai puțin credibilă. Din acel moment, cu cât vorbeau mai puțin, cu atât mai bine.

– Cam ciudat să numească un bărbat atât de bătrân ca să vă fie tutore, nu credeți? Ziceți că nu știți unde este?

Miranda și-a studiat precaută pantofii.

Nate a susținut privirea ascuțită a bătrânei.

– Nu, doamnă.

Era mult mai greu să o mintă, decât crezuse inițial. Se pare că își pierduse antrenamentul. Mai târziu, când căpitanul avea să rezolve cazul, i-ar putea spune adevărul despre Adam.

Privirea lui Nanny a devenit gânditoare.

– Nu cred că mai lucrează pe undeva. Ce aveți de gând să faceți?

– Doamnă, ne-ați dat câteva indicii care ne sunt de ajutor în cercetările noastre. Înainte de a vorbi cu dumneata, nici nu știam de unde să începem și nici măcar cum arată vărul Adam.

Era adevărat. Nanny Ragley le dezvăluise începutul poveștii. Nate cunoștea sfârșitul. Știa unde dispăruse trăsura și unde ajunsese Adam Pickersgill. Ceea ce le lipsea era ceea ce se întâmplase între aceste momente. Nate spera să descopere adevărul în timpul unei curse de noapte a uneia dintre Rachetele lui Radcliffe.

În timp ce Miranda a spălat cănile și a pus proviziile în dulapul lui Nanny, Nate a luat-o pe alee în căutarea șaretei.

Când s-a întors, Nanny și Miranda stăteau la poartă, braț la braț, bătrâna mângâindu-i mâna Mirandei. Nate a clătinat din cap. Cu siguranță era martorul unei alte fațete a iubitei sale trufașe.

Ea, care voia să fie o lady, era tăcută și speriată în spațiile deschise și vorbăreață și zâmbitoare în căsuțe, în bucătării și în camerele servitorilor.

El a ajutat-o să urce în șaretă și s-a întors să-i mulțumească lui Nanny Ragley. Bătrâna l-a strâns tare de braț și s-a aplecat spre el.

– Ai grijă, tinere! Nu știu de-a ce vă jucați voi, dar până la urmă o să apară cineva care nu se va mai lăsa prostit de poveștile voastre, să nu uiți ce ți-am spus.

Capitolul 11

Când tânăra vânătoare de soți își consultă corespondența, devine în mod absolut firesc din ce în ce mai încântată de numărul mare de invitații primite la baluri, la evenimente mondene și la spectacole de operă – acele întâlniri care o fac să se entuziasmeze la gândul că va avea ocazia de a vedea și de a fi remarcată într-o mulțime fastuoasă, în care se află o serie de posibili pretendenți. Ea ține în mână o invitație la un bal, imaginându-și deja cum se vor perinda prin fața ei numeroși pretendenți care îi vor cere favoarea unui cadril. Acum este momentul pentru un avertisment. În timp ce studiază grămada de invitații, tânăra vânătoare de soți nu trebuie să o treacă cu vederea pe aceea la o petrecere mai puțin atractivă. Indiferent dacă invitații sunt doar mătușa necăsătorită a gazdei, Lady Plume, episcopul Pew ușor scandalizat de niște bârfe și trei cupluri căsătorite, fără prezența nici unui bărbat necăsătorit printre ei, tânăra vânătoare de soți va trebui să dea dovadă de înțelepciune și ar trebui să-și facă timp pentru o astfel de cină. Mica petrecere este pur și simplu cea mai bună ocazie de a-și uimi audiența, iar ecourile răsunătoare ale acestei reuniuni vor fi răspândite de bunăvoie de companionii săi, care vor omagia frumusețea și spiritul ei, iar aceste cuvinte de laudă cu siguranță vor ajunge la urechile acelor domni care se vor înghesui să-i umple carnetul de dans la următorul bal.

Ghidul vânătoarelor de soți

Avertismentul primit de la Nanny Ragley i-a răsunat în urechi, stârnindu-i îngrijorarea lui Nate în timp ce el și Miranda se uitau lung după șareta de la Hartwood care i-a lăsat în fața hanului The Three Horseshoes din Sunley.

Cele trei bolți de piatră ale hanului, fiecare cu un acoperiș ascuțit, se profilau deasupra capetelor lor. Două furgoane de poștă negre cu uși metalice roșii își croiau drum pe strada aglomerată, paznicii suflând în goarnele lor metalice, avertizând trecătorii să se dea la o parte.

Miranda, care turuise în continuu în şaretă despre Nanny şi doamna Wellby, era tăcută acum şi, când au intrat în han, l-a luat de braţ pe Nate cu un gest neaşteptat de supunere. A reuşit să ducă cele două bagaje în cafenea şi să-i găsească Mirandei un loc pe o bancă sub fereastră.

– O să lipsesc câteva minute, a spus el, mai mult pentru sine decât pentru ea. Miranda era o fată a cărei prezenţă era remarcată de bărbaţi. Ea atrăsese deja privirile unor necunoscuţi. Mă duc să cumpăr bilete.

Aducea destul de mult cu o lady, cu una din jachetele acelea scurte, strâmte, pe care femeile le purtau pentru a le acoperi pieptul. Bulinele de pe fustele ei albe se asortau cu albastrul pălăriei şi al ochilor ei. Ţinutele ei erau rafinate, ceea ce îi făcea pe oameni obişnuiţi ca el să ezite să se apropie de ea, dar, dacă apuca să rostească câteva cuvinte cu accentul acela al ei de vânzătoare, putea să se transforme imediat în ţinta ironiilor.

În timp ce aştepta la coadă la bilete, a aruncat o privire peste umăr, gata să vină repede lângă ea dacă cineva ar fi abordat-o. Cu gândul la Miranda, a trebuit să-i ceară agentului să repete ce-i spusese. Nu mai erau locuri libere pentru cursa din noaptea aceea a Rachetei lui Radcliffe şi erau nevoiţi să aştepte până a doua zi. Nate a plătit două locuri pentru cursa din noaptea următoare şi s-a întors spre Miranda.

Ţinea biletele în mână, pe jumătate bucuros, pe jumătate îngrozit. Îi puteau spune căpitanului Clare ce aflaseră despre Adam Pickersgill, iar acum soarta îi dăduse ocazia să petreacă mai mult timp cu Miranda, dar trebuia să o ferească de privirile nedorite până când ar fi urcat în diligenţă. Cu toată isteţimea ei, era încă o inocentă.

A traversat cafeneaua şi s-a aşezat lângă ea pe bancă.

– Ei bine? a spus ea.

– Ascultă, nu am mai găsit locuri libere în Racheta din seara asta.

A luat biletele şi le-a pus într-un buzunar mai sigur.

– Luăm o altă trăsură atunci, a zis ea şi şi-a netezit fustele peste genunchi.

– Trebuie să rămânem peste noapte.

Ea părea îngrozită.

– Aici?

– Nu. Un han mai mic va fi o alegere mult mai potrivită, dar, dacă e să te protejez...

– Să mă protejezi? Față de ce?

– De insulte. Avem nevoie de o poveste.

– Avem o poveste. Îl căutăm pe vărul nostru de care nu mai știm nimic.

A scuturat din cap.

– Avem nevoie de o poveste ca să putem sta amândoi într-o singură cameră.

– Într-o singură cameră! Nu știi ce spui. Nu pot dormi într-o cameră cu tine. O lady trebuie să aibă grijă de reputația ei.

I-a dus un deget la buze, îndemnând-o să tacă. Un domn din celălalt colț al camerei îi privea peste ziarul pe care-l ținea în mâini.

– Ca să te protejez, a spus el. O singură cameră, a făcut un efort supraomenesc să-și șteargă din minte imaginile care l-au străfulgerat, nu și un singur pat.

Obrajii Mirandei au căpătat o nuanță interesantă de roz.

– Ești pregătită? a întrebat el.

Ea a dat din cap.

Voia să găsească un han mai puțin aglomerat și să o ducă cât mai departe de privirea prea interesată a bărbatului din spatele ziarului. Intențiile oricărui bărbat îi deveniseră suspecte pentru că el însuși avea gânduri pe care nu voia să le scoată din ungherele unde le ascunsese referitoare la noaptea pe care urma s-o petreacă cu Miranda. Cel mai bine ar fi fost să găsească o locație decentă, asta doar după ce ar fi obosit bine plimbându-se prin oraș, astfel încât să doarmă neîntorși. Dar, mai întâi, ar trebui să ticluiască o poveste pe care să i-o spună proprietarului hanului. Hangiii, a remarcat Nate, erau mult mai suspicioși decât menajerele sau bonele.

S-a dovedit a fi mult mai ușor să găsească un han decât să cadă de acord asupra unei povești.

Pe strada principală, lângă un magazin cu dulciuri, se afla un mic han din cărămidă și lemn, cu prețuri destul de modeste, astfel că Nate a reușit să facă și ceva economii. I-a cumpărat Mirandei o pungă cu bomboane mentolate și i-a propus o poveste simplă. Urmau să fie domnul și doamna Fulton care făceau o călătorie la Londra pentru ca ea să-și viziteze mama, despre care aflaseră că era bolnavă.

– De ce ne schimbăm povestea? a vrut ea să știe.

– Pentru că nu ar trebui să le spunem unor necunoscuți ceea ce am aflat, înainte de a-i raporta căpitanului Clare.

S-a încruntat și a supt cu zgomot bomboana de mentă.

– Crezi că există cineva în acest oraș de provincie căruia să îi pese de vărul nostru dispărut?

– Oamenii știu că Lady Penelope a dispărut. Nu vrem ca ei să creadă că știm ceva ce de fapt nu știm.

– Ei bine, am putea schimba numele rudei noastre și am putea păstra povestea.

A scuturat din cap. Uneori putea fi atât de încăpățânată.

– Vrei să locuiești în continuare în camera din spate a magazinului tatălui tău sau vrei să se redeschidă clubul?

S-a strâmbat și și-a întors privirea de la el. Nu știa ce spusese s-o supere atât de tare. Adevărul era că ea nu voia să fie soția lui nici măcar într-o situație imaginară. Stătea și se uita la clienții care intrau și ieșeau din magazinul de dulciuri în timp ce aștepta să-i treacă supărarea.

După ce bomboana de mentă devenise deja o pastă vâscoasă, ea a spus cu o voce stinsă.

– Bine atunci, sunt de acord.

– Bine, a spus el.

A ajutat-o să se ridice de banca unde stăteau și a luat bagajele.

Apoi ea a continuat.

– Dar, a spus ea, trebuie să aștepți până când mă bag în pat, nu ai voie să aprinzi nici o lampă și trebuie să dormi pe podea.

Era aceeași Miranda pe care o cunoștea atât de bine.

Invitatele Cassandrei și Cordeliei Fawkener s-au mutat în salonul mov după ce au servit cina. Lucy nu primise nici o veste de la Harry Clare de când se despărțiseră, cu o după-amiază în urmă. Nici nu apucase să-și facă griji în legătură cu Adam, deoarece prietenele ei nu-i lăsaseră prea mult timp liber, fiind preocupate să o sfătuiască în privința unei noi coafuri și a alegerii unei rochii potrivite pentru prima ei petrecere și să-i dea o mulțime de informații despre ceilalți invitați.

Acum era rândul lui Lucy, așezată pe o canapea drăguță de catifea, să se converseze cu o anume domnișoară Sophia Throckmorton,

o fată cu fața rotundă, cu niște ochi negri enormi, cu un piept la fel de impresionant și o rochie de o culoare galbenă atât de intensă, încât îi amintea lui Lucy de cel mai bun muștar al doamnei Vell. Domnișoara Throckmorton nu avea nevoie de un imbold ca să vorbească.

În sfertul de oră petrecut pe canapea, Lucy aflase tot ce dorea și ce nu dorea despre intenția fetei de a atrage în capcană un soț frumos, cu un titlu nobiliar, în timpul Sezonului care urma să înceapă.

– Nu aș fi venit la o petrecere la care sunt invitate astfel de... persoane, dacă nu aș fi fost sigură că printre cunoștințele dragilor noastre amfitrioane se numără atât de mulți bărbați singuri, a mărturisit ea cu o mână pusă peste a lui Lucy. Nu trebuie ratată șansa de a fi văzută de cei care îți vor lăuda frumusețea altor persoane.

Lucy nu era atât de sigură că vreuna din gemene, fie Cordelia, fie Cassandra, aveau intenția de a lăuda o fată care arăta ca un borcan de muștar, dar și-a ferecat buzele. Avea bănuiala că prietenelor ei le plăcea să dea o notă de dramatism petrecerilor lor. În opinia ei, acesta ar fi fost singurul motiv plauzibil care ar fi putut justifica amestecul de invitați din acea seară, un deputat înfocat care avea propriile îndoielile cu privire la crearea unei forțe de poliție metropolitane, un tânăr baron cu înclinații politice radicale, un cuplu care părea sceptic față de ideea de unitate publică, pe care ei cu greu o împărtășeau, și toți prietenii dragi din grupul intitulat Biblioteca din Ultima Stranã.

Masa fusese foarte frumos aranjată, mâncarea delicioasă și personalul atât de atent, încât fusese aproape invizibil, dar Lucy observase un schimb de priviri amuzate între cele două surori, ori de câte ori oaspeții lor se înfierbântau sau când parlamentarul a bătut cu pumnul în masă de a făcut să sară cuțitele cu mâner de fildeș. O auzise pe Cassandra spunându-i Cordeliei:

– Dacă nu putem avea și noi norocul ducesei de Richmond, trebuie să ni-l facem pe al nostru.

Pentru o vreme, lui Lucy îi făcuse plăcere să-și urmărească companionii, dar acum, toropită de valul mărturisirilor făcute de domnișoara Throckmorton, a început să resimtă oboseala zilei lungi și să spere că nu avea să fie dezamăgită de căpitan.

Se înșelase când avusese încredere atât în promisiunea lui, cât și în aparentul lui interes față de persoana ei. O greșeală despre

care ghidul ei pentru vânătoarele de soți menționa că era absolut firească din partea unei femei. Acum era la fel de obosită ca și când și-ar fi petrecut o zi întreagă în picioare la han. Tocmai își îndrepta spatele și își înăbușea un căscat care amenința să o dea de gol, când s-a deschis ușa salonului.

Lucy a aruncat o privire spre intrare, cu speranța că domnii li se vor alătura, că avea să urmeze în curând tava de ceai, iar momentul în care s-ar fi întins în pat nu i s-ar mai fi părut atât de îndepărtat.

Dar doar un singur domn a intrat în cameră, Harry Clare, arătând surprinzător de frumos în haine negre de seară elegante. A traversat camera pentru a le adresa câteva cuvinte gazdelor sale și a le face o plecăciune, apoi, în maniera lui directă, s-a îndreptat spre Lucy. Ea nu i-a putut evita privirea. Lângă ea, domnișoara Throckmorton a luat un evantai din fildeș și l-a deschis zgomotos.

Harry s-a înclinat.

– Domnișoară Holbrook, am un mesaj pentru tine de la prietenul nostru comun.

– O, ce face? De ce l-ai lăsat singur?

– Este foarte bine. Acum este cu un vechi prieten de-al meu. Au început deja să se înțeleagă.

– Mulțumesc, a spus ea.

A simțit cum se eliberează de greutatea grijilor care o măcinaseră în timpul zilei, iar inima sau orgoliul ei, nu putea fi sigură care, i-a șoptit că, în cele din urmă, părea a fi interesat de ea.

– O, a spus ea. Îmi permiteți să vă fac prezentările? Domnișoară Throckmorton, căpitanul Sir Harry Clare.

A ridicat o sprânceană.

– După cum poți vedea, a spus Lucy, am aflat ceva despre dumneata azi.

Cassandra și Cordelia îi explicaseră că el era al doilea fiu al unui conte. Fără uniformă, părea un bărbat diferit de cel care o ajutase ieri.

S-a înclinat din nou și a luat cu un gest rapid mâna domnișoarei Throckmorton.

Timp de câteva clipe s-a lăsat tăcerea. Lucy s-a străduit din greu să nu se ridice de la locul ei. Voia să plece și să iasă din salon însoțită doar de căpitan, sfidând orice regulă de politețe și de bun-simț.

– Cum a fost prima ta zi la Londra? a întrebat el.

– Lungă, a spus ea.

– Ai reușit să-ți găsești un soț? a întrebat-o.

– Eu și domnișoara Throckmorton tocmai vorbeam despre responsabilitatea fiecărei tinere de a-și căuta un soț, a spus ea.

– Sunt sigură că gazdele tale vor face tot posibilul să te prezinte unor pretendenți potriviți.

Domnișoara Throckmorton a intervenit în discuție.

– Domnișoara Holbrook are marele privilegiu de a locui cu astfel de prietene care să o ajute.

Lucy a simțit momentul de stânjeneală apărut în discuția lor. Voia să ceară mult mai multe informații despre Adam și despre el, Harry Clare, fără să fie monitorizată de privirea curioasă a domnișoarei Throckmorton.

Ușa salonului s-a deschis din nou și și-au făcut apariția și ceilalți gentlemeni. Deodată, toată lumea a început să discute și să se miște dintr-un colț în altul. Harry Clare avea să se îndepărteze de ea, luat de agitația care a schimbat atmosfera din încăpere.

– Ai renunțat la uniformă, căpitane, s-a aventurat ea.

– Nu sunt întotdeauna în misiune de luptă, a spus el.

Una dintre invitate s-a apropiat de el în acel moment. Lucy făcuse mai devreme cunoștință cu ea, o femeie de aproape de șaizeci de ani. Harry s-a întors și i-a oferit un zâmbet și un sărut rapid pe obraz.

– Mătușa Louisa.

– Ștrengarule, a spus ea. Nu scapi așa ușor de mine. Ai evitat să îți vezi mătușile de mult prea mult timp. Acum că te-am găsit, trebuie să-mi povestești despre tine. În sfârșit, văd că nu mai porți uniforma.

I-a oferit brațul femeii mai în vârstă.

– Ai făcut cunoștință cu domnișoara Holbrook și cu domnișoara Throckmorton?

Ea a dat din cap.

– Hai, spune-mi dacă ceea ce aud despre fratele tău este adevărat.

Mătușa lui s-a agățat de brațul lui în timp ce se îndepărtau.

– Fiul mai mic, a spus domnișoara Throckmorton.

– Poftim? a întrebat Lucy.

Conversația ei cu Harry Clare se terminase înainte de a fi început de fapt. Întrebarea chinuitoare legată de interesul lui pentru ea o frământa în continuare.

– Este doar fiul mai mic, a repetat domnișoara Throckmorton. Este groaznic când sunt atât de arătoși, dar o femeie care urmărește să obțină un statut care să-i asigure un trai îndestulat nu trebuie să se lase influențată de aspectul unui bărbat.

– Bineînțeles că nu, a spus Lucy.

Domnișoara Throckmorton a oftat și s-a cutremurat puțin.

– Se spune că fratele său, Richard, a adus moșia la sapă de lemn.

Lucy a simțit că venise momentul să-și schimbe locul dacă nu voia să mai audă părerile domnișoarei Throckmorton referitoare la situația financiară a lui Harry Clare, așa că a profitat de ocazie când a început să se servească ceaiul.

– Bem niște ceai?

O mică mișcare, câteva cuvinte adresate altor oaspeți și intenția de a-și comanda propria ceașcă de ceai a scăpat-o de domnișoara Throckmorton. Când a găsit puterea să se uite în jur după fosta ei parteneră de discuții, a observat-o pe când se conversa cu Harry Clare și mătușa lui.

Nate s-a tot lungit la o halbă de bere din micul bar, până când a simțit că nu mai putea întinde coarda. Dacă ar mai fi zăbovit, proprietarul ar fi început să se îndoiască de povestea tânărului soț care o însoțește la Londra pe soția lui îngrijorată, pentru a avea grijă de mama ei bolnavă. În afară de asta, orice minut în plus în care să-și imagineze ritualul Mirandei de mers la culcare i-ar fi încins creierul.

Avea puțină experiență cu femeile, nimic ieșit din comun. O dată, în tinerețea lui petrecută pe Bread Street, admirase o fată mai mare pe nume Eliza. Observase cum se transformase după o perioadă destul de scurtă dintr-o frumusețe arogantă într-o femeie cu o expresie vulgară și tristă, după o viață în care fusese nevoită să satisfacă plăcerile bărbaților cu pumnii puternici. Era stilul de viață de pe Bread Street. Doamnele nobile pe care le întâlnise de când plecase de acolo nu l-au impresionat prea mult. Erau la fel de distante și de indiferente față de oameni de condiția lui, ca și cum ar fi trăit în cer. Doar Miranda era o combinație dintre

frumusețea trufașă a acelor fete de pe Bread Street înainte de a deveni femei și eleganța arogantă a unei adevărate lady. L-a făcut să-și piardă mințile, iar el avea nevoie de toată puterea lui de judecată pentru a duce la bun sfârșit misiunea căpitanului.

I-a spus noapte bună proprietarului, a luat o lumânare și a urcat scările până în camera din spatele hanului. Puțin mai devreme, când el și Miranda își puseseră bagajele pe banca de la picioarele patului, fusese mulțumit de curățenia și simplitatea locului. Un covor din cârpe acoperea o mare parte a podelei. Un dulap de haine pictat și o comodă veche cu o oglindă pătată erau așezate lângă perete, cu un scaun și o masă joasă lângă căminul de vizavi. Patul părea încăpător, iar pătura peticită era curată.

În lumina zilei care se revărsa de la două ferestre mici, înalte, aflate de o parte și de alta a patului, camera părea destul de încăpătoare. Mai era un paravan într-un colț, care oferea o zonă de intimitate. Abia acum, când a încercat ușa, și-a dat seama cât de dificil i-ar fi să ignore prezența altei persoane. Miranda o încuiase, așa cum îi spusese. A bătut.

– Eu sunt, a spus. Deschide ușa.

– Fără lămpi, i-a amintit ea.

El a așteptat, ascultându-i mișcările. Cheia s-a întors, ușa s-a deschis și el a împins-o imediat cu piciorul.

– Ai o lumânare, a strigat ea, trântind ușa de cizma lui.

– Întoarce-te în pat. O să aștept.

Ea a dat drumul la ușă, iar el a auzit-o fugind prin cameră și trântindu-se în pat.

A împins ușa și s-a întors spre comodă, cu spatele la pat. Când a lăsat lumânarea jos, imaginea lui întunecată a apărut în oglinda pătată. În cameră mirosea a ea, a pudră de dinți, a săpun de lămâie și a cremă de migdale. El mirosea a bere. A inspirat adânc, o respirație plină de Miranda.

Ceea ce trebuia să facă era simplu. O făcuse de o mie de ori. Nu exista nici un motiv ca o fată întinsă în pat și uitându-se în tavan să-l facă să se simtă stingher și neîndemânatic. El a repetat mișcările în minte. „Cizme, sacou, lavalieră, vestă." Chiar și când o să le dea jos, o să fie încă îmbrăcat decent.

– Am așezat unele dintre lucrurile tale în dulapul de haine, a spus ea.

Stomacul i s-a strâns involuntar la gândul că ea îi atinsese hainele.

– Mulțumesc, a spus el.

S-a întors și a deschis dulapul, pierzându-și mințile pentru scurt timp din cauza parfumului de lavandă al rochiilor ei. Creierul lui a reușit să-i transmită comanda — „descălțătorul de cizme". A dat deoparte fustele de muselină, a găsit dispozitivul și și-a scos cizmele.

– Cum îți mai sunt picioarele? a întrebat el.

– Am stricat o pereche de ciorapi de bumbac fin, a spus ea.

– Putem să căutăm altă pereche la un magazin mâine. Mi-ai pus și mie o pernă pe bancă?

– Da. Și o pătură.

A tras adânc aer în piept și și-a aruncat jacheta, eșarfa și vesta într-o succesiune rapidă, apoi a rămas în picioare o clipă, cu mâinile pline de lână și de bumbac și cu capul plin de câlți.

– Ai un umeraș în dulap să-ți pui haina, a spus ea.

A comandat mâinilor să pună deoparte hainele, apoi s-a întors spre bancă bâjbâind după pernă și pătură. A aruncat perna pe covor și și-a tras pătura peste umeri. Aplecându-se să stingă lumânarea, el i-a văzut ochii care îl priveau în oglindă. A stins lumânarea. Camera s-a întunecat, iar el s-a întins pe podeaua rece și tare.

Undeva deasupra lui, lenjeria de pat scotea foșnete mătăsoase care l-au tulburat și i-au transmis un val de excitare în tot corpul. Stătea nemișcat și aștepta ca inima să nu-i mai bată cu putere și sângele să nu-i mai clocotească în vene. Voia să încerce să respire adânc, dar l-ar fi auzit ea. Nu mai dormise într-o cameră cu o altă persoană de pe vremea uceniciei la școala lui Bredsell.

– Ce crezi că s-a întâmplat cu Lady Penelope? s-a auzit vocea ei stinsă și pierdută.

El nu i-a spus ce credea.

– Dacă ar fi fost un personaj din una din poveștile tale, ce s-ar fi întâmplat cu ea? a întrebat el.

– O, a spus ea, într-o poveste? Ea a tăcut pentru câteva clipe. Într-o poveste, ea și-ar fi găsit soțul și l-ar fi salvat de răufăcătorii care l-ar fi ținut în captivitate și l-ar fi scos ilegal din Franța, iar ei ar locui într-un castel din Italia până când s-ar întoarce în siguranță.

– Îmi place cum sună, a spus el.

Nu s-ar fi contrazis cu ea în privința unui final fericit.

– Dar tu nu crezi că s-a întâmplat așa? Crezi că Adam Pickersgill a luat copilul?

– Nu.

Tot ce văzuse el la bătrân era bunătate și o minte rătăcită. Se îndoia că Adam Pickersgill făcuse rău vreodată vreunui suflet.

– Pari foarte sigur. Ești mereu atât de sigur, de parcă eu nu aș putea avea niciodată dreptate.

– Nu știu ce s-a întâmplat. Este treaba spionilor să afle, iar, dacă vom reuși, clubul se va deschide din nou.

După un moment de tăcere, ea a întrebat:

– Este atât de important pentru tine ca acest club să se redeschidă?

– Înseamnă totul pentru mine, a spus el.

Dacă ea nu avea să răspundă sentimentelor lui de dragoste, măcar clubul i-ar da un loc de muncă și l-ar și plăti pentru asta și i-ar oferi și o șansă de a continua să spere că avea să devină o persoană importantă, mult peste nivelul celor de pe Bread Street. Miranda nu a răspuns, dar a auzit foșnind din nou lenjeriile de pat și scârțâind tăblia patului.

– Salteaua este noduroasă? a întrebat-o.

– Nu, a spus ea cu vocea ei cea mai stinsă.

Ceva o tulburase, iar el a așteptat să vadă dacă îi va spune. Nu ar fi trebuit să menționeze clubul. Știa că este un subiect care o frământa. Timp de câteva luni Miranda își pusese toate speranțele și fanteziile în unul dintre nobilii spionii de la club. Lordul Hazelwood, care fusese renegat de familie și dezmoștenit, se transformase într-un spion fermecător, care nu s-ar fi căsătorit niciodată cu o vânzătoare. Hazelwood se căsătorise cu altă fată.

Când nu a mai auzit-o foindu-se, a întrebat-o:

– Încă mai ești îndrăgostită de Hazelwood?

În camera întunecată și pustie, nu s-a auzit nici un răspuns.

Harry își pierduse antrenamentul. Nu mai participase la un dineu de ani întregi. Uitase cât de bine puteau unele femei să profite de un avantaj în spațiul restrâns al unui salon. Sesiza strategiile bune atunci când avea de-a face cu ele. Domnișoara Throckmorton stăpânea această artă, în timp ce Lucy nu se pricepea deloc la tactică.

Totul a căzut pe umerii lui, fiind obligat ca, în ultimele minute ale serii, când oaspeții se îndreptau deja spre ieșire, să facă tot posibilul să se apropie suficient de mult încât să-i șoptească un cuvânt la ureche.

– Domnișoară Holbrook, ați avea amabilitatea să veniți cu mine la o plimbare mâine după-amiază?

Ea a ridicat privirea cu un zâmbet larg și cu o strălucire de satisfacție în ochii aceia albaștri. Rămânea un mister pentru el cum un bărbat ca Iron Tom Holbrook, cu părul și sprâncenele lui întunecate și o siluetă la fel de îndesată și de solidă precum turnul bisericii din St. Botolph, reușise să aibă o fiică atât de blondă și cu ochii atât de albaștri.

Harry era în pericol de a se pierde în acei ochi.

– Cred că abia așteptați să îți povestesc în cele mai mici detalii cum se descurcă prietenul nostru, i-a spus el, onorându-și promisiunea.

Privirea ei și-a pierdut strălucirea, iar zâmbetul i-a dispărut.

– Mulțumesc, căpitane, ar fi un gest foarte drăguț din partea ta, a spus ea.

Întreaga ceremonie prin care invitații își luau rămas-bun de la gazde i-a despărțit din nou înainte ca el să își dea seama ce naiba spusese de i se șterse de pe chip acel zâmbet.

Capitolul 12

În timp ce tânăra vânătoare de soți își caută ținuta pentru o ieșire în societatea londoneză, este preocupată ca nu cumva lipsa ei de cunoștințe în rândul londonezilor să o condamne la izolare și să nu ajungă în nedorita situație de a nu fi băgată în seamă la orice întâlnire sau discuție. Uneori i se poate părea că toți cei din jurul ei și-au petrecut toată viața în oraș și că aluziile și comentariile lor au o anumită semnificație pentru londonezi, care ei îi scapă. Alteori, obiceiurile londoneze i se pot părea ciudate. Se poate amuza de gradul de importanță acordat unei chestiuni atât de frivole precum croiala reverului unui domn sau penele care împodobesc pălăria unei doamne. Poate fi îngrijorată că lipsa ei de experiență și de cunoștințe legate de stilul de viață al londonezilor o va exclude dintr-o companie selectă. Dar nu trebuie să-și facă astfel de griji. O curiozitate vie și o minte deschisă sunt singurele garanții de care are nevoie pentru a fi primită în cercurile cele mai rafinate ale Londrei.

Ghidul vânătoarelor de soți

Când a ajuns pe Brook Street la ora potrivită pentru o plimbare în parc, căpitanul a fost întâmpinat de Cassandra și de Cordelia, care l-au lăudat pentru pălăria și ținuta lui și pentru cum arăta trăsura și cei doi cai înhămați la ea. Aruncând o ultimă privire rapidă asupra mantoului, mănușilor și bonetei cenușii cu care era îmbrăcată Lucy, au repezit-o afară pe ușă ca să vadă și să fie văzută de către cei din jur.

După ce i-a dat mâna și a ajutat-o să urce în trăsură, i-a întâlnit privirea și a întrebat-o:

– Ce este atât de amuzant?

– Nu ridica privirea, a spus ea. Sunt sigură că prietenele mele dragi ne urmăresc de la fereastră. Sunt hotărâte să-mi găsească un soț și ai primit aprobarea lor să joci rolul de cel mai elegant și mai potrivit accesoriu pentru apariția mea în parc.

– Accesoriu?

– Exact.

Ea l-a examinat rapid și și-a dat seama că ar fi vrut să stăruie mai mult cu privirea pe chipul lui. Nu-l considera doar un bărbat foarte frumos, ci mai degrabă interesant. Voia să-l privească mult mai mult decât îi permiteau regulile de politețe.

– Se pare că, dacă voi fi văzută în compania ta, va stârni interesul altor domni.

– Ai pe cineva în vedere?

– Este încă prea devreme, căpitane. În afară de tine și de vechii mei prieteni de la Biblioteca din Ultima Strană, am întâlnit puțini burlaci eligibili.

– Și nu vrei să pariezi pe un cal fără să studiezi mai întâi terenul, nu-i așa?

– Exact, cea care se află la vânătoare de soți trebuie să arunce un năvod mare.

Harry a râs. Nu a dat impresia că ar avea intenția de a cocheta cu ea.

Strada era aglomerată de trăsuri ca a lor care se îndreptau spre parc într-o după-amiază însorită și caldă, cu o adiere răcoroasă. Copacii se legănau de-a lungul drumului pe fondul unui cer albastru și strălucitor. Căpitanul își dirija perechea de cai cu multă pricepere. Încă un lucru care a făcut-o să fie și mai interesată de el.

În timp ce-și croiau drum prin traficul din Grosvenor Square, iar parcul se zărea deja la capătul lui Brook Street, Lucy a adus în discuție adevăratul motiv al ieșirii lor.

– Ai vrut să-mi povestești despre Adam, a spus ea.

– Este cu un prieten de-al meu, a spus el, un om de încredere, care are un magazin, cu o cameră în spate, unde și locuiește, și o grădină mică, destul de ferită de privirile curioase. Se înțeleg bine amândoi.

– Adam a mai avut vreunul dintre acele... episoade?

– Nici unul. Te-ai gândit ce-i provoacă aceste crize, nu-i așa?

– Când aveam doisprezece ani, am studiat destul de mult... delirurile lui. A avut parte de atât de multe episoade de acest gen în acea vară încât m-am gândit că trebuie să existe o modalitate de a-l... ajuta dacă aș fi putut înțelege ce îi provoca... crizele.

– Și ai reușit să-ți faci o părere referitoare la motivul lor?

Privirea îi era îndreptată asupra cailor lui, dar părea atent la răspunsul ei.

– Nu. Papa mi-a cerut să mă opresc. Am notat toate lucrurile pe care Adam le-a spus în acele momente. M-am gândit că poate aș fi reușit să le pun cap la cap și să aflu întreaga poveste.

El a dat din cap, cercetând-o cu privirea.

– Și tu te-ai gândit că l-ai fi putut ajuta dacă i-ai fi descâlcit povestea?

– Da, dar Papa m-a convins că aș fi dat dovadă de egoism dacă l-aș fi forțat pe Adam să retrăiască acele întâmplări. L-aș fi putut împinge pe marginea nebuniei.

– Ai mai fi dispusă să riști să faci același lucru acum, dacă ai ști că asta l-ar putea ajuta?

– Poate, dacă aș fi convinsă că starea lui se înrăutățește sau dacă, cu adevărat, nu aș mai reuși să-l fac să rămână la han.

Și-a dat seama brusc că Harry Clare ar putea avea aceleași gânduri cu privire la Adam. Ea a înțeles că fusese în război începând cu lunga campanie din Peninsulă până la bătălia decisivă de la Waterloo. Trebuie să fi fost destul de tânăr când s-a hotărât să se înroleze. Ea îi văzuse cicatricile, dar el supraviețuise. Probabil că văzuse alți bărbați cu răni mai grave, nu doar ale trupului, ci și ale minții, la fel ca aceea de care suferea și Adam.

La intrarea în parc s-a produs un mic blocaj și Harry a încetinit caii forțându-i să se oprească.

– Cum suportă toate acestea? a întrebat ea. Sunt făcuți pentru libertate și viteză, dar îi punem în ham și le punem ochelari la ochi, le punem căpăstru în gură și le cerem să rămână aproape nemișcați.

– Le cerem mult mai mult decât atât, a răspuns el.

– Pe câmpul de luptă, vrei să spui?

– Și oriunde în altă parte sunt bani de făcut pe seama forței lor. Știi că Radcliffe este cunoscut pentru faptul că își supune caii la chinuri groaznice.

Ea a clătinat din cap.

– Povestește-mi.

– Își aleargă echipajele până la epuizare și îi mută pe cei mai slabi cai pe cursa de noapte. Numărul cailor care mor în hamuri crește într-un ritm alarmant.

– De ce ar vrea cineva să fure acei cai?

– Și eu aș vrea să știu.

– De aceea ai mers cu șareta la locul jafului acum câteva zile?

O scurtă fulgerare de surpriză din privirea lui arăta că îl prinsese cu garda jos.

– Cole și-a abandonat pasagerii. M-am gândit că le-aș putea da o mână de ajutor.

Și-a recăpătat imediat stăpânirea de sine, dar nu i-a spus adevăratul motiv pentru care mersese la locul jafului.

Au reușit să-și facă drum în cele din urmă în parcul propriu-zis și s-au alăturat paradei elegante. Din privirile, râsetele și veselia majorității celor care se plimbau se vedea clar că era momentul potrivit pentru flirt. Lucy a surprins privirile pe care doamnele le aruncau însoțitorului ei. Poate că o și invidiau, dar a trebuit să facă haz de necaz din cauza puținului interes pe care i-l arătase. Discuția lor se rezuma doar la Adam sau la cai. Dacă ar trebui să facă o evaluare a caracterului lui, ar spune că Harry Clare era un bărbat care punea datoria pe primul loc, bunătatea pe al doilea, iar doamnele, nicăieri. Ea putea să-și răspundă singură la dilema dacă el ar avea vreun interes special pentru ea. Totuși, s-a gândit să-l provoace puțin.

A uitat de intenția ei în momentul în care un domn călare pe un cal murg de talie înaltă a venit direct spre ei, forțându-i să se oprească și blocându-le calea. Harry a tras trăsura într-o parte.

Domnul s-a uitat cu atenție la Lucy în timp ce își liniștea calul nervos, trăgând scurt de hamul înfipt în botul calului. Animalul în spume s-a oprit, pufnind și tremurând.

– Văd că ți-ai găsit deja o moștenitoare, Harry, a spus bărbatul.

– Bună ziua, Richard. Harry și-a înclinat umărul înainte, astfel încât corpul lui să fie între Lucy și străin. Domnișoară Holbrook, fratele meu, lordul Mountjoy.

Peste umărul lui Harry, Lucy a dat din cap către conte. Pe fața lui palidă și nervoasă, nu a apărut nici o urmă de răspuns. Lucy nu a observat prea multe asemănări între cei doi frați.

– Îți expiră timpul, frate, i-a spus el lui Harry. Dacă ai de gând să te căsătorești pentru a face rost de bani, te-aș sfătui să obții cât mai repede licența și să terminăm odată. Am primit o ofertă pentru Mountjoy chiar azi.

– Sunt sigur că vei mai primi și altele, a răspuns Harry.

Richard și-a întors privirea către Lucy. Ea i-a susținut privirea tăioasă cât de mult a putut.

– Îți place de el, domnișoară? a întrebat-o Richard pe Lucy. Sunt sigur că prietenele tale te-ar putea ajuta să-ți găsești o partidă mai bună.

S-a aplecat înainte în șa.

– Iubitul meu frate nu are nici farmec, nici bani. Sunt surprins că a renunțat la uniformă. Este singurul lucru care-i asigură mâncarea, de câțiva ani încoace. Am auzit că își povestește propriile experiențe avute în timpul marii bătălii pentru un cotlet de miel și o halbă de bere.

La fel de brusc pe cât venise, lordul Mountjoy și-a întors calul și a pornit printre șirul de trăsuri în mișcare. Harry Clare și-a manevrat trăsura înapoi în șir. Au trecut câteva momente până când i s-a adresat.

– Îmi cer scuze că a trebuit să suporți asta. Nu mă așteptam să-l întâlnesc aici.

Nimic din maniera calmă cu care-și conducea trăsura nu lăsa să se înțeleagă că ar fi fost câtuși de puțin deranjat de criza de nervi a fratelui său.

– Să știi că Adam vorbește despre tine și despre Queenie. Dintre voi doi, s-ar putea să-i fie mai dor de Queenie.

Lucy a înghițit în sec. L-a înțeles. Trebuiau să se tachineze și să vorbească în continuare despre lucruri mai puțin serioase. Ar fi fost inutil să-i spună părerea ei că întâlnirea neplăcută nu însemna nimic pentru ea, poate doar un moment jenant, în timp ce pentru el durerea unei astfel de înstrăinări de un frate nu avea cum să dispară.

– Queenie, am uitat de ea pentru moment. Trebuie să se fi întors acasă până acum.

Căpitanul nu i-a dat nici un răspuns, preocupat se pare doar de dirijarea cailor prin traficul londonez.

Lucy devenea pe zi ce trecea o expertă a dineurilor. A încercat să nu se lasă cuprinsă de dezamăgirea provocată de absența lui Harry Clare. Nu avea un rol important în astfel de evenimente. O dusese cu trăsura în parc. Nu se aștepta ca el să o invite și la dans.

Ea a servit tacticos, în ritmul ei, inevitabilele și diversele feluri de mâncare oferite de amfitrioana serii, Lady Eliza Fawkener, a evitat creveții cu unt, a împiedicat un lacheu prea zelos să-i umple paharul de vin și a profitat de momentul în care doamnele se retrăgeau în camera de relaxare. Dar nu a putut scăpa de noua ei cunoștință, domnișoara Sophia Throckmorton. În intervalul de timp scurs între servirea cinei și cea a ceaiului, Sophia a țipat de încântare când a zărit-o pe Lucy și, cu un instinct infailibil de a o pune într-o situație stânjenitoare, s-a hotărât să o chestioneze despre mama ei.

– Tocmai am aflat cât de gravă este situația ta! Sărmana de tine. Nu poți fi prezentată la Curte[1], nu-i așa? a întrebat-o ea. Nu până când nu clarifici misterul legat de familia mamei tale. Mă mir că tatăl tău nu a lăsat vreo dispoziție să ți se spună adevărul.

– O, nu cred că situația mea este atât de îngrozitoare. Oricum, nu pot fi prezentată cât timp sunt încă în doliu, a spus Lucy.

– Tatăl tău era hangiu, nu-i așa? Bănuiesc că a fost exact genul de om atent la toate detaliile, așa cum ar trebui să fie un hangiu. Nu a menționat niciodată numele bisericii în care s-au căsătorit părinții tăi?

Lucy a clătinat din cap. Și-a dat brusc seama că, în copilărie, punea mai multe întrebări despre Adam decât despre propria ei mamă. Acceptase explicația tatei că mama ei murise în chinurile nașterii și că atât el, cât și ea trebuiau să treacă peste suferința acestei pierderi.

– Spune-mi tu despre...

– O, ei bine, presupun că ai putea încerca la St. Botolph. Este foarte probabil să se fi căsătorit chiar acolo, iar numele lor ar fi trecut în registru. Sau..., a izbucnit Sophia, sărind de pe scaun, cu pieptul ei splendid acoperit de o șuviță împletită, aurie, ai putea să-l întrebi pe avocatul tatălui tău. Avocații sunt surprinzător de bine informați cu privire la tot felul de secrete de familie, aș putea spune.

[1] Prezentarea debutantelor la Curte, în fața suveranului marca începutul sezonului social britanic. Cererile pentru tinerele care urmau a fi prezentate în fața Curții trebuiau să fie făcute de acele doamne care la rândul lor fuseseră prezentate suveranului; mama tinerei, de exemplu, sau cineva cunoscut familiei.

Nate a făcut tot posibilul să rămână treaz în diligența aflată în mișcare. Miranda adormise cu câțiva kilometri în urmă. Acum era rezemată de el, cu capul pe umărul lui, cu un braț încolăcit pe după al lui. Povestea mamei ei bolnave și frumusețea Mirandei îi ajutaseră să ocupe scaunele cu fața spre direcția de mers. Coroana de catifea moale a bonetei ei se sprijinea de urechea lui stângă.

Supraviețuiseră sentimentului de jenă care i-a cuprins când s-au trezit în camera lor dimineața, dar ea nu fusese în apele ei în timp ce se plimbaseră prin Sunley. I-au trimis un mesaj rapid prin poștă căpitanului Clare prin care l-au anunțat că vor fi în Rachetă.

Apoi Nate o târâse pe Miranda prin biserici și cimitire și o răsfățase cu vizite la magazinele de lenjerie și dantelă. Doar ciorapii pe care îi găsiseră pentru a-i înlocui pe cei distruși o înveseliră puțin. Totuși, nu regreta aventura lor. Oriunde mergeau, el se întorcea și îi zărea profilul sau simțea apăsarea mâinii ei pe brațul lui în timp ce pășeau pe caldarâm sau urcau trepte de piatră.

Acum, în diligență, se bucura de greutatea caldă trupului ei lipit de al lui și de respirația ei. Trebuia doar să rămână treaz un pic mai mult decât ceilalți pasageri pentru a reuși să cotrobăiască prin buzunarele secrete ale vagonului, în căutarea vreunui obiect ascuns.

Nate l-a studiat pe vizitiul Cole când s-au urcat în diligență. Un zâmbet îi despica fața mare și roșie, iar monedele primite de la pasageri zornăiau în buzunarul pelerinei lui cu mai multe cape. Avea un *tommy* scurt, o armă criminală din os de balenă care era destul de grea, dar cu ajutorul căreia putea să obțină o ultimă zvâcnire de la un cal care abia se mai ținea pe picioare. Racheta în sine era fabricată dintr-un amestec de lemn, piele și oțel, fiind concepută pentru cursele de viteză de către cel mai important producător de trăsuri din Londra.

Nate nu a auzit numele paznicului, dar nu i-a plăcut schimbul de priviri dintre Cole și acesta când au intrat în diligență. Nu i-a plăcut nici privirea pe care paznicul i-a aruncat-o Mirandei. În acel moment mergeau într-un ritm alert pe un drum care părea în cea mai mare parte în stare bună.

La lumina slabă a felinarelor trăsurii, i-a studiat pe cei doi bărbați din fața lui. Odată ce se asigura că ceilalți pasageri au adormit, avea să verifice căptușeala panourilor laterale ale vagonului.

Miranda nu și-a dat seama ce a trezit-o. Boneta era căzută pe ceafă, panglicile îi tăiau pielea gâtului, iar brațul drept îi era amorțit din cauză că adormise pe el. O greutate necunoscută o țintuia în scaunul diligenței. Era Nate Wilde întins în poala ei, într-o poziție care a șocat-o. Și-a vârât mâna într-un buzunar din peretele lateral al diligenței. Ea l-a tras de umăr pentru a-l ridica, dar era prea greu pentru a-l putea clinti.

– Ce faci? i-a șuierat ea la ureche.

Vizavi de ei, ceilalți pasageri sforăiau. A închis un panou de pe partea laterală a vagonului cu un clic ușor și s-a îndreptat, așezându-se lângă ea.

– Îmi pare rău, nu am vrut să te trezesc, a șoptit el.

– Ce căutai? a întrebat ea, șoptind ca și el.

– Nu am găsit nimic acolo, a spus el, pe un ton nedumerit.

– Ce ai crezut...

Zgomotele produse de niște lovituri, sticlă spartă și întunericul care i-a învăluit brusc i-au întrerupt întrebarea. Caii au virat brusc spre stânga, iar diligența s-a aplecat periculos. Deasupra lor s-au auzit strigătele pasagerilor. Miranda s-a prins de brațul lui Nate și a rămas agățată de el în timp ce furgonul diligenței se clătina ca o budincă de lapte. Chiar când părea pe punctul de a se răsturna, s-a oprit.

Peste vacarmul de scârțâieli și pocnituri produs de diligență și de zornăitul hamului, s-a auzit o voce disprețuitoare care a strigat:

– Cole, mă scoți din sărite. Ce ți-am spus eu să nu mai folosești un *tommy* pe caii tăi?

– Sunt caii lui Radcliffe, și oricum nu mai sunt buni de nimic.

Miranda a recunoscut vocea vizitiului.

– Tâlharii la drumul mare, a șoptit unul dintre pasagerii din fața lor.

Vocea de afară s-a auzit din nou.

– Sunt niște biete creaturi, Cole.

– Vezi-ți mai departe de treburile tale, omule, și lasă-mă să mă ocup și eu de ale mele.

Apoi tâlharul a vorbit într-o limbă străină. Din pădurea care străjuia drumul s-a apropiat un grup de siluete întunecate. Se

auzeau mai multe voci vorbind în limba ciudată și zgomotul hamului și loviturile produse de copitelor cailor.

– Deshamă caii, a șoptit Nate. La fel ca și în ultimul jaf.

S-a eliberat din strânsoarea ei și a întors zăvorul ușii, împingând-o încet. Era atât de tipic pentru el. Ea era moartă de frică, iar el se arunca cu capul înainte, fără să țină cont de pericol.

Fără să coboare scara diligenței, el s-a aruncat ușor la pământ. Miranda a ezitat o clipă, apoi a scos capul pe ușă.

– Scările, i-a spus ea lui Nate.

El și-a dus un deget la buze și și-a ridicat brațele pentru a o prinde.

– Tu de acolo. Ești complice cu hoții. Oprește-te!

Ea s-a întors și l-a văzut pe paznicul diligenței în timp ce îndrepta pistolul spre Nate, de undeva din spatele furgonului. Nu avea nici un sens.

Apoi a tras. Străfulgerarea glonțului i-a luminat fața. Lovitura l-a făcut pe Nate să se întoarcă spre stânga, apoi a căzut la pământ în fața ei. Miranda a sărit. S-a lăsat în genunchi și l-a rostogolit pe Nate pe spate, rupându-i haina, căutând rana făcută de glonț.

În jurul ei auzea strigăte în limba ciudată și de cai în mișcare, dar urechile îi erau încă înfundate de la zgomotul împușcăturii. Ea și-a tras mănușile de pe mâini și i-a pipăit umărul. Degetele ei au dat de sângele fierbinte care șiroia din rană. Mirosul a îngrozit-o. Sângele lui Nate i se scurgea din trup. A apăsat puternic cu mănușile pe locul care sângera.

A ridicat capul uitându-se după ajutor. Un bărbat ducea caii de la diligență departe în pădure. Instinctul i-a spus că tâlharii erau pe cale să plece. Ar fi rămas singură să aibă grijă de Nate, împreună cu bărbatul care l-a împușcat.

– Așteaptă, i-a strigat ea tâlharului.

El s-a întors s-o privească de pe calul său negru. Nu semăna deloc cu tâlharii din poveștile ei. Privirea lui era ca gheața, ca mormântul. Nu avea dantelă la gât, nici pene la pălărie și nici un semn de metal pe hamurile calului. Borul întunecat al pălăriei îi ascundea trăsăturile. Lumina lunii a scos la iveală doar strălucirea neagră a pistolului lui.

– Ia-ne cu tine, l-a rugat ea.

– Îmi cer scuze, domnișoară. Ceri să fii răpită de o bandă de oameni periculoși.

Miranda a sesizat o notă de amuzament în vocea nobilă. Miranda cunoștea vocile gentlemenilor ei. Fără îndoială că acest bărbat era un gentleman.

– Paznicul diligenței mi-a împușcat... soțul. Vă rugăm să nu ne lăsați cu ei, s-a cutremurat ea.

– Curios.

Tâlharul s-a aplecat înainte în șa. Pistolul nu s-a clintit deloc în mâna lui. S-a întors din nou către vizitiu.

– Mi se pare mie sau ai început să-ți împuști pasagerii, Cole?

– Pleacă, omule. Veți fi plătiți, ca întotdeauna. Avem noi grijă de restul.

– Nu prea cred, Cole. Mă voi ocupa singur de această problemă.

Tâlharul s-a întors în șa și a vorbit din nou într-o limbă ciudată. I s-a părut că a dat ordine, pentru că doi dintre complicii săi au venit repede spre ei și l-au ridicat pe Nate de la pământ.

– Ai grijă, a strigat Miranda. Sângerează!

– *Cuidado*! a spus tâlharul.

Un al treilea bărbat a tras-o pe Miranda în sus.

– *Señora, ven*, a spus el.

Tâlharul i-a întins o mână cu mănuși negre, iar partenerul lui a apucat-o pe Miranda de talie, iar ea s-a trezit ridicată prin aer până a ajuns pe calul mare. Un braț puternic i-a înconjurat talia.

– Așteaptă, i-a spus vocea la ureche.

Calul a stat perfect nemișcat sub trupurile lor. În jurul lor, siluetele întunecate au dispărut în pădure.

– Cole, a spus bărbatul din spatele ei, spune-i stăpânului tău că înțelegerea noastră a căzut. Nu pot să vă las să împușcați pasagerii.

Tâlharul a tras cu pistolul. Paznicul a scos un țipăt și s-a rostogolit din diligență, iar tâlharul s-a întors și a pornit în galop în pădure.

Capitolul 13

Pentru a-și găsi adevărata fericire în căsnicie, tânăra vânătoare de soți trebuie să evalueze corect atențiile pe care le primește din partea reprezentanților celor două categorii distincte de pretendenți. Ea trebuie să îi analizeze cu foarte mare atenție pe ambii domni pentru a le oferi șanse egale la mâna ei. Primul este curtezanul, omul care s-a documentat temeinic pentru a-i face pe plac partenerei sale. Știe cum să o flateze discret și să-i satisfacă gusturile și preferințele. El știe că ea preferă tarta cu lămâie unui macaron, violeta primulei, dansul popular cadrilului. Celălalt este omul de acțiune. Nu măgulește niciodată. El pare indiferent la preferințele ei. Pur și simplu face rost de o umbrelă când plouă sau de un scaun când o vede obosită. El este cel care verifică circumferința șeii ei și se asigură că are un însoțitor la cină.

Ghidul vânătoarelor de soți

Harry și-a pus uniforma roșie, cu însemnele regimentului, și s-a întors devreme la han pentru a primi raportul de la Nate Wilde. A avut câteva momente de singurătate în cafenea, servindu-se din ouăle pregătite de doamna Vell și din cafeaua slabă, meditând la Lucy Holbrook și la pisica ei dispărută.

Pendula a bătut ora exactă și clienții obișnuiți de la bănci și-au făcut apariția, dar nu și cei din Rachetă. Peste doar câteva minute, un bărbat a adus vestea că Racheta fusese din nou jefuită. Hoții luaseră caii și îl împușcaseră pe paznic. Cole își abandonase pasagerii. Fusese trimisă o trăsură să-i recupereze.

În timp ce Harry aștepta ca trăsura de la han să aducă pasagerii abandonați pe drum, a fost martorul unor discuții aprinse despre trimiterea unor trupe pentru a patrula în pădure și de a distruge tabăra țiganilor. Se cam îndoia că cei responsabili pentru aceste jafuri ar fi fost niște țigani.

Când pasagerii și-au făcut apariția, nu i-a văzut printre ei nici pe Nate, nici pe Miranda. Ar fi fost imposibil ca Harry să nu-i

recunoască chipul lui Nate. A studiat pasagerii în căutarea unei persoane care ar fi putea să îi ofere o relatare obiectivă a celor întâmplate.

Majoritatea pasagerilor erau iritați de situația neplăcută în care se aflau, strigându-și la unison nemulțumirile față de abuzurile la care fuseseră supuși atât din partea hoților, cât și a vizitiilor.

Excepție făcea doar un singur individ cu niște favoriți aranjați în stilul cazon, care, după bănuielile lui Harry, era mult mai rațional decât ceilalți. Stătea liniștit și-și bea berea și mânca niște chifle și șuncă, fără să strige sau să se plângă. Când a sosit doctorul să-i acorde îngrijiri paznicului rănit, Harry l-a abordat pe bărbatul tăcut.

– Ai fost în First Royals, nu-i așa? l-a întrebat bărbatul, uitându-se la uniforma lui Harry.

Harry a dat din cap.

– Jeremiah Frost, a spus bărbatul, întinzându-i mâna. Și eu am făcut parte pe vremuri din Thirteenth Light[1]. Ai vreo legătură cu toate acestea?

– Are legătură cu un prieten de-al meu, a răspuns Harry. Hangiul.

– Ei bine, a spus bărbatul, nu pot să nu observ că toți pasagerii au înțeles greșit întreaga poveste.

– Dar tu cum vezi toată situația? a întrebat Harry.

Jeremiah a întins degetele mâinii stângi, bifându-le cu degetul mare de la cealaltă mână.

– În primul rând, Cole și paznicul lui sunt la curent cu ceea ce se întâmplă. În al doilea rând, Cole i-a spus direct tâlharului că își va primi plata. În al treilea rând, tipul nu era un bandit, avea o voce fină ca o pernă de catifea. În al patrulea rând, restul vorbeau spaniolă, nu vreun dialect romani. Dacă nici eu nu recunosc spaniola după cinci ani petrecuți în Peninsulă!

Jeremiah a făcut o pauză pentru a lua o dușcă zdravănă de bere.

– În al cincilea rând, nu i-au agresat deloc pe pasageri în căutarea vreunui portmoneu sau a vreunui ceas, ci au luat doar caii,

[1] Regimentul al 13-lea de Dragoni Ușori (the 13th Light Dragoons) a fost un regiment de cavalerie ușoară al armatei britanice înființat în 1715. A fost implicat inclusiv în războaiele napoleoniene, războiul din Crimeea și Primul Război Mondial.

care, oricum, nu mai erau buni de nimic. Și, în ultimul rând, paznicul a fost cel care l-a împușcat pe băiat.

– Băiat? a întrebat Harry.

– Un tânăr cu o dantură foarte albă, însoțit de frumoasa lui soție.

– Unde sunt?

– Tâlharul și cei din banda lui i-au luat cu ei.

– I-au luat?

Harry a înjurat. Era obișnuit cu veștile proaste. Își pierduse echipa. Se adunaseră norii. Ordinele nu fuseseră clare. Doar unul mai rămăsese să lupte. El nu-și dorea un partener, dar Wilde era unul pe care nu voia să-l piardă.

– Soția l-a implorat pe tip. Nu avea deloc încredere în paznic.

– Frost, îți mulțumesc. Relatarea ta mi-a fost de mare ajutor.

Harry trebuia să mai vorbească și cu paznicul, preferabil cât mai repede, cât tipul încă mai era chinuit de durere.

L-a găsit în salonul privat al lui Lucy. Glonțul îl șterse razant, tras de cineva care, în mod clar, era un trăgător bun și suferise mai mult din cauza căderii pe spate din diligență. La început a refuzat să vorbească cu Harry despre jaf, dar s-a răzgândit când l-a auzit pe Harry cum îi sugera doctorului să aștepte să-i pună clavicula la loc până la apariția unui polițist. Când doctorul și-a terminat treaba, Harry i-a întins omului o halbă de bere și l-a încurajat să vorbească. De data aceasta bărbatul a avut multe de spus.

Miranda se bucura a doua oară în ultima perioadă de șansa de a fi găzduită într-o casă mare, și nici măcar nu mai stăteau în camera menajerei. Fusese condusă în camera în nuanțe de alb și albastru a unei lady, cu cea mai atrăgătoare măsuță de toaletă plină cu cutii de argint și de fiole de parfum din porțelan. Draperii din dantele spumoase acopereau ferestrele înalte.

Bărbații ciudați care vorbeau în limba aceea necunoscută îl căraseră pe Nate în casa grandioasă cu o intrare din marmură, cu scări largi. Apoi niște localnici, oameni din satele din împrejurimi, cu fețe și voci englezești pe care le recunoscuse imediat îl preluaseră, cărându-l pe Nate în această cameră imensă.

Fusese lăsat doar în lenjeria intimă, pentru ca rana să poată fi curățată și pansată. Un doctor a venit s-o laude pe Miranda pentru

că a ținut apăsată cu mănușile rana de pe umărul soțului ei. Se pare că ea îi salvase viața cu acest gest, așa i s-a spus. Cumva, minciuna că ar fi fost soția lui a știrbit puțin din plăcerea simțită la primirea acestor laude.

O servitoare solidă, cu o atitudine fermă și lipsită de empatie, a luat-o pe Miranda, în timp ce chirurgul a început să caute glonțul prin rană. Femeia i-a găsit Mirandei o rochie pe care să o poarte și un șal să-i țină de cald și a promis că va face tot posibilul pentru a-i salva fustele îmbibate de sânge.

Când Miranda s-a întors în dormitorul elegant, lumina palidă a dimineții cădea prin ferestrele înalte și doctorul îi administra lui Nate o doză de medicamente ca să-l ajute să doarmă. Stătea nemișcat și palid în patul impunător, cu umărul lui frumos acoperit de bandaje.

Celălalt umăr, neted ca un mânerul de fildeș al unei perii, se ivea de sub lenjeria de pat. Și-a amintit de cealaltă dată, când fusese rănit, anul trecut. El o sărutase atunci. Nu își mai dorise s-o sărute de data aceasta. O lăsase singură în camera lor de la han, abia se uitase la ea și dormise pe podea. Ea îl privise pe furiș în timp ce se bărbierea, dar el fusese rece ca gheața sub privirea ei, fără să se uite nici măcar o singură dată în direcția ei.

Asta a făcut-o să se gândească din nou la motivul pentru care o luase cu el. Crezuse că încă o mai plăcea, dar și-a dat seama că intenția lui era strict legată de misiunea încredințată de căpitanul Clare. Pentru el, întreaga lor aventură nu fusese nimic altceva decât o misiune. O folosea drept acoperire, ca să poată pune întrebări despre Adam, fără să bănuiască cineva că lucra pentru un spion. Ei bine, ea nu mai avea de gând să se comporte ca o proastă în relația cu Nate Wilde.

Fusese atât de proastă cu lordul Hazelwood. Înțelegea asta acum și, în nebunia ei, făcuse acel lucru cu adevărat de neiertat care dusese la închiderea clubului. Nate nu se mai purta frumos cu ea, asta în condițiile în care nici măcar nu știa ce făcuse. Dacă ar afla...

S-a cutremurat. Nici nu trebuia să se mai gândească la o astfel de situație. Trebuia doar să-l ajute să se pună pe picioare și să încerce să găsească o cale de a se întoarce la Londra.

Misteriosul tâlhar se făcuse nevăzut aproape imediat ce intraseră în casa mare. Acum, că a avut puțin timp să se gândească la asta, și-a dat seama că această casă era proprietatea lui.

Preț de câteva minute, intrarea impunătoare s-a umplut de forfota majordomului și a lacheilor în livrea, care primiseră ordine de la tâlhar. În timp ce se îndrepta spre o pereche de uși cu panouri de stejar, își aruncase pălăria și haina neagră în mâinile unui lacheu care-l aștepta. Un alt lacheu s-a repezit să deschidă una dintre uși. Miranda a văzut un perete căptușit cu cărți.

Tâlharul s-a întors spre ea. Chiar și în strălucirea luminilor de pe hol, tot ceea ce a putut vedea a fost doar întuneric. Părul lui ciufulit era negru ca cerneala. Sprâncenele, ochii și barba lui abia crescută erau la fel de întunecate. Era la fel de înalt și de lat în umeri ca bătrânul Goldsworthy, dar mai tânăr și mai suplu decât spionul, bănuind că nu era cu mult mai în vârstă decât ea și Nate.

– Tu și soțul tău veți fi în siguranță aici, doamnă, până când vom decide care va fi soarta voastră.

Nu i-au mai venit în minte cuvintele de îmbărbătare și și-a întins mâna după a lui Nate, strângându-i-o.

– Odihnește-te acum, Nate Wilde, pentru că mâine am nevoie de tine treaz și gata de acțiune, a șoptit ea.

Conversația lui Harry cu paznicul i-a clarificat câteva aspecte. Jafurile erau doar un mod de a distrage atenția. Totul era gândit pentru a invoca un personaj legendar – locul împădurit, omul în negru, banda presupușilor țigani. Totul era doar o punere în scenă, ca într-un număr de magie, pentru a induce autoritățile în eroare. Sir Geoffrey Radcliffe părea a fi o victimă a tâlharilor, dar caii furați nu reprezentau în realitate nici o pierdere.

Paznicul credea că Sir Geoffrey alesese locul pentru jaf și că-l și plătise pe tâlhar pentru asta. A fost mai puțin clar motivul pentru care a împușcat un pasager, susținând că diligența s-a mișcat și mâna în care ținea pistolul s-a mișcat involuntar. Și habar n-avea cine era tâlharul. Vorbea despre el pe un ton iritat, ca și când el ar fi fost victima acestuia.

– Un bogătaș pus pe glume. Dispare de fiecare dată, cu caii și ceata aia de oameni ai lui care vorbesc în păsăreasca lor. Nu a avut nici un motiv să mă împuște.

Harry se îndoia că tâlharul s-a îndepărtat prea mult de locul jafului. Dacă într-adevăr era un gentelman pus pe șotii, avea un loc unde se adăpostea, pe undeva în apropiere. Caii lui Radcliffe, epuizați din cauza oboselii, i-ar fi îngreunat fuga de la locul jafului, și tâlharul ar fi avut nevoie de un loc unde să-i ascundă.

Avea să-și înceapă căutările în cazul lui Nate și al Mirandei cu moșiile care mărgineau drumul Aylesbury. Dar mai întâi avea să-i facă o vizită lui Sir Geoffrey Radcliffe.

Sediul de afaceri al lui Sir Geoffrey din animata Church Street din Londra avea o firmă impunătoare care indica faptul că afacerea fusese înființată în 1806, iar întregul parter era dedicat afacerii cu trăsuri. În vasta încăpere care se întindea pe tot parterul clădirii erau expuse șase furgoane de diferite modele, inclusiv pe cel al celebrei Rachete.

Un afiș populariza sloganul, *Călătorește chiar de astăzi cu diligența!* Trăsurile expuse erau așezate pe platforme, fiecare având o tăbliță cu anul de fabricație. Niște hărți imense afișate pe doi pereți indicau rutele pe care le parcurgeau Rachetele lui Radcliffe. Un al treilea perete era destinat unei vitrine în care erau expuse instrumentele cu care vizitiii făceau acele acte de cruzime asupra cailor, diverse tipuri de bice, inclusiv ucigașul *tommy*.

Un funcționar cu o constituție robustă, cu nasul și urechile turtite ca ale unui fost pugilist, se afla în sala cu exponate, în timp ce un alt funcționar l-a întrebat pe Harry care era scopul vizitei lui.

– Spune-i lui Sir Geoffrey că am auzit că Racheta lui de pe ruta Aylesbury este în pericol din cauza unor jafuri. Vreau să îl întreb dacă nu ar fi mai bine să-i asigure o escortă înarmată pe timpul nopții?

– Adică, tu? a spus funcționarul cu față de pugilist.

– Bătrânii soldați caută de lucru pe unde găsesc, a spus Harry.

– Sir Geoffrey plătește deja un paznic, a spus al doilea funcționar.

– Și totuși, un hoț cu tupeu continuă să-i fure caii, a răspuns Harry. Măcar spune-i că mi-am oferit serviciile.

– Nu-l scăpa din ochi, l-a sfătuit primul funcționar.

S-a întors și a dispărut printr-o ușă din peretele unde erau expuse bicele.

– Ai ceva împotrivă dacă mă uit la câteva diligențe? a întrebat Harry.

Un mormăit a fost singurul răspuns. Harry s-a plimbat tacticos printre diligențe sub privirea ostilă a bărbatului masiv. A studiat hărțile de pe perete. Fiecare rută a Rachetelor ducea spre Dover, iar Harry și-a dat seama că mai văzuse traseele lui Radcliffe pe o hartă atârnată pe peretele din biroul lui Goldsworthy de la club.

Un vehicul acoperit cu pânză, aflat în spatele camerei i-a atras atenția. Mărimea și forma sa și roțile care se întrezăreau pe sub husa de pânză sugerau o trăsură privată mai degrabă decât una comercială.

– Aveți o trăsură care nu este expusă publicului.

Harry a făcut un pas în direcția trăsurii acoperite, dar calea i-a fost imediat blocată de silueta masivă a funcționarului pugilist.

– Aceasta nu a fost încă restaurată.

Al doilea funcționar s-a întors.

– Sir Geoffrey a spus să ne lăsați numele dumneavoastră.

– Căpitan Harry Clare.

Nici unul dintre bărbați nu a notat numele.

De pe cealaltă parte a străzii, Harry s-a așezat la pândă, ascuns în spatele unui furgon care transporta bere. După cum a bănuit, funcționarul lui Sir Geoffrey a ieșit din birou și i-a chemat o trăsură.

Harry l-a urmărit pe bărbat la o adresă destul de celebră în acea perioadă, de pe Curzon Street, o adresă pe care Harry o cunoștea bine, și anume reședința unui francez care avea legături cu Ministerul de Externe.

Goldsworthy trebuia să dea niște explicații, iar el avea prieteni pe care trebuia să îi recupereze din mâinile tâlharilor, dar înainte de orice, avea un picnic la care trebuia să participe.

Capitolul 14

În momentul în care își începe Sezonul, tânăra vânătoare de soți poate avea impresia că scopul venirii ei la Londra este atât de bine cunoscut de cei din jur, încât orice străduință a ei de a-l atinge este inutilă. Ea și-ar putea imagina că fiecare rivală, fiecare burlac eligibil și fiecare mamă de tinere sau tineri debutanți în Sezon, cu o privire de uliu, i-au anticipat deja intenția și strategia și și-au concentrat toate forțele pentru a a-i pune bețe-n roate. Dar, dacă tânăra noastră vânătoare de soți va analiza cu atenție comportamentul unor adversari adevărați, chiar și a celor care sunt la fel de familiarizați cu tactica celuilalt, asemenea unor generali care s-au mai întâlnit pe câmpul de luptă și care și-au studiat bine adversarul, ea și-ar da seama imediat cât de fatal i-ar fi să pornească de la presupunerea că rivala pornește din start drept câștigătoare.

Ghidul vânătoarelor de soți

Vremea frumoasă a fost semnalul așteptat pentru organizarea unui picnic. Cassandra și Cordelia hotărâseră că, în ciuda atmosferei vesele specifice unei asemenea ieșiri, un picnic era mai potrivit în acea perioadă de doliu decât interminabilele vizite ale diverselor cunoștințe mai puțin importante. În opinia lor, liniștea și simplitatea naturii, cu mugurii și lăstarii primăvăratici și oportunitatea de a reflecta în liniște, departe de zgomotul și agitația Londrei, ar putea îmbunătăți starea de spirit a lui Lucy.

Prin urmare, o rochie într-o nuanță de gri pe care surorile o numeau „nor", cu panglici negre atașate la bonetă, urma să fie ținuta pe care o aleseseră pentru Lucy, iar pajiștea întinsă de la Parliament Hill din Hampstead, aflat la vreo șase kilometri distanță, avea să fie destinația lor. Un schimb intens de mesaje trimise de la reședința lor de pe Brook Street a avut drept răspuns cooptarea unui grup format din nouă persoane care avea să le însoțească în excursie.

Două landouri au pornit până la ora prânzului cu cele cinci doamne, o pereche de lachei, un cărucior de mână, un coș cu băuturi și pături. Patru domni le însoțeau pe doamne, călare pe caii lor. Lucy s-a străduit din răsputeri să nu se lase afectată de faptul că Harry Clare nu era printre aceștia.

Nelipsita domnișoară Throckmorton și mama ei făceau parte din grupul de invitate. Domnișoara Throckmorton purta o rochie de zi, având deasupra o jachetă și o bonetă asortate, într-o nuanță de galben pe care orice lăptăreasă ar fi fost mândră să-l obțină după ce ar fi bătut bine smântâna în putinei.

În trăsura lor, domnișoara Throckmorton a început imediat să abordeze subiectul mamelor.

– Sunt recunoscătoare pentru cât de norocoasă sunt că o am pe mama mea, acum că am ieșit în lume. Cât ești la școală, cu greu poți să îți dai seama de avantajele sau dezavantajele pe care un părinte ți le poate aduce când îți faci debutul în societate.

Lucy a murmurat că trebuie să fie într-adevăr o mângâiere să ai parte de îndrumarea unei mame în timpul Sezonului.

– Ce ai mai aflat despre mama ta de la ultima noastră întâlnire?

Lucy a recunoscut că nu avea noi informații de împărtășit.

Domnișoara Throckmorton a luat un aer solemn.

– Ei bine, trebuie să afli mai multe.

Lucy a dat din cap.

– Asta și intenționez să fac.

– Acum, mama mea, chiar și la vârsta ei, cu aspectul și silueta și, bineînțeles, cu descendența ei nobilă, este însoțitoarea perfectă. Ar fi îngrozitor să ai o mamă care arată ca o sperietoare. Domnii ar putea rămâne cu impresia că și tu o să arăți la fel peste câțiva ani.

Timp de câteva minute binecuvântate, acest potop de complimente la adresa propriei sale persoane a fost întrerupt de Cordelia, care a adus în discuție istoria orașului Hampstead, accentuând beneficiile apelor sale și numeroasele personaje celebre care au locuit acolo. Lucy a reușit apoi să evite alte discuții despre mame pe tot parcursul călătoriei.

Trăsurile s-au oprit la intrarea pe câmp și călătorii s-au dat jos, urcând pe un drum de căruțe, plin de hârtoape, printre smocurile de iarbă uscată, mergând cu atenție pe porțiunile unde pământul

era înghețat bocnă și ocolind peticele mai umede, pline de noroi, îndrumate fiind de vocea Cassandrei, care le răsuna în urechi, îndemnându-le să aibă grijă pe unde calcă și fiind urmate de lacheii care trăgeau cu stoicism căruciorul de mână. Lucy și-a spus că avea să o dojenească pe doamna ei pentru supliciul acelor lachei, atunci când avea să se întoarcă la han.

Imaginea care li s-a arătat în fața ochilor când au ajuns pe culmea dealului i-a făcut să uite neajunsurile drumului obositor. Doamnele își țineau pălăriile care erau fluturate de palele de vânt, în timp ce prietenul lui Lucy, Thomas Bickford, avocatul din grupul lor, Biblioteca din Ultima Strană, arăta cu degetul spre cupola îndepărtată a bisericii Sf. Paul și spre turlele și acoperișurile altor clădiri celebre din Londra.

Lacheii au întins un covor gros peste un petic de pământ ceva mai uscat și s-au așezat să savureze sendvișuri, prăjituri și căpșuni de seră.

„Asta ți-ai dorit tu pentru mine, Papa?" Întrebarea i-a trecut prin minte lui Lucy, luând-o prin surprindere, și, pentru o clipă, nu a mai putut să guste din sendvișul ei.

Domnișoara Throckmorton a început să vorbească, dar Cordelia a întrerupt-o, divagând discuția spre subiectul cărților. Lucy a zâmbit în sinea ei, în timp ce grupul celor din Biblioteca Ultima Strană a început obișnuitele dezbateri despre cele mai recente romane pe care le citiseră. Era un grup în care se simțea în largul ei.

Nici nu și-a dat seama când a trecut o oră.

Domnișoara Throckmorton și-a pus deoparte farfuria cu căpșuni și a declarat că ar dori să cerceteze pădurea pentru a culege primule și violete. Membrii mai tineri ai grupului au pornit imediat într-acolo, în timp ce surorile și mama domnișoarei Throckmorton au rămas pe loc, moțăind în soarele după-amiezii.

Deși copacii nu erau încă înfrunziți, pădurea era umbroasă și răcoroasă. Domnișoara Throckmorton s-a pus în fruntea grupului, țopăind fericită. Lucy a rămas în urmă, iar, când grupul s-a îndreptat vioi spre un pâlc de copaci plini de muguri verzi, ea nu a mai urmat poteca, a ocolit un copac uriaș și a început să cutreiere pădurea care mirosea a pământ umed și a aer curat. Vocile din spatele ei s-au stins, iar ea a mai auzit doar fâlfâitul și foșnetul

păsărilor nevăzute, cârâitul unei gaițe, în timp ce deasupra capului, crengile se agitau în vânt.

N-avea idee cât de mult se îndepărtase în timpul acestei plimbări, când a decis să se oprească lângă un copac scorburos ca să se poată urca pe rădăcinile lui noduroase pentru a cerceta pădurea. Nu era nimic printre ramurile golașe și în mormanele de frunze care să o facă să se gândească la Harry Clare, și totuși, gândurile ei se îndreptau spre el. Părea să se fi obișnuit în egală măsură cu perioadele lui de absență, dar și cu prezența lui.

Își dusese existența în preajma unor oameni muncitori, simpli și cinstiți. El nu era deloc ca ei. Crezuse că uniforma lui de soldat îl făcea să pară altfel decât bărbații pe care îi cunoștea, dar la Londra, unde nu mai purta uniforma roșie, a înțeles că nu haina făcea diferența. Purta povara războiului chiar și fără haină.

I-a trecut prin cap că Papa fusese extrem de mândru să găzduiască în hanul lui un adevărat erou de la Waterloo. În copilărie, nu fusese prea interesată de armata Angliei care se lupta pe meleaguri îndepărtate. La vremea la care el luptase în război, ea nici măcar nu apucase să meargă la școala doamnei Thwayte. Alți bărbați își văzuseră de afacerile lor, strângând și irosind averi, în timp ce el fusese pe câmpul de luptă. În ziua marii bătălii nu avusese cu mult mai mult decât vârsta ei actuală. Avea sentimentul că încă era captiv în amintirea acelei zile.

O pasăre și-a luat zgomotos zborul, de undeva din spatele ei. Ea a înțeles de ce se aventurase atât de departe. Ca să se poată gândi la el. Acum era timpul să se întoarcă. Nu voia să le dea motive de îngrijorare Cordeliei și Cassandrei. Iar domnișoara Throckmorton avusese dreptate când o sfătuise să-i scrie direct avocatului tatălui ei. Avea să-i trimită o scrisoare chiar în dimineața următoare.

Lucy a râs de ea însăși. Bărbații s-ar amuza de timpul pe care doamnele îl petreceau gândindu-se la ei, în timp ce ei erau preocupați doar de propriile lor activități, și nici într-un caz de doamne.

Cu această concluzie în minte, a ridicat privirea în jur pentru a se orienta și a descoperit că nu mai era singură. Harry Clare stătea la câțiva metri depărtare, uitându-se la ea cu o privire amuzată.

– Cum de m-ai găsit?

– Ai râs. Nu vrei să-mi spui și mie gluma?

Ea a clătinat din cap.

– Și, a spus el, venind spre poalele copacului unde se cocoțase, ridicându-și privirea spre ea, ai lăsat niște urme atât de vizibile pe frunzele căzute, încât o întreagă armată ar fi putut să te găsească luându-se după ele. Cred că pantofii tăi nu sunt într-o stare prea bună.

Prezența lui atât de aproape de ea a schimbat complet peisajul pădurii. Cu un minut mai devreme păruse un loc pustiu; acum pulsa de viață. S-a uitat în jos la pantofii ei plini de noroi și la tivul umed. Frunzele îi atârnau lipite de fuste.

– O, Doamne, o să mă fac de râs.

– Nu și față de prietenii tăi. Vor fi fericiți să te vadă că te-ai întors. S-a uitat în jur. Nu prea pare un loc prielnic unei vânători de soți, nu crezi?

Ea a clătinat din cap. Nu-l întrupase oare chiar ea cu puterea minții când se gândise atât de mult la el?

– Este o pădure fermecată în care se poate întâmpla orice.

– Ar fi trebuit să cochetezi cu patru domni deodată.

– Ar fi trebuit?

– Recunoaște. Ai lăsat-o pe domnișoara Throckmorton să te piardă din raza ei de acțiune?

– Recunosc, a râs ea. Ea face ca vânătoarea de soți să pară destul de dificilă.

Privirea i s-a schimbat. S-a uitat la ea în felul acela care îi înfierbânta sângele în vine. Nu era un domn care să o facă să fie relaxată, precum prietenii ei din Biblioteca Ultima Strană. În preajma acelor domni se simțea destul de în largul ei, în timp ce în preajma lui Harry Clare era neliniștită și tensionată.

– Nici nu se poate compara cu tine, a spus el. Orice bărbat care are ochi și puțină inteligență te-ar alege pe tine.

– De unde știi asta?

Drept răspuns, a întins o mână ca să o ajute să coboare din copacul în care se cocoțase.

Era o mână fină, puternică, iar gândul că acea mână o atinsese și o dezbrăcase i-a stârnit un fior fierbinte prin corp.

– Acum nu mai sunt adormită. Voi simți dacă mă atingi.

– Sper că da, a spus el cu o voce răgușită.

Ea i-a luat mâna și brusc fiecare părticică din trupul ei a simțit acea atingere. S-a aplecat spre el și, cu o suită de pași mici, a coborât. El a ținut-o în timp ce picioarele ei au atins pământul și a prins-o de mână, dar s-a oprit înainte să o atragă mai aproape. Zâmbetul i-a dispărut.

– Tocmai ai început să vânezi un soț. Ai răbdare.

S-a uitat la el stând atât de aproape, dar ținând-o totuși la distanță, deși, doar cu o clipă mai devreme părea că se aștepta să-i cadă în brațe.

– Chiar trebuie? Și dacă îmi doresc ca alesul inimii mele să vină cât mai repede?

– Poate că acel bărbat are nevoie de timp. S-ar putea să te remarce și să te dorească, dar, în același timp, s-ar putea să fie nevoit să-și pună ordine în treburile personale înainte de a-ți putea cere mâna. S-ar putea să nu fie la fel de prosper precum un fierar sau un negustor de butelci de apă. Dar, să nu te îndoiești nici o secundă că nu te-ar alege pe tine.

Era din nou amabil.

Strigătul cuiva din grupul cu care venise la picnic i-a făcut pe amândoi să se întoarcă. Erau domnul Bickford și domnișoara Throckmorton.

Harry Clare i-a dat drumul mâinii, oferindu-i în schimb brațul pentru a o conduce înapoi.

Domnișoara Throckmorton a vorbit despre primule în timp ce își croiau drum prin pădure. Cassandra și Cordelia au strigat când au văzut-o și și-au manifestat îngrijorarea, dar nu au certat-o.

Harry Clare a venit din nou lângă ea în timp ce se urca în trăsură și a reușit să-i strecoare câteva cuvinte fără a fi auziți de ceilalți.

– Trebuie să plec din Londra pentru câteva zile, i-a spus el, sprijinindu-se de ușa trăsurii.

– Poftim? M-ai abandona în brațele tuturor domnișoarelor Throckmorton din lume? i-a șoptit ea, făcând o glumă legată de intenția lui de a pleca.

El a aruncat o privire spre locul unde domnișoara Throckmorton și pieptul ei captivaseră o pereche de domni din grup.

– Ți-e teamă că-și va revendica toți domnii doar pentru ea?

– Sunt sigură că va arunca unul sau doi înapoi în helești. Când te întorci?

– Nu știu cât timp va dura această treabă.

Expresia lui era impenetrabilă, de parcă l-ar fi preocupat un gând sau niște temeri legate de călătoria lui. El nu i-a spus despre ce afacere era vorba, dar ea a bănuit că era ceva urgent.

– Sunt invitată la o serată muzicală, cam pe la sfârșitul săptămânii.

Lucy a așteptat ca el să-i confirme că avea să fie și el prezent, dar Harry a ridicat doar o sprânceană.

– O serată muzicală? Și nu crezi că ar fi o șansă de care să profite o tânără care-și caută un soț?

– Mi s-a mai spus asta.

Lucy începea să se obișnuiască din ce în ce mai mult să aibă astfel de conversații cu el. Nu i-a fost greu să-și explice refuzul lui de a o săruta. Poate că flirta puțin, foarte puțin cu ea, dar cunoștea originile ei obscure. Era fiul unui conte și singurul bărbat necăsătorit pe care-l cunoștea în Londra care o văzuse cu un șorț pătat de sos, culegând o știucă de pe podea. Ceilalți domni o cunoșteau doar ca pe o femeie care moștenise o proprietate, o cunoștință a unor persoane foarte populare, așa cum erau gazdele ei.

– Nu vreau să crezi că evit să-mi îndeplinesc datoriile față de tine. Prietenele tale îți vor oferi destule ocazii să te distrezi și îți vor permite să-ți arunci năvodul în absența mea.

Ea a dat din cap. El voia să pună punct conversației lor, iar ea încerca să găsească o modalitate a o prelungi pentru încă câteva minute.

– Sunt sigură că nu te eschivezi niciodată de la îndeplinirea unei datorii, căpitane. Când pleci?

– La o oră nepotrivită pentru o lady, te asigur. O oră la care încep să se pună în mișcare doar furgoanele, turmele de vite și căruțele care cară pământul de noapte[1].

Lucy a vrut să protesteze spunându-i că este o persoană matinală. Cel puțin, așa fusese pe vremea când era doar o hangiță, dar stilul de viață londonez începuse să-i schimbe vechile obiceiuri.

– Atunci nu o să te văd când pleci, a spus ea ușor. Doamnele din Londra trebuie să doarmă cât mai mult dimineața dacă vor să cineze și să converseze ore în șir la lumina lumânărilor.

[1] Excrementele umane erau îngropate în pământ până când niște căruțe speciale le transportau în afara localităților. Din cauza mirosurilor grele, aceste transporturi aveau loc doar pe timpul nopții.

Cel puțin îl făcuse să râdă, iar el nu se întorsese încă, deși caii dădeau din cap, gata să pornească.

– Treci și pe la han în această călătorie a ta? a întrebat ea.

– Da, a spus el.

– Vrei să întrebi dacă Queenie s-a întors?

El a privit în altă parte pentru o clipă, de parcă era incomodat de ceea ce-i ceruse.

– Desigur, atâta timp cât nu îmi ceri să îi dau drumul pe furiș pisicii în reședința Fawkener.

– Ai vrea? Queenie este suficient de doamnă pentru a locui la Londra.

– Îți voi sta la dispoziție când mă întorc. Și poți fi sigură că Adam este în siguranță în continuare.

Capitolul 15

Tânăra vânătoare de soți și-ar putea închipui că un gentleman, care i-a dat de înțeles că o vede ca pe singura sursă de fericire pentru tot restul vieții, ar simți nevoia să se bucure cât mai mult și cât mai des de compania ei. În realitate, o mică perioadă de absență poate fi cea mai bună soluție. Bărbatul care se află în situația de a nu mai savura dulceața zâmbetelor și a râsului ei, acele calități care o fac să fie atât de specială, se va întoarce la masă dornic să se înfrupte din tot ceea ce i-a lipsit cel mai mult.

Ghidul vânătoarelor de soți

Harry a fost nevoit să-i recunoască meritele abilului tâlhar, care reușise atât de bine să-și ascundă urmele. I-a luat trei zile de cercetare la fața locului pentru a găsi pășunea bine pitită, unde păștеau caii furați de la Radcliffe.

A mai pus câteva întrebări și așa a ajuns la proprietarul pășunilor, baronetul Sir Ajax Lynley. Paznicul din ghereta de la poartă l-a îndrumat pe o alee largă, mărginită de ulmi, care ducea spre o casă din piatră, cu ferestre mari, cu turnulețe ascuțite și cu păuni care se plimbau prin curte. Locul se numea Lyndale Abbey.

Majordomul părea să-l aștepte și l-a condus într-o cameră în stil tradițional, cu pereții drapați în damasc roșu și cu picturi cu teme religioase. Siluete învеșmântate în mantii, cu expresii asemănătoare unor statui din marmură își croiau drum prin peisaje întunecate. Harry a bănuit că erau sfinți după aureolele care le străluceau deasupra capului.

La început nu a văzut pe nimeni în cameră. Apoi, o siluetă întinsă pe o canapea lungă a prins viață și s-a ridicat în picioare. Cu constituția sa masivă și cu înălțimea lui, bărbatul chiar avea aerul unui tâlhar periculos.

În acea dimineață, Ajax Lynley era îmbrăcat cu pantaloni din velur, o pereche de cizme și o haină din piele întoarsă, o ținută

specifică unui moșier, dar înfățișarea întunecată și umerii puternici sugerau că era un om care considera prea monotonă viața la țară. Era mai tânăr decât Harry cu aproximativ cinci ani, dar atitudinea lui indolentă nu reușea să disimuleze o energie reținută. Ar fi putut să fie un om care să jefuiască o Rachetă, chiar și din dorința de a scăpa de existența sa monotonă și de dezaprobarea figurilor sfinte care îl priveau cu superioritate.

Oricare ar fi fost motivul atacului asupra Rachetei, Harry era sigur că gestul lui de a lua caii trebuia mai degrabă să fie interpretat ca o acțiune de salvare a acestora, decât ca un furt. Spera ca și răpirea să fi fost făcută din aceleași considerente.

Lynley l-a studiat pe Harry.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Mi-ați putea fi de ajutor în investigațiile mele referitoare la doi tineri prieteni ai mei.

– Investigații?

– Au fost dați dispăruți din Racheta Radcliffe acum câteva nopți. S-ar putea ca el să fi fost împușcat. Vreau să fiu sigur că sunt în siguranță și că primesc îngrijiri medicale.

– A, a spus gazda lui. Să vă servesc cu ceva mai tare?

– Bere, dacă se poate, a spus Harry.

Lynley a sunat și i-a făcut semn lui Harry să se așeze. Harry s-a așezat pe un scaun de unde putea privi prin ferestrele înalte la păunii care se plimbau pe gazon.

– Și credeți că eu vă pot ajuta cu cercetările dumneavoastră? a întrebat Lynley.

– Dată fiind poziția moșiei, nu prea departe de drumul Aylesbury, s-ar putea să fi auzit ceva, a sugerat Harry.

Un lacheu a adus o carafă și două căni de bere.

– Cine sunt aceștia doi, sunt doi, nu-i așa? Pe ei îi cauți? Sunt rudele dumitale? a întrebat gazda lui, turnând din carafă.

Harry a simțit că are de-a face cu un adversar cu o minte ascuțită. Habar n-avea ce poveste îi spuseseră Miranda și Nate răpitorului lor, dar el nu putea pretinde că erau rude.

– N-ai cum nu-i remarci când îi vezi, așa cred. Ea este o frumusețe, iar el are urechi mari și niște dinți foarte albi, care cu siguranță atrag atenția oricui îl vede. Urma să ne întâlnim la Tooth and Nail, destinația finală a călătoriei lor cu diligența.

Lynley s-a oprit o clipă în timp ce turna berea în căni.

– Nu mai ești în armată, nu-i așa, căpitane? l-a întins lui Harry o cană și s-a întors la fotoliul lui.

– Mi-au rămas întipărite vechile obiceiuri dobândite în timpul serviciului militar. Nu-mi place să-mi las camarazii în urmă atunci când mă aflu într-o misiune.

Sprâncenele uriașului s-au ridicat.

– O misiune, căpitane?

Harry a gustat berea.

– Întâmplarea a făcut ca un fost soldat din Thirteenth Light să fi fost și el pasager al Rachetei din noaptea trecută, împreună cu prietenii mei. Relatarea lui despre incident mă face să cred că pericolul venea mai mult din partea paznicului și a vizitiului lui Radcliffe, decât a tâlharului care a jefuit diligența.

– Îmi dau seama cât de îngrijorător a sunat asta, a spus Lynley.

– Așa este. Harry a pus jos berea. Al treilea atac asupra Rachetei în tot atâtea săptămâni și este deja a doua oară când a fost împușcat un paznic. Se zvonește că cei care acționează sunt o bandă de țigani.

– Este ceva obișnuit să se dea vina pe romi, dar nu știu să existe o bandă de țigani prin împrejurimi. Oamenii legii ar acționa imediat dacă ar exista așa ceva.

– Deci, trebuie să-mi continui cercetările, a spus Harry.

– Dar nu te ajută și autoritățile? a întrebat Lynley.

– Au venit și la dumneata? a replicat Harry.

Lynley a clătinat din cap.

Harry s-a ridicat.

– O vor face, dar, între timp, dacă auzi ceva de prietenii mei sau dacă i-ai putea ajuta să se întoarcă la Tooth and Nail din St. Botolph, ți-aș fi recunoscător, a spus Harry.

– Nu ar trebui să-ți faci atâtea griji, căpitane, a spus Lynley. Cel mai probabil, cineva din împrejurimi le-a oferit prietenilor tăi adăpost și le-a pus la dispoziție un doctor care să le acorde îngrijiri medicale, iar ei îți vor trimite vești de îndată ce se vor putea deplasa.

Pe chipul rece a lui Lynley nu s-a văzut nimic, dar Harry a înțeles.

Amabilul baronet l-a condus pe Harry la calul său.

Nate nu știa cât timp zăcuse în patul moale de culoarea lavandei, dar era conștient că trebuia să se dea jos din el. De câteva ori se trezise, uitându-se nemișcat în tavan și ațipind din nou. Sau se trezise la îndemnul Mirandei, ca să înghită câteva linguri de supă. Era vlăguit. Nu fusese capabil să-i elibereze din casa uriașului și să-i ducă înapoi la căpitanul Clare.

A deschis ochii și a văzut-o pe Miranda cu fața lipită de mâna lui sănătoasă, plângând.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o.

Ea a ridicat capul.

– Te-ai trezit.

El a dat din cap și a încercat să se ridice. Chiar avea nevoie să se ridice din pat.

Miranda și-a șters lacrimile de la ochi cu dosul palmei.

– Cum e umărul tău?

– Doare puțin, a spus el. Nu asta era urgența care-l presa acum. Poți să mă ajuți să mă ridic?

Ea a sărit în picioare.

– Nu poți să te ridici.

– Trebuie, a spus el.

A dat la o parte lenjeria de pat de pe picioare.

– O, a spus ea înroșindu-se brusc când a înțeles despre ce era vorba. Te ajut eu. Există... ceea ce ai nevoie în camera de toaletă.

El s-a dat jos încet din pat, iar ea i-a întins o mână, ținându-l în timp ce picioarele-i atingeau podeaua. I-a ridicat mâna, așezând-o pe după umerii ei, și-a pus un braț în jurul taliei lui și au pășit pe un covor mai moale decât multe paturi în care dormise Nate. Când au ajuns la camera de toaletă, s-a apucat de tocul ușii.

– Mă descurc și singur de aici.

Când a ieșit din nou din toaletă, și-a simțit goliciunea. Era doar în chiloți, cu un bandaj pe umăr, cu un pic de barbă pe față și cu dinții murdari. Eșuase lamentabil în încercarea lui de a o impresiona pe Miranda cu aspectul lui de gentleman. Ea se holba la el. Trebuie să-i fi făcut o impresie jalnică tâlharului. Probabil că încălcase și o regulă de etichetă care spunea că domnii nu trebuia să apară goi în fața soțiilor lor.

– Ne-au adus și bagajele? a întrebat el.

Miranda a clătinat din cap.

– Dar oamenii de aici au fost destul de amabili să-mi ofere diverse lucruri. Vezi, mi-am recuperat rochia, care acum nu mai este pătată.

– Ai pudră de dinți?

Gura lui avea un gust neplăcut de supă și de medicamente.

– Da, dar nu vrei să insinuezi că ai de gând să folosești periuța *mea* de dinți?

El și-a ridicat sprâncenele. Probabil că și asta era o regulă, dar acum nu mai ținea cont de asta.

– O, o să-ți arăt cum.

Și-a periat dinții lângă el, mirosind dulce și proaspăt ca întotdeauna. Probabil că se bucura de șederea ei într-un conac grandios, cu un tâlhar frumos pe post de gazdă.

I-a arătat lavoarul cu ligheanul și carafa cu apă și i-a întins peria și pudra de dinți.

– Pudra lor nu este la fel de bună ca a lui Papa. Le-am spus că ar trebui să devină clienții fideli ai magazinului Kirby's din Londra dacă vor pudre și săpunuri mai bune.

– Știi unde sunt hainele mele?

Ea a dat din cap.

– La ce te gândești?

– Trebuie să ajungem la căpitanul Clare. Cât a durat drumul până aici?

Ea s-a întors în timp ce el se spăla pe dinți.

– Nu știu. Mi s-a părut destul de lung, dar nu prea avea cum, nu-i așa? Era încă noapte când am ajuns și aproape dimineața când doctorul a terminat cu umărul tău.

– Atunci, nu sunt mai mult de două ore de mers? a spus el, ștergându-se la sfârșit cu prosopul.

Avea o respirație mult mai proaspătă și plăcută. Se va ocupa de barbă mai târziu. Observase niște lachei care se agitau pe lângă ei din când în când. Avea de gând să-l întrebe pe unul dintre ei despre bărbierit.

– Chiar mai puțin, a spus ea. Ce crezi că are de gând să facă cu noi tâlharul?

– Suntem o problemă pentru el pentru că i-am văzut fața. Știm că a jefuit Racheta, dar știm și că este un gentleman. Nu va dori să vorbim cu autoritățile.

– Nici nu avem de gând, nu-i așa? I-am putea spune că nu vom vorbi niciodată despre incident și i-am putea mulțumi pentru amabilitatea arătată față de noi.

Amabilitatea lui față de ea. Nate a clătinat din cap.

– Jandarmii vor cere să vorbească cu noi.

– Le-am putea spune că în realitate nu a jefuit Racheta. A luat caii, dar nu a luat ceasurile sau portofelele sau alte bunuri de-ale pasagerilor.

– Este adevărat, a spus el. Și nu-i știm numele sau unde suntem, dar vom pleca de aici.

– Nu putem să plecăm.

– Trebuie. În seara asta.

Capitolul 16

Serata muzicală sau concertul privat este un eveniment care, pe lângă plăcerea pe care i-o oferă, reprezintă și o piatră de încercare pentru tânăra vânătoare de soți. Este de la sine înțeles că ea trebuie să participe la un astfel de eveniment. Nemuritorul bard al Angliei a spus că „Muzica este hrana iubirii"[1], și doar la Londra tânăra vânătoare de soți va avea ocazia de a asculta muzicieni cu talent și cu o pregătire de excepție, capabili să interpreteze întreaga gamă de stiluri muzicale. Atât de universal este mirajul muzicii, încât toate personalitățile vremii vor fi acolo. O astfel de seară îi va pune la încercare atenția, gusturile în materie de muzică și rezistența. Nu există o greșeală mai mare în timpul unui astfel de eveniment, precum aceea de a ațipi în trilurile cristaline ale unei soprane celebre.

Ghidul vânătoarelor de soți

Lucy s-a gândit că, profitând de acordurile seratei muzicale din casa marchizului de Hertford, s-ar putea face nevăzută cu ușurință printre cei cinci sute și ceva de invitați și membri ai unei companii italiene de operă. Domnișoara Throckmorton n-ar fi găsit-o niciodată în marea de oaspeți.

Ea le-a urmat bucuroasă pe Cordelia și Cassandra într-un mic salon unde erau adunați doar o sută de invitați pentru a-l asculta pe noul director muzical al Operei engleze. Compusese o operă în engleză, care urma să fie interpretată peste câteva momente de o soprană, domnișoara Cawse, pe care prietenele lui Lucy o admirau foarte mult.

În timp ce se grăbeau spre salon în rochiile lor identice și ceilalți oaspeți le lăsau să treacă, Lucy s-a strecurat în spatele mulțimii. A găsit o coloană de marmură în apropiere, unde să se poată adăposti. O ușă care dădea într-o mică anticameră lăsa să se simtă o ușoară adiere din aerul rece al nopții.

[1] William Shakespeare, *A douăsprezecea noapte*, act 1, scena 1

Harry Clare lipsise din Londra trei zile sau cel puțin nu se arătase la acele evenimente unde Lucy ar fi trebuit să-și arunce năvodul după un soț. A avut ocazia să-și consulte cărticica, iar asta a făcut-o să râdă. Scotea la iveală o mare parte din comportamentul societății în care se învârtea, dar nu a făcut-o să înțeleagă comportamentul curios al propriei ei inimi. Fusese complimentată de un tânăr baron chipeș, un inventator strălucit și de alți câțiva domni atrăgători, chiar dacă nu aveau un titlu nobiliar.

Rămăsese o enigmă pentru ea cum un bărbat care îi adresa, în cel mai bun caz, câteva cuvinte la sfârșitul unei seri, și care avea mai multe comentarii despre prietenul ei sau despre pisica ei dispărută, toate sub forma unui jurnal de front, putea fi atât de indispensabil pentru starea ei de bine la un eveniment muzical. Doar o singură dată, atunci când o găsise în pădure, ea simțise că îi stârnise interesul. Intensitatea din privirea lui spunea că și el împărtășea aceleași sentimente.

Ea îi spusese că evenimentul era o serată muzicală. Harry a avut impresia că era vorba mai degrabă de una dintre revoltele cu mulți protestatari pe care armata fusese chemată să le înăbușe spre finalul războiului. Ar fi fost nevoit să piardă ore întregi căutând-o, dacă nu ar fi profitat de obiceiului surorilor Fawkener de a se îmbrăca absolut identic, încât fiecare lacheu le-a remarcat trecerea din marele salon al casei într-o încăpere mai mică, unde se afla un muzician mai puțin celebru. L-a ajutat și faptul că știa casa. Pe timpuri, făcuse curte unei fete chiar în acel loc.

Se schimbase de atunci. Armata i se potrivise de minune, chiar dacă fusese forțat să renunțe să mai fie băiatul de odinioară. Îi plăcuse armata, dar detesta că i se impusese ca, din poziția lui de ofițer, să-și disprețuiască propriii soldați, să-i considere pleava societății. Nu putea să nu dea dovadă de respect față de un om dispus la un moment dat să se arunce în bătaia puștii și să-și dea viața pentru un alt camarad. Nici nu putea să-l disprețuiască pe cel care avea grijă de echipamentul și de propria lui persoană, gata să mărșăluiască treizeci de kilometri într-o zi și să lupte în următoarea. În cele din urmă, el nu acceptase să dea ordin trupelor britanice să deschidă focul asupra supușilor britanici pe teritoriu britanic, așa că părăsise armata.

Lucy Holbrook purta acum armura concepută de prietenele ei pentru un alt gen de bătălie, cea cu toate domnișoarele Throckmorton de pe pământ. Când o văzuse pentru prima dată cocoțată pe rădăcinile noduroase ale unui copac scorburos, crezuse că această schimbare o transformase radical.

Prințesa lui rațională dăduse rochia de lână și șorțul pe o rochie elegantă de mătase ca să meargă la un picnic în pădure. Ea a făcut o remarcă referitoare la modul în care o atinsese, iar el s-a gândit imediat ce se ascundea sub acele mătăsuri.

Surorile trebuie să-i fi pus la dispoziție o slujnică, care să o fi ajutat să-și lege șireturile de la corset. Corsetul practic care se închidea în față avea să rămână uitat într-un sertar până la întoarcerea ei la han, dacă avea să se mai întoarcă vreodată. Dar, când vorbea, era fiica hangiului, femeia care ținea răbdătoare de mână un bătrân, hrănea o pisică și nu ezita să muncească cot la cot cu ceilalți.

A simțit o ușurare profundă.

Trei zile fără să se bucure de prezența ei fuseseră mult prea mult pentru el. Era frustrat de faptul că bătea pasul pe loc cu cazul lui. Îi rezistase lui Lucy Holbrook atât timp cât îi ceruse datoria, dar nu credea că avea să mai reziste prea mult. Renunțase deja la o uniformă. Era gata să renunțe și la a doua.

Nu știa ce să-i spună despre pisica dispărută.

Coloana de marmură de care se sprijinea Lucy era splendidă, iar muzica era sublimă, cu ritmurile care deveneau din ce în ce mai alerte, dar ea era în pericol să o ia somnul din cauza atmosferei încinse din încăpere și a duratei prea mari a actului artistic.

A ridicat o mână pentru a-și acoperi gura, dar în momentul următor încheietura mâinii i-a fost prinsă ferm și a fost trasă în spatele coloanei, prin ușa anticamerei, trezindu-se față în față cu Harry Clare. A întins mâna liberă pentru a-și recăpăta echilibrul și a atins lână, mătase și un trup masculin.

– Bună, a spus el, cu sclipiri provocatoare în priviri. Aștepți pe cineva?

– Eram prinsă de vraja muzicii, a spus ea.

Și-a recăpătat echilibrul și ar fi trebuit să-și retragă mâna, dar îmbrățișarea lui puternică era mult prea plăcută.

A râs.

– Recunoaște. Te-am prins în momentul în care erai pe punctul de a căsca.

– Asta doar din cauza căldurii din cameră și a orei târzii. Știi că nu m-am acomodat încă stilului de viață de la Londra.

A ridicat o sprânceană.

– Chiar așa? Știi cum să eviți persoanele care te însoțesc pentru a avea un moment în intimitate cu un domn.

– Nu e corect. M-ai tras când pur și simplu încercam să mă bucur de puțin aer curat, atât de necesar pentru a mai răcori încăperile acestea atât de aglomerate.

A strâns degetele și și-a lăsat mâna să cadă de pe pieptul lui.

– Vrei să iei puțin aer?

– Da.

– Sigur?

– Aer, a spus ea ferm.

– Atunci, hai cu mine.

El i-a strecurat brațul într-al lui și a condus-o afară din anticameră, într-un coridor lung și întunecat. La capătul lui, au urcat un șir de trepte și apoi încă unul, până când Lucy a început să gâfâie. S-a oprit doar pentru a deschide o ușă a ceea ce părea a fi o debara, dar care ascundea o scară îngustă de lemn, neluminată.

– Așteaptă, a sfătuit-o el.

Nici nu se gândea să se miște de acolo. Au mai încetinit până când el a deschis o ușă și aerul rece al nopții i-a întâmpinat. A ajutat-o să urce pe acoperișul mărețului conac. Luminile din Mayfair străluceau în întunericul de dedesubt, străpuns doar de cercurile blânde ale felinarelor atârnate la trăsuri, de strălucirea torțelor care luminau treptele conacului și de lumânările de la ferestrele clădirilor aflate de cealaltă parte a pieței.

– Cunoști bine locul.

Ea s-a rezemat de parapet și a tremurat la contactul cu piatra rece, iar el și-a dat jos haina și i-a înfășurat-o în jurul umerilor.

S-a rezemat și el lângă ea.

– Am mai fost aici o dată. M-am întors acasă din Peninsulă după Fuentes de Oroño în perioada în care mă recuperam după o rană căpătată în luptă.

– Și ai adus o domnișoară pe acoperiș?

– Da, a recunoscut el.

– Și i-a plăcut priveliștea?

– Da, dar nu și propunerea de a se căsători cu mine.

– Ai făcut o ofertă de căsătorie unei lady de pe acest acoperiș?

– M-a refuzat.

S-a întors să-l privească, nesigură din tonul lui care-i erau sentimentele care însoțeau această mărturisire. Profilul lui părea la fel de neclintit ca întotdeauna.

– Pentru că ești al doilea moștenitor.

– Această explicație ar putea să-mi aline orgoliul rănit, dar cred că, de fapt, ea nu mă iubea.

Lucy a vrut să-l contrazică, spunându-i că nu putea fi adevărat.

– Erai tânăr? l-a întrebat ea.

– Aveam nouăsprezece ani.

– Poate că nu ai aruncat o plasă suficient de mare pentru o prinde o soție.

– Și nu am avut nici un ghid pentru vânătorul de soții. Ce spune cartea ta despre o escapadă cu un domn, pe un acoperiș?

– O, cartea mea îmi spune să nu fac așa ceva! Cartea mea spune că pot oferi doar căldura privirii mele și atingerea mâinii mele ca semne de bunăvoință oricărui domn cu care nu sunt logodită.

– Și nu ar trebui ca un astfel de domn, nefiind el însuși un cititor al cărții, să insiste și să-ți ceară și alte semne ale bunăvoinței tale?

– Ar face un asemenea domn avansuri impertinente fiicei unui hangiu?

– O, da. Ar putea să o ia de mână... El a luat mâna lui Lucy în timp ce vorbea. Și ar putea să o apropie de el, măsurându-i la fiecare gest puterea de a-i rezista.

Lucy și-a ținut respirația, fără a opune nici o rezistență în timp ce el i-a sprijinit corpul de al lui, unindu-le de la piept până în zona șoldurilor.

– Și și-ar ține privirea ațintită asupra gurii ei, așteptând ca ea să-și întoarcă gura spre el, cu buzele întredeschise.

– O!

Sunetul i-a scăpat, surprinsă de dorința de a se deschide față de el și pentru o clipă s-a lăsat pe spate. Apoi ea a râs și a clătinat din cap și și-a ridicat din nou fața spre a lui. Iar el a sărutat-o.

Și era lucrul la care tânjise, fără să știe că și-l dorea, fără să știe cum avea să fie, descoperind pe măsură ce se întâmpla asta cât de bine era să fie ținută tocmai în acest fel și cum, răspunzându-i gurii lui care o săruta pe a ei, putea să-i vorbească direct din inimă, la fel de liber și de sincer cum vorbise vreodată cu cineva.

Brațele lui au strâns-o și mai puternic. Atingerea a trecut de la gura lor spre toate acele locuri în care trupurile lor se întâlneau și se îmbrățișau. Ea și-a înfășurat brațele în jurul lui, strângându-l, simțind mișcarea mușchilor de pe spatele lui.

O parte a creierului ei a încercat să înregistreze tot ceea ce avea nevoie să-și amintească despre acel moment, pielea mai aspră, ca a limbii de pisică, din zona maxilarului, nota mai profundă din vocea lui, felul în care i-a cuprins capul în mâini, degetele care-i răvășeau părul, degetele mari pe obrajii ei și dorința neînfrânată față de persoana ei.

Bucuria acestor gesturi o amețea. Un sărut era un pas atât de mic.

O cedare de doar câțiva pași ar trece neobservată pe câmpul de luptă în vâltoarea bătăliei, dar între îndrăgostiți însemna sfârșitul rezistenței, depunerea armelor într-o victorie comună.

Zgomotul făcut de roțile unei trăsuri și un hohot de râs care s-a auzit de undeva de sub ei au trezit-o pe Lucy din vis.

El s-a oprit din sărut, slăbind strânsoarea, îndepărtându-se, mâinile lui alunecând de pe talia ei. S-a străduit să-și recapete suflul. Și-a revenit imediat, redevenind soldatul care i-a spus pe un ton ușor:

– Cred că ai avut parte de suficientă impertinență pentru o singură seară. Te voi conduce înapoi la prietenele tale.

Nu. Ea a vrut să protesteze. Nu primise instrucțiuni la școala doamnei Thwayte cum să oprească un sărut. Tot ce învățase acolo, despre cum să cedeze locul de lângă foc și să nu ia niciodată ultimul biscuit de pe tavă, nu o pregătise pentru dorința mistuitoare pe care o simțea. Acum nimeni nu dorea un scaun lângă foc sau un biscuit.

Rațiunea și-a făcut iar loc în mintea ei. Erau la Londra. Era în grija prietenelor ei.

Ea a înghițit în sec și a dat din cap. El și-a întins brațul, iar ea l-a luat, lăsându-l să o conducă înapoi spre scări, cu picioarele încă tremurânde.

Ropote puternice de aplauze s-au făcut auzite în timp ce se îndreptau înapoi spre salon. El a oprit-o în ușa anticamerei, aruncându-i o privire rapidă, de parcă aspectul ei exterior neschimbat i-ar fi putut readuce la statutul de simple cunoștințe.

Ea i-a susținut privirea și a ridicat o sprânceană.

Apoi chipul i s-a schimbat. Un râs care l-a făcut să pară tânăr și naiv, dar mult mai înțelept încât să-și permită un asemenea gest nebunesc, l-a cutremurat și i-a înseninat chipul, ștergându-i ridurile de pe frunte.

– Știi că ai câștigat? Nici măcar simțul datoriei nu poate să-ți facă față. Privirea lui sugera recunoașterea acestui adevăr. Am să vin mâine după tine, a spus el.

Ea a dat din cap, înțelegând declarația de intenție, spusă într-un mod direct, cazon. Și deodată s-au trezit zâmbindu-și unul altuia. El i-a ridicat bărbia pentru încă un sărut pătimaș și a plecat.

Fuga din casa banditului a fost mai ușoară decât își imaginase Miranda. După o cină cu pui fript și pâine, s-au îmbrăcat cu ce au putut mai călduros din ceea ce mai rămăsese din hainele lor și au găsit o modalitate ca Nate să-și poată băga brațul rănit în haină. El a construit o lampă folosindu-se de un sfeșnic, prevăzut cu un cărbune aprins luat din focul din șemineul lor și un capăt de lumânare.

Când casa a fost cuprinsă de liniște, au părăsit camera elegantă, iar Nate a întins mâna sub lambriul de pe perete pentru a deschide o ușă ascunsă care ducea spre scara servitorilor. A aprins lampa și au coborât. Scara dădea într-un hol mărginit de cămăruțele unde aveau loc activitățile zilnice ale casei. Holul era luminat, așa că Nate a stins lumânarea și l-a traversat împreună cu Miranda.

Nimeni nu i-a oprit când au pășit afară în noapte. Undeva în interiorul casei, un câine a lătrat o dată și a fost redus imediat la tăcere.

Inima Mirandei îi bubuia în piept și, străduindu-se să o ignore, a încercat să asculte respirația lui Nate. I s-a părut că respirația îi era agitată, de parcă ar fi fugit. Căzuseră de acord să nu vorbească până când nu aveau să se afle la adăpostul copacilor care se întindeau de o parte și de alta a drumului lung.

Nate i-a condus pe amândoi cu repeziciune peste pietrișul de pe alee, care răsuna în urechile Mirandei precum zgomotul colților unui câine care rodea oase. Respira mai bine în timp ce traversau iarba umedă și pășeau pe aleea întunecată. Nate i-a dat lampa și i-a luat cealaltă mână într-a lui, trăgând-o de-a lungul marginii aleii. Mâna lui era caldă și transpirată în ciuda aerului rece, iar respirația îi era precipitată din cauza efortului. Ea voia ca el să meargă mai încet, dar planul lor depindea în mare parte pe rapiditatea cu care se mișcau, propunându-și să ajungă la poarta de la intrare la adăpostul întunericului.

În noapte, lucruri nevăzute au atins-o și i-au șters boneta și fața cu tentacule umede sau i s-au agățat și i-au sfâșiat rochia. Ceea ce i se păruse a fi o distanță mică pe șaua calului tâlharului acum părea un marș fără sfârșit.

Pantofii îi erau umezi, degetele de la picioare reci și o durea tot corpul. Ideea de a călători cu Nate Wilde era în mod evident una total nepotrivită pentru ținuta elegantă a unei femei, iar ea avea de gând să-i spună asta, de îndată ce aveau să ajungă la un han în apropiere.

Fâșia palidă a drumului îi direcționa în sus, pe un deal. Mirandei i-a trecut prin minte că drumul ar putea avea o lungime de câțiva kilometri. S-a forțat să țină pasul cu Nate. Într-un final, a zărit o luminiță care cu siguranță era de la cabina paznicului. A sperat că Nate avea un plan pentru discuția cu paznicul.

Drumul a coborât și apoi a început să se înalțe din nou spre luminiță. Erau aproape. Apoi, brusc, mâna lui Nate a alunecat de pe a ei, iar el s-a chircit. A căzut la pământ cu o bufnitură. Miranda a pus jos lampa și s-a aplecat după el. Era rece, acoperit de sudoare. I-a pus capul și umerii în poală. A întins mâna după lampă, a dat peste ea și a auzit cum se rostogolea cu zgomot departe în întuneric. Erau atât de aproape de poartă.

– Nate Wilde, a șoptit ea. Trezește-te.

Nu s-a mișcat. Membrele îi erau inerte, iar transpirația părea să i se usuce pe frunte. Ea și-a băgat mâna în haina lui și i-a luat pulsul. Inima încă-i bătea.

Dacă trebuia să fie pedepsită, o merita pe deplin. Ea fusese cea care cochetase cu domni în magazin, spunând povești despre

mama ei și despre cataramele de la pantofii ei. Ea a fost cea care îl iubise nebunește pe Lord Hazelwood și ascunsese biletul pe care îi ceruse să-l transmită. Pentru că nu i-l dăduse, Jane Fawkener fusese răpită de spionul rus Malikov și clubul fusese închis.

Dar nu tatăl ei îi arătase pantofii cu catarame de argint și îi dăduse degetarul mamei? Și ce era atât de greșit în a-ți dori să fi avut o mamă care să fi fost curajoasă și inteligentă și care să fi scăpat de Revoluție? Și nu mama ei îi dăduse numele de Miranda, după fiica unui duce dintr-o piesă de teatru?

L-a îmbrățișat mai tare pe Nate.

A simțit o mână grea pe umăr.

Miranda a țipat.

– Eu sunt, Miranda, a spuse o voce gravă și cunoscută, gazda ta amabilă și foarte supărată. După toată atenția și grija pe care v-am oferit-o, voi ați vrut să fugiți pe furiș noaptea? Voi doi îmi faceți numai probleme.

Pâlpâirea unui felinar a luminat silueta chircită a lui Nate așezat în poala ei. Miranda l-a ținut strâns.

– Trebuie să-i dai drumul, draga mea. Trebuie să-l ducem înapoi în casă.

Capitolul 17

Senzația euforică – fie datorată băuturii care face bule în paharul tinerei vânătoare de soți, fie cea care apare subit în pieptul ei – este motivul care o face să-i scape un cuvânt necugetat. Într-o clipă, un gând care i-a străfulgerat prin minte poate fi îmbrăcat în cuvinte pe care nu le mai poate retracta. Ea va fi văzută într-o lumină nouă și nemiloasă de tovarășele ei din cauza dezvăluirii acestor slăbiciuni. Trebuie să-și recunoască vina și totuși să nu pună la inimă incidentul. Peștitorul care o abandonează pentru o singură prostie nu o merită. Momentul umilitor al indiscreției va trece și va fi uitat de cei care îi cunosc cu adevărat caracterul. Și orice cuvânt greșit, cu excepția celor rostite cu răutate, poate fi iertat.

Ghidul vânătoarelor de soți

Miranda s-a rezemat de tăblia acoperită cu mătase și a închis ochii. Doar pentru un minut. Nu știa ce altceva ar fi putut face pentru ca Nate Wilde să-și revină mai curând.

Fusese nevoită să îndure disprețul gazdei lor și reproșurile aspre din partea slujnicei solide în noaptea evadării lor eșuate. Pantofii și hainele ei nu mai putuseră fi salvate din cauza petelor de noroi și de lacrimi. Acceptase o rochie de împrumut, dintr-un postav de culoarea cartofilor și o pereche de pantofi galbeni de damă, dureros de demodați. Avea dureri din cauză că stătuse aplecată peste trupul lui Nate pentru a-i șterge broboanele de pe frunte sau pentru a-l întoarce pe o parte, sau pentru a-i ține capul să-l ajute să înghită puțină supă. Părul ei era lipsit de viață și lipit de cap. Nu avea pudră de dinți, rochia împrumutată mirosea a stătut, iar mâinile erau aspre de la spălatul după fiecare toaletă pe care i-o făcea lui Nate.

Nimic nu mersese conform planului. Căpitanul Clare nu venise după ei. Tatăl ei trebuie să fi fost cel mai îngrijorat din cauză că nu avea nici o veste despre ea. Se dovediseră a fi o povară, punându-l

și la cheltuieli pe răpitorul lor, care râsese de încercarea Mirandei de a-l plăti pe doctor din portofelul pe care-l avea Nate.

Ar fi trebuit să stea acasă. Ar fi trebuit să se împace cu gândul că era fiica unui negustor. Tatăl ei avea un magazin foarte bun pe o stradă la modă. Ar fi trebuit să se mulțumească doar să le arate domnilor periile elegante și loțiunile, săpunurile și balsamurile parfumate. Nu ar fi trebuit să aibă aspirații atât de înalte de a deveni o lady și de a se mărita cu un nobil.

Nu era atât de sigură că-i mai plăceau lorzii rafinați. Oricine ar fi fost răpitorul lor, era nemilos și sarcastic. Și partea cea mai rea era că doar ea se făcea vinovată de toate acestea. Dacă nu și-ar fi încălcat promisiunea față de Lord Hazelwood, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Clubul ar fi rămas deschis, Nate ar fi rămas acolo făcând cafea pentru spioni, iar ea ar fi fost în magazinul lui Papa în cele mai frumoase ținute ale ei.

Lacrimi fierbinți și tăcute i-au umplut ochii și i s-au prelins pe obraji, iar nasul îi curgea, dar se simțea prea obosită ca să-i mai pese.

– Jalnic apărător ți-am mai fost! Vocea lui Nate a făcut-o să deschidă ochii. Mâna lui, mișcându-se peste cuvertură, i-a atins genunchiul. Plângi? a întrebat el.

Ea și-a șters nasul cu dosul palmei.

– Nu. Ți-ai revenit?

– Cred că da, a spus el. De cât timp zac inconștient?

– De câteva zile.

– Răpitorul nostru te-a jignit cu ceva?

– De parcă s-ar coborî la nivelul unei vânzătoare îmbrăcate într-un sac de cartofi.

– Ești frumoasă. Orice bărbat te remarcă. Mâna lui a găsit-o pe a ei și i-a strâns-o. Mi-a fost dor de tine.

– Nu aveai cum. Ai avut febră.

– Mi-a fost dor de tine.

Și-a împletit degetele cu ale ei. Și Miranda a început să plângă, să plângă și iar să plângă.

– Nu avea cum să-ți fie dor de mine, a spus ea, ridicându-se în genunchi pe pat lângă el și privindu-l în față. Pentru că eu sunt motivul pentru care clubul s-a închis. Eu sunt singura vinovată. Nu i-am transmis lui Jane Fawkener mesajul de la Hazelwood, ea

a fost răpită, iar Hazelwood a înșelat guvernul și Lord Chartwell a închis clubul. E vina mea.

S-a aplecat peste el, îngropându-și capul în pieptul lui, și a simțit brațul lui sănătos îmbrățișând-o, iar mâna lui mângâindu-i spatele, până când suspinele au devenit sughițuri.

– Ești supărată, a spus el. Ai avut grijă de mine în tot acest timp, nu-i așa?

Ea a dat din cap peste pieptul lui. Ajunsese să cunoască destul de bine acel piept, simpla simetrie a coastelor care se arcuiau peste stomacul lui, surprinzătoarele fire de păr moale și întunecat care înconjurau sfârcurile și coborau pe mijlocul trunchiului său. Pentru că răpitorul lor înghițise minciuna că ea era soția lui Nate, văzuse mai mult din trupul lui decât i-ar fi fost permis. Și-a dat seama că îi plăcea forma compactă a corpului lui, slab și curat și ferm și plat în acele locuri unde al ei era moale și curbat.

El și-a dres glasul.

– Este timpul să acționez și promit că nu te voi mai duce din nou prin pădure.

Miranda și-a ridicat capul.

– M-ai auzit? Eu sunt de vină pentru închiderea clubului.

– Te-am auzit, a spus el. Poți să mă ajuți să mă ridic și să mă sprijin de niște perne? Sunt fără vlagă, ca un pisoi care abia face ochi.

Timp de câteva minute au împins și au tras de perne și de lenjeria de pat până când Nate, gâfâind, a reușit să se rezeme de tăblie.

– Vino lângă mine.

Miranda s-a așezat în fund și s-a sprijinit de tăblia patului, lângă el. Nate și-a ridicat brațul sănătos peste umerii ei și tras-o, lipind-o de el. Pretinsese că era slăbit, dar îi simțea brațul suplu, ferm și puternic în jurul ei. Și-a întors ușor capul, iar gura lui i-a atins fruntea.

A fost o atingere ușoară, mai dulce decât vata de zahăr. Gestul i-a făcut ochii să i se umple din nou de lacrimi, care au început să i se reverse pe obraji.

– Plângi, a spus el. A fost doar un sărut. Nu am crezut că te vei supăra atât de tare.

A dat drumul la brațul cu care o îmbrățișase. Și-a lăsat capul să se sprijine de tăblia patului.

Ea i-a aruncat o privire și l-a surprins în timp ce se străduia să înghită.

– Nu m-am supărat, a spus ea, ghemuindu-se mai strâns sub brațul lui. Am crezut doar că a fost... că ai vrut să fie un ultim sărut.

A deschis un ochi.

– Niciodată.

– Mă vei săruta din nou?

El a zâmbit.

– De îndată ce îmi împrumuți niște pudră de dinți.

– Nu mai am, a răspuns ea.

El nu a spus nimic. Ea i-a aruncat o privire pe furiș. Avea ochii închiși. Obrajii îi erau acoperiți de o barbă întunecată. Acum un an o sărutase pentru prima dată. Fusese o revelație acel sărut, dar apoi se îndrăgostise nebunește de Lord Hazelwood.

L-a înghiontit.

– Asta înseamnă că nu mă vei săruta din nou?

– Am să te sărut până când nu voi mai ști de mine când voi avea ocazia. Dacă mă lași. A deschis un ochi. Ai făcut bine că ai venit cu mine, Miranda, a spus el. Împreună vom reuși să redeschidem clubul. Vei vedea.

Capitolul 18

Sezonul tinerei vânătoare de soți o aruncă într-un asemenea carusel de plăceri, evenimente și noutăți, încât poate confunda iureșul acesta amețitor cu fericirea pe care o caută. Ea ar putea, aidoma unui copil fermecat de cadourile împachetate în culori vesele și de prăjiturile glazurate, să-și imagineze că acestea sunt sursa bucuriei sale, atunci când simte că este activă și implicată în lumea ei. Dar fericirea pe care o caută în viața de femeie măritată este cu totul diferită. Este fericirea pe care i-o dau alegerea perfectă, potrivită, și norocul de a-și fi găsit cel mai bun partener.

Ghidul vânătoarelor de soți

Lucy a privit în jur în micuța capelă vopsită în alb și albastru. Ea și prietenii ei participaseră împreună la slujbe timp de aproape doi ani. S-au așezat în strana lor preferată din spate, așteptând îndemnul de a se ridica pentru rugăciunea finală și imnul de recesiune.

Lucy cunoștea de-acum mai multe chipuri din mulțime și câteva nume. A încercat să ghicească cine a lăsat *Ghidul vânătoarelor de soți* pe ultima strană ca să îl găsească prietenii ei. Toată lumea din capelă cunoștea grupul lor ca fiind format din membrii permanenți ai congregației și știau câte ceva despre obiceiul lor de a face schimb de cărți în fiecare duminică. Cineva pusese volumul albastru uzat, cu pata de apă pe copertă, exact acolo unde stătea de obicei Lucy. Cui ar fi trebuit să-i mulțumească? Dacă a înțeles corect mesajul, căpitanul Harry Clare urma să o întâlnească la capelă, să o ia în trăsura sa și să o ceară în căsătorie.

În decurs de doar două săptămâni se produsese această schimbare în ei, de la niște străini, care s-au întâlnit întâmplător în hanul tatălui ei, la prieteni care se înțelegeau foarte bine. Nu doar cărticica îi ajutase, ci și dragul de Adam, primul și cel mai bun prieten al ei, tovarășul ei de joacă, responsabilitatea ei și, ar spune unii, povara ei.

Amabilitatea lui Harry Clare față de Adam, modul în care-i luase apărarea în fața lui Findlater și faptul că înțelesese că Lucy avea nevoie ca Adam să fie dus undeva unde să fie în siguranță, astfel încât ea să se poată bucura de șederea la Londra fuseseră gesturile care au făcut-o la început pe Lucy să vadă ceva mai mult în el decât gloria apusă a uniformei lui roșii care-i acoperea umerii lați. Apoi a văzut și cealaltă față a lui, în timpul ședерii ei în oraș, atunci când l-a putut observa cum se comportă printre ceilalți reprezentanți ai înaltei societăți, apropiați ai prietenelor ei, și i-a înțeles singurătatea, inteligența și simțul datoriei.

Pe de altă parte, nevoia de a fi aproape de persoana lui, de a-l atinge și de a fi atinsă, de a sta unul lângă altul pe o bancă în loc să țină distanța, asta venise mai târziu, oarecum misterios, luând-o pe nepregătite, un lucru pe care nu aveai cum să-l prevezi decât după ce ți s-a întâmplat și abia după ce ai trăit acea experiență. Nici un alt gentleman nu-i stârnise sentimentele așa ca Harry Clare.

Cartea ei i-ar spune că greșise permițându-i acele familiarități, dar nu se pusese problema să-i permită ceva, nimic nu fusese făcut împotriva voinței ei, oferise în egală măsură pe cât primise. Din cauză că avea mai multe cunoștințe decât ea în astfel de chestiuni, el nu o forțase să treacă dincolo de limitele pe care ea era dispusă să le încalce. Două dintre sentimentele care nu își aveau locul în comportamentul unei lady – nerăbdarea și dorința pătimașă – o stăpâniseră în acele momente. Habar nu avea de unde veneau astfel de sentimente.

În jurul ei, oamenii au început să se agite. Lucy și-a luat cartea de imnuri și s-a ridicat. Un cântec de final, câteva cuvinte pentru prieteni și cunoștințe și vânătoarea ei de soți avea să se încheie. Ea avea să fie în trăsura lui Harry Clare, îndreptându-se spre parc și avea să înceapă o viață nouă.

Harry l-a văzut pe sacristan deschizând ușile capelei și l-a auzit pe organist începând imnul de recesiune. Lucy și prietenii ei ar fi fost cam ultimii din congregație care aveau să iasă. Obișnuința lor de a se aduna în spatele bisericii pentru a schimba cele mai recente romane pe care le citiseră făcea ca ei să fie întotdeauna ultimii din șirul de enoriași. Dar Harry își putea permite să dea dovadă de răbdare. Ziua era frumoasă.

Puteau da un ocol prin parc plimbându-se agale, acordându-și răgazul cuvenit pentru schimbul de zâmbete și jurăminte. Avea să-i dea inelul pe care îl ținea într-o cutie, în haină. Renunțase la caz, la rolul său de spion și la ambiția de a deveni proprietarul moșiei Mountjoy și de a-i reda demnitatea de odinioară. Toate acele lucruri pentru care se luptase de când părăsise armata.

În locul acestora, soarta considerase de cuviință să-i aducă în cale o fată, o fată cu ochi cenușii și păr blond, plin de bucle și o față cu un zâmbet larg și câțiva pistrui. Era loială și bună, iar căldura râsului ei sincer l-a atras la fel de puternic ca un foc într-o noapte întunecată. Dacă nu ar putea să o facă „Lady Cineva", ar face-o doamna lui, onorabila Lady Harry Clare. Dacă ea ar vrea să aibă în continuare grijă de han, el s-ar muta acolo și s-ar stabili în acel mic colț din Anglia pentru existența căruia, la urma urmei, dusese războiul cu Bonaparte. Dacă ar fi nevoit să o apere de dușmanul ei nevăzut, nu ar ezita s-o facă.

El a mai verificat încă o dată cutia cu inelul din buzunarul de la piept. Era la locul ei.

Aceste gânduri plăcute i-au trecut prin minte când primii membri ai congregației au început să iasă din biserică, orbiți de lumina soarelui din martie. Făcându-și loc prin mulțime și traversând strada către Harry, și-au făcut apariția colegii săi spioni și prieteni, Hazelwood și Blackstone.

S-au îndreptat spre el cu fețe grave și cu pași hotărâți. Harry nu bănuia care putea fi motivul venirii lor, din moment ce clubul fusese închis.

– Aici erai, Clare, a spus Hazelwood. Kirby ne-a spus că s-ar putea să te găsim aici.

– Mă întâlnesc cu domnișoara Holbrook să mergem la o plimbare în parc.

Blackstone a dat din cap.

– Bănuiam, și ne pare rău că trebuie să-ți dăm o veste proastă.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Harry.

– Richard a murit, a spus Hazelwood.

– Richard? Harry a privit cele două fețe extrem de sobre. Richard are patruzeci și unu de ani.

Nici unul dintre ei nu i-a răspuns, iar Harry și-a revenit din șoc și a început să pună mai multe întrebări.

– Cum? Unde? Când?

Mulțimea din fața bisericii începea deja să se răsfire. Hazelwood răspundea la întrebările lui, dar inima îi bubuia în urechi, făcându-l să nu mai audă cuvintele.

– Spune-ne dacă ai nevoie de ceva, a continuat Hazelwood.

– Ești Mountjoy, acum, a spus Blackstone.

Și Lucy Holbrook a pășit în lumina soarelui cu un pas iute și ușor, iar ochii ei strălucitori s-au întors spre el.

– Scuzați-mă, le-a spus Harry prietenilor săi. Trebuie să vorbesc cu cineva câteva clipe.

A pășit în stradă și s-a oprit când o trăsură a trecut cu zgomot pe lângă el, în timp ce vizitiul îl evita ridicând nervos pumnul spre Harry. A încercat din nou să traverseze, mult mai atent de data aceasta, și a ajuns la Lucy. I-a întins mâinile acoperite cu mănuși. Le-a luat în ale lui, regretând mănușile, strada, strălucirea zilei în acest moment al întâlnirii lor.

– Trebuie să amânăm pentru altă dată plimbarea noastră. Te poți duce acasă cu prietenele tale?

– Desigur. S-a întâmplat ceva?

Mâinile ei le-au strâns pe ale lui.

– Fratele meu a murit. Eu niciodată...

– Și prietenii tăi sunt aici să te ajute? a spus ea, aruncând o privire către Hazelwood și Blackstone.

– Sunt niște chestiuni de care trebuie să mă ocup.

A încercat să se liniștească.

– Atunci ocupă-te de ele. Cordelia și Cassandra mă vor duce acasă.

El a dat din cap.

– Așa ar fi cel mai bine, a spus el.

A încercat să se gândească la niște cuvinte de rămas-bun care să sune acceptabil, dar nu i-a venit nimic în minte. Nu îi putea cere mâna în aceste condiții. Mountjoy, acel munte de datorii și de taxe neplătite, îl transforma în cel mai puțin eligibil bărbat din Londra.

– Du-te, a spus ea. Știi unde să mă găsești.

A făcut o plecăciune înainte să plece.

Capitolul 19

În orice afacere există cheltuieli indispensabile ca să devină profitabilă, iar vânătoarea de soți este, fără îndoială, o afacere de o importanță crucială. Tânăra vânătoare de soți, indiferent de resursele ei financiare, trebuie să facă investiții înțelepte dacă dorește să culeagă roadele unui Sezon petrecut la Londra. Dacă simte că trebuie să facă unele economii, atunci să le facă în acele domenii în care obiectivul ei poate fi atins cu resurse minime. Dacă trebuie să investească mai mult, să o facă în acea activitate care îi asigură o expunere permanentă în fața domnilor eligibili. O lojă la operă îi poate garanta o viață întreagă plină de fericire la un cost relativ mic.

Ghidul vânătoarelor de soți

O lojă la operă a cărei închiriere costa patruzeci de lire în timpul Sezonului era, în opinia Cassandrei și a Cordeliei, un chilipir pentru orice femeie care dorea să-și găsească un soț. Intenția de a o aduce pe Lucy la operă aproape de sfârșitul celor două săptămâni de ședere la Londra făcuse parte din planul lor încă de la bun început.

Lucy le datora foarte mult prietenelor ei pentru amabilitatea de care dăduseră dovadă. Fără ele, ar fi rămas doar cu închipuirile ei și poate ar fi regretat Sezonul pierdut de la Londra. Acum știa că nu avea să aibă regrete. Momentul ei de fericire se amânase inevitabil, pentru că Harry Clare trebuia să facă față noii sale situații neașteptate, dar în seara aceasta ea le-a oferit prietenelor ei doar zâmbete.

În timp ce stăteau în loja roșie cu auriu sub privirile a sute de oameni, Cordelia a spus:

– Este ultima ta seară aici, draga mea, cea în care îți vei lua rămas-bun pentru o vreme, dar sperăm că te vei întoarce.

– Bineînțeles că așa o să facă, a spus Cassandra. În seara asta vom vedea care îi sunt cu adevărat perspectivele. Unii domni vor face doar cu mâna din stal. Pe aceștia îi putem ignora. Dar alții se

vor grăbi să ne viziteze în loja noastră în timpul pauzei. Pe aceștia îi putem considera pețitori serioși.

– Ei bine, avem loc destul în loja noastră, dragă, a asigurat-o Cordelia. Putem primi fără nici o problemă vreo șase pretendenți la mâna ta.

Lucy a râs.

– O, Doamne, sper că sărmanii pretendenți nu vor fi nevoiți să mă ceară de soție în fața întregii Londre.

Nu a recunoscut că nu avea nevoie de zeci de pretendenți.

Lucy nu mai văzuse o asemenea mulțime până acum. Era bucuroasă că majoritatea serilor ei se desfășuraseră în cadrul unor adunări mai restrânse. Aproape toată Londra părea să fie prezentă acolo. Cu excepția căpitanului Clare. O durea inima când se gândea la el. Însă durerea lui trebuie să fi fost cu mult mai greu de suportat decât a ei, din cauza înverșunării dintre frați.

Margaret, care se afla în dreapta lui Lucy, i-a zâmbit. Întoarcerea fiului și a nepoatei lui Lady Eliza îi oferise ocazia de a petrece una dintre puținele seri fără îndatoririle ei de însoțitoare.

– Arăți minunat, Lucy. Nici prin cap nu mi-a trecut atunci când prietenele noastre mi-au arătat materialul că această culoare argintie te-ar prinde bine.

– Da, și cât de norocoasă sunt că arăt bine în ea! Îmi închipui că, dacă domnișoara Throckmorton a venit în ținutele ei aurii obișnuite, riscă să fie confundată cu una dintre draperii.

– Doamnelor, a spus Cassandra, ridicându-și ochelarii pentru a cerceta mulțimea, puțină atenție, vă rog. Văd câțiva domni care o privesc deja pe Lucy.

Lucy încă râdea când a surprins un domn dintr-o lojă vecină, care se uita la ea. Domnul părea să nu-și poată dezlipi privirea nedumerită și ostentativă de la ea. Era cu mult mai în vârstă decât Lucy sau pețitorii ei și era sigură că nu-l întâlnise la nici una dintre petrecerile la care participase. Înfățișarea ei sau râsul sau însăși existența ei păreau să-l facă să nu se simtă în apele lui.

Muzicienii au început să cânte, iar mulțimea s-a liniștit cu un murmur de șoapte, în timp ce oamenii se așezau și își întorceau privirile către scenă, așteptând. Lucy s-a aventurat să arunce o ultimă privire către bărbatul care se holba. Și-a întors privirea când ea l-a surprins. Margaret l-a observat și ea.

– Cine este acel domn? a întrebat. Îl cunoașteți?

– Cred că e tânărul Lydford. Cât de ciudat din partea lui și îndrăznesc să spun, nepoliticos, să se uite așa. Îl cunoști?

Lucy a clătinat din cap.

– Ar trebui? Este cumva tatăl furios al vreunui tânăr domn pe care-l cunosc?

Margaret a clătinat din cap.

– Singurul lui fiu este logodit.

Prima parte a spectacolului s-a scurs pe nesimțite. Era o compoziție ușoară cu o pereche de soprane, care erau favoritele mulțimii animate.

Lucy s-a lăsat pur și simplu în voia muzicii, alăturându-se râsetelor și aplauzelor. Era mai ușor să-l facă uitat pe domnul încruntat din boxa vecină decât să-l caute neîncetat cu privirea pe căpitanul Clare.

La pauză, publicul, care parcă obosise să stea pe scaune preț de o oră, s-a ridicat în picioare. Prietenele lui Lucy au căpătat aerul unor profesioniste.

– Acum este momentul adevărului, a spus Cassandra.

Un servitor a fost trimis după băuturi răcoritoare, iar doamnele și-au aranjat ținutele ca să-i întâmpine pe cei care ar fi venit în vizită în loja lor. Și au venit. Nu baronul lui Lucy sau inventatorul strălucit, ci câțiva bărbați eleganți și atrăgători, în hainele lor negre de seară și cu atitudinea lor relaxată și fermecătoare, dar, cu toate acestea, lipsiți de intenții serioase. Se jucau de-a peițul.

Lucy s-a liniștit imediat. Nu era nevoită să rănească pe cineva din cauza fericirii ei secrete. Nimeni nu i-ar face o propunere jenantă pe care ar fi fost obligată să o refuze. Ea i-a zâmbit bărbatului din fața ei, a sorbit din apa cu lămâie și a așteptat să se termine pauza.

Înainte însă, au mai primit o vizită. Domnul cu privirea consternată a intrat în loja lor. Le-a salutat pe Cassandra și pe Cordelia cu o plecăciune scurtă și le-a întrebat:

– Cine este protejata voastră?

Margaret a rupt tăcerea datorată surprizei, făcând prezentările.

– Domnul John Lydford, domnișoara Lucy Holbrook.

Lucy a făcut o reverență. Domnul părea să fie marcat de o emoție puternică.

– Nu ești însoțită de părinții tăi? a întrebat el.

– Nu mai sunt în viață, a spus ea. Sunt aici cu bunele mele prietene, după cum vedeți.

– Dar cine au fost părinții tăi? a insistat el.

– Ascultați, sir, a spus companionul lui Lucy, cel care o servise cu apa cu lămâie. Nu aveți nici un drept să o chestionați pe domnișoara Holbrook în legătură cu rudele ei. Ea este o femeie care a moștenit o proprietate și, îndrăznesc să spun, face parte dintr-o familie bună, la fel ca oricare dintre noi.

Domnul Lydford l-a pus la punct cu o privire aprigă, iar Lucy a pus o mână pe mâneca companionului ei. Era limpede că domnul Lydford avea o părere greșită despre situația ei.

– Tatăl meu a fost Thomas Holbrook de la St. Botolph. Nu aveați cum să-l cunoașteți, domnule Lydford, decât dacă ați fi fost cu mulți ani în urmă un suporter al boxului și ați fi auzit de Iron Tom.

Sprânceana domnului Lydford s-a încruntat nedumerită.

– Dar cum de râzi în felul acesta?

– O, Doamne, nu am nici cea mai mică idee. Acasă la noi se râdea destul de des. Îmi pare rău că originile familiei mele v-au dezamăgit, sir.

Petrecerea organizată după seara de la operă, la o cană de ceai, nu a fost prea însuflețită. Harry Clare nu lăsase nici un mesaj la reședință. Lucy s-a străduit să pară veselă, în ciuda neliniștii simțite pentru că nu primise nici o veste de la el. La urma urmei, o plimbare de plăcere amânată era la fel de obișnuită precum norii pe cerul englezesc. Putea să mai aștepte câteva zile sau săptămâni înainte de a păși într-o nouă viață fericită.

Margaret se bucura de ultimele minute petrecute în compania lor înainte să se întoarcă la responsabilitățile ei de însoțitoare. Lucy și Margaret erau așezate pe locurile lor, în timp ce Cordelia servea ceaiul, iar Cassandra conducea conversația, deviind-o spre subiectul legat de căpitanul Clare.

– Deci, acum el este contele de Mountjoy. Va fi o povară teribilă pentru el, a prezis Cassandra.

Cordelia a fost de acord cu ea.

– Am înțeles că afacerile fratelui său erau destul de încurcate, iar datoriile lui, amețitoare.

– Ai spus că are prietenii lângă el, nu-i așa, Lucy? a întrebat Margaret.

Lucy a dat din cap. Simțea că nu mai era capabilă să scoată vreun cuvânt. Comentariile făcute de surori aruncau o umbră de îndoială asupra fericirii ei. Spera să fie una trecătoare.

Cassandra a schimbat subiectul.

– Poate că am fost prea optimiste în ceea ce privește perspectivele tale, dar ți-ai făcut deja câțiva prieteni și te poți întoarce oricând. Vrem să te vedem logodită.

– Îți mulțumesc, Cassandra.

– Am fost atât de bucuroase să te avem alături de noi, fată dragă, a adăugat și Cordelia, de cealaltă parte. Trebuie să revii spre finalul Sezonului, atunci când îți vei putea permite câteva zile libere. Apoi vom vedea cine va veni cu cea mai bună propunere.

Lucy le-a promis că va reveni. Atunci poate că avea să aibă și o veste bună despre o eventuală logodnă, pe care să le-o împărtășească. Câteva minute nu au mai avut prea multe de spus.

În ciuda orei târzii, a sunat clopoțelul, iar majordomul, care se aștepta să o conducă pe Margaret, a revenit câteva minute mai târziu să anunțe că jos se afla contele de Mountjoy, care dorea să vorbească cu domnișoara Holbrook.

Lucy a coborât, însuflețită de o stare de spirit din ce în ce mai bună, bucurându-se subit că s-a putut gândi la ea într-un asemenea moment.

Majordomul îl condusese în salonul de dimineață[1]. Un sfeșnic plin de lumânări așezat pe masă făcea un cerc strălucitor care îi scotea în evidență ținuta sobră, de doliu.

Poate că era din cauza luminii sau a șocului suferit, dar ea nu-l văzuse niciodată arătând atât de distant față de ea, nici măcar în primele zile ale relației lor. Comentariile surorilor despre situația lui i s-au părut acum de rău augur.

– Ce s-a întâmplat? Ai mai primit și alte vești proaste?

– Domnișoară Holbrook, a început el, iar ea a întins o mână, dar, din moment ce el nu a făcut nici o mișcare s-o ia, a lăsat-o să cadă pe masă pentru a respecta caracterul formal al întâlnirii.

[1] O cameră folosită ca sufragerie în prima parte a zilei, într-o casă mare care are mai multe camere de zi

Schimbarea survenită în situația mea înseamnă că voi fi foarte ocupat, timp de săptămâni, dacă nu de luni, încercând să pun la punct afacerile lui Richard.

Ea a încuviințat din cap. Părea că nu se punea problema de atingeri în seara aceasta.

– Te vei întoarce la han?

– Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea. Cassandra și Cordelia mă vor conduce mâine acolo. Te mai deranjez cerându-ți o ultimă favoare.

Ea și-a ridicat bărbia ca să-l înfrunte direct.

– Da.

– Ai avut grijă de Adam și l-ai dus undeva unde să fie în siguranță, dar acum îți cer să mi-l aduci înapoi.

– Cum vrei, dar trebuie să-ți cer și eu o favoare în schimb.

A așteptat, fără să aibă nici cea mai mică idee ce ar fi putut să-i ceară. Era îndurerat și tulburat, dar atitudinea lui față de ea se schimbase într-un fel pe care ea nu putea să-l înțeleagă.

– Ai fi de acord să încerci să-i deblochezi memoria lui Adam?

– Acum?

– El poate să-și recunoască inamicul.

– Și bănuiești că dușmanul lui Adam va acționa împotriva lui?

– Nu poți să te protejezi pe tine... sau pe Adam de această persoană dacă nu știi cine este.

„Și tu nu vei fi acolo să mă protejezi", s-a gândit ea.

– Nu voi fi singură, a spus ea.

– Mai am un motiv să-ți cer să faci asta. Doi tineri prieteni de-ai mei au dispărut. Au fost capturați în timpul celui mai recent jaf al uneia dintre Rachetele lui Radcliffe.

– Capturați?

– Paznicul mi-a rănit prietenul.

– Cel numai dinți și urechi?

– Nate Wilde.

Lucy s-a așezat.

– Și ce legătură are asta cu Adam?

– Hanul este supravegheat. Cel mai probabil, inamicul lui Adam l-a trimis pe Findlater și... a luat pisica.

– Queenie a fost luată de cineva?

– Bănuiesc că da. Fără ea, Adam nu mai poate să presimtă un pericol iminent.

– Cum este posibil ca Adam să aibă un dușman atât de teribil? Adam, inofensivul Adam?

– Probabil că, domnișoară Holbrook, a fost martor la o crimă.

Ea s-a cutremurat când a auzit asta și mai ales datorită tonului pe care o spusese. Cum de redevenise domnișoara Holbrook? Dar, ceea ce a spus a schimbat totul. Până la urmă s-a dovedit că nu era un bărbat atras de farmecele unei fete pe care o curta, ci era cu totul altcineva.

– N-ai fost tocmai sincer cu mine de la început, căp... – cum să-ți spun acum?

– Mountjoy, a spus el.

– De la început te-ai împrietenit cu noi, nu din bunăvoință sau simpatie sau afecțiune, ci pentru că făcea parte din... ce?

– O investigație. Un caz. Pentru Ministerul de Externe. Probabil că persoana la a cărei ucidere a asistat Adam a fost un agent britanic care avea asupra lui documente importante, precum și o sumă mare de bani.

– Prin agent, vrei să spui spion. Ea a ridicat privirea țintuind-o pe a lui. Ești spion.

– Da.

Lucy s-a ridicat din nou și a dat câțiva pași în spate, îndepărtându-se de el.

– Când aveai de gând să-mi spui?

El nu a răspuns. Nu a întins mâna și nu a făcut un pas în direcția ei. Nu i-a oferit nici o scuză, nici o mângâiere. Îi plăcuse să se joace cu fericirea ei, să o facă să își trădeze sentimentele pe care ea crezuse că și el le împărtășea.

Se înșelase de la bun început cu privire la intențiile lui. Fericirea pe care o căutase cu câteva ore mai devreme era o minciună.

A simțit cum o lasă picioarele, iar stomacul i s-a chircit de durere și și-a dat seama că trebuie să încheie întâlnirea imediat, altfel s-ar fi umplut de rușine. Nu i-a mai întins mâna. Nu avea să existe nici un astfel de gest de despărțire.

– Nu cred că ne vom mai întâlni, a spus ea. Nu știa cum să i se adreseze. Vă transmit cele sincere regrete pentru pierderea

fratelui dumneavoastră și recunoștința mea pentru grija pe care ați avut-o față de Adam în această două săptămâni. Noapte bună.

S-a întors și a ieșit pe ușă cât de repede a putut.

Capitolul 20

Tânăra vânătoare de soți s-ar putea să-și pună niște întrebări atunci când observă acele căsătorii model din societatea londoneză. Văzând cuplurile despre ale căror nunți strălucitoare s-a vorbit în oraș în urmă cu un an sau doi, și care acum abia dacă mai schimbă câteva cuvinte politicoase sau își spun unul altuia doar banalități care sugerează o familiaritate plictisitoare, tânăra vânătoare de soți poate începe să înceteze să mai viseze la himera unei căsătorii fericite. Ea nu trebuie să se lase impresionată de momentele în care persoanele căsătorite din cercul ei de cunoștințe se manifestă în public, arătându-și iritarea sau indiferența față de partener și nici să-și piardă încrederea că va avea parte de fericirea unei uniuni din dragoste.

Ghidul vânătoarelor de soți

Dimineața devreme, Nate și Miranda au fost chemați într-un salon mare și întunecat, cu pereți drapați în damasc roșu. Doar câteva raze de lumină se strecurau printre draperiile de catifea. Pereții erau plini cu picturi înfățișând martiri și madone, care, din punctul de vedere al lui Nate, erau cam dezbrăcați pentru a fi considerați personaje religioase sau măcar decente. Simțise pe pielea lui cum era să fie aproape gol în preajma femeii pe care o iubea. Nu era deloc un sentiment evlavios.

Gazda lor stătea întinsă pe spate pe o canapea de catifea aurie, lungă cât o barjă plutind pe Tamisa, privind în tavan.

– Se pare că ți-ai revenit destul de bine după glonțul primit, a spus el, aruncând o privire spre locul unde se afla Nate, ținând-o pe Miranda de mână, nevoiți să-și înfrunte gazda.

Cu puțin noroc, Nate ar reuși să-l convingă pe tâlhar să-i lase să se întoarcă la Tooth and Nail. O instruise pe Miranda să-l lase pe el să vorbească.

– Unde ne aflăm? a întrebat.

– Sunteți la Lyndale Abbey. Ați fost oaspeții mei. Aveți vreo reclamație?

– Nici una, sir, a spus Miranda.

Nate i-a dat un cot în coaste. După nici cinci minute de conversație, ea încălcase deja regulile.

I-a dat și ea un cot, ca răspuns.

– Vă datorăm viața soțului meu.

– Mai bine spus, îmi datorați un pic de adevăr.

Tâlharul și-a proptit picioarele lungi în podea și s-a ridicat, dezvăluindu-și statura impresionantă.

– Care este legătura voastră cu Harry Clare?

Miranda a tras repede aer în piept când a auzit numele căpitanului.

Nate a strâns-o de mâna pentru a o liniști.

– Lucrăm pentru el, sir. Ne-a cerut să investigăm un fost lacheu care a lucrat la conacul Hartwood. Tocmai ne întorceam din investigația noastră când Racheta a fost oprită din cursă. Vă mulțumim pentru ajutor și nu dorim să vă mai deranjăm în continuare.

El repetase această poveste și spera că era suficient de credibilă pentru tâlhar, fără să mai fie nevoit să-i spună tot adevărul.

Gazda lor părea să-și examineze cu atenție propriile cizme bine lustruite, înfipte în picioarele sale foarte lungi. Pauza a fost derutantă. Era clar că bărbatul se gândea la ceva. Când a ridicat din nou privirea întunecată, aceasta era tăioasă, dar și amuzată.

– Nu mi-ai spus chiar toată povestea, a spus el.

Din nou, Miranda nu și-a putut reprima respirația care o trăda, iar Nate s-a pregătit pentru ce era mai rău, săpând febril printre cât mai multe răspunsuri posibile. În mod evident, își pierduse puțin din agerimea minții, în perioada în care zăcuse în pat cu febră.

– Căpitanul Clare a venit să ne caute, nu-i așa? a răbufnit Miranda, ridicându-se puțin pe vârfuri.

Gazda lor a zâmbit. Probabil că îi plăcuse țopăiala Mirandei, la fel ca și lui Nate.

– Știam că o să ne caute, a spus ea.

– Mă mir atunci, a spus gazda lor, că ai încercat să pleci de la Lyndale în miezul nopții, pe jos, în timp ce...ăăă... soțul tău încă suferea în urma rănii produse de un glonț.

Tâlharul s-a ridicat, fixându-și privirea asupra lui Nate.

Era într-adevăr un tip înalt.

– Se pare că urma să te întâlnești cu căpitanul Clare la Tooth and Nail. Corect?

Nate a dat din cap. Era bucuros că tâlharul îl cunoscuse pe Harry Clare. Asta însemna că bărbatul știa că nu erau complet lipsiți de apărare.

– Dacă ți-ai revenit suficient de mult încât să poți suporta hurducăturile unei călătorii cu trăsura, atunci să vă lăsăm să vă întoarceți la Tooth and Nail. Această investigație a ta mă intrigă.

Nate a dat din nou din cap. Își îndepliniseră dorința de a se întoarce la han, dar cu prețul companiei unui gentleman curios și imprevizibil. Ar fi vrut să fie sigur că și căpitanul Clare avea să fie acolo să-i aștepte.

– Sir, putem trimite un mesaj rapid tatălui soției mele...? Am bani să plătesc.

Nate a întins mâna spre geanta de piele pe care o atârnase de gât.

Tâlharul a refuzat cu un gest banii oferiți.

– Trimite-l direct. Plecăm într-o oră.

A ieșit din încăpere cu pași mari.

Lucy stătea lângă Adam pe banca lui, cu un coș cu lenjerie ruptă lângă ea și cu acul în mână. Mirosul de miel și rozmarin care venea dinspre bucătărie se amestecase cu cel de pipă și de bere dinspre bar, făcând uitate miresmele fine de pe Brook Street. Cuvintele rostite cu voce tare și râsetele celor de pe bănci o asurzeau. Totul și nimic nu mai era ca odinioară. Ea însăși se schimbase. Era mai schimbată decât își imaginase vreodată.

Avea o scrisoare în buzunar de la avocatul tatălui ei. O aștepta la han împreună cu un pachet plin cu alte lucruri pe care tatăl ei i le-a lăsat cu limbă de moarte. Tatăl ei nu se căsătorise niciodată. Nu exista nici o doamnă Holbrook, nici o mamă care murise dându-i naștere lui Lucy.

Un plic lung și subțire scăpase din pachetul primit de la avocat. În interior găsise o chitanță. La început, nu-și dăduse seama ce semnificație aveau numele de pe hârtie. Apoi a înțeles. Era o chitanță pentru portretul care o înfățișa pe doamna ei. Tatăl ei îi plătise artistului suma șocantă de patru sute de lire sterline pentru un tablou

înfățișând o străină care, se pare, nici măcar nu era o englezoaică. Numele doamnei era *Madame La Comtesse de la Neuvillette*.

Nu pusese niciodată la îndoială dragostea lui. Papa o iubea, Adam o iubea. Nu se îndoise niciodată de nici unul dintre ei. Nu tânjise niciodată după o mamă din moment ce era atât de iubită. Dar dorința tatălui de a face din ea o lady depășise cu mult ceea ce își închipuise ea. Faptul că tatăl ei cel cumpătat, care făcea economie la lumânări și cărbuni și se asigura să nu fie înșelat cu o brânză care să aibă prea multe găuri sau cu malț încolțit, putuse cheltui o sumă fabuloasă pe un tablou, a uluit-o. În ziua în care agățase tabloul în cameră, o îndemnase să se gândească la doamna ei ca la o prietenă și ca la un model.

– Orice s-ar vorbi la școala ta, îi spusese el, despre tatăl tău, să știi că doamna ta este cea mai mare susținătoare a ta.

Încrederea nesăbuită a lui Papa în ajutorul pe care l-ar fi putut primi de la portretul unei contese străine și tăcerea în care se adâncea când venea vorba despre mama ei adevărată i se părea acum de rău augur. Cu ani în urmă, Amelia îi sugerase lui Lucy că ar fi mai bine să nu știe nimic despre mama ei și poate că acesta era adevărul.

Firul care o legase de Tooth and Nail fusese rupt, la fel de ușor cum tăiase în cele din urmă ața din acul ei.

Adam stătea liniștit lângă ea, lustruind sfeșnice. Mai devreme, repetase de atâtea ori întrebarea despre Queenie cea dispărută, până când Lucy crezuse că avea să-și piardă și ultimul dram de răbdare. Cele două săptămâni pe care le petrecuse la Londra nu îl afectaseră, dar pe ea o făcuseră să uite vechiul ei obicei de a vorbi cu el. A trebuit să apeleze la răbdarea migăloasă de care avea nevoie atunci când cosea, când repeta insistent unele cusături, când îmbina atent bucățile destrămate și când își stăpânea impulsul de a rupe firele răzlețe.

A decis că în această dimineață îi revenea sarcina de a cârpi fețele de masă. Mai târziu avea să verifice registrele contabile. A scos o altă cârpă din coș, a ridicat-o în lumină și a descoperit o pată de sos de mărimea unei untiere. A întors bucata de pânză pe toate fețele, dar pata nu mai putea fi ascunsă. Și-a lăsat degetarul și acul deoparte și a început să rupă fața de masă distrusă în fâșii.

Oamenii de la han o primiseră cu brațele deschise la revenirea acasă. Doamna Vell făcuse o tartă cu melasă, cei de la bănci toastaseră pentru întoarcerea ei cu halbele de bere, Will Wittering îi zâmbise, iar Hannah turuise timp de o oră despre tot ce se întâmplase în absența ei. Relatarea lui Hannah despre cele întâmplate la han a fost cea care o tulbura acum pe Lucy.

În ciuda dispariției misterioase a lui Queenie, hanul a rămas același, confortabil, cald și zgomotos. Având în vedere iureșul perindărilor zilnice ale vecinilor și oaspeților, ea nu putea să dea crezare avertismentului lui Mountjoy cu privire la pericolul ca niște spioni și niște posibili criminali să dea târcoale hanului. Ce legătură aveau spionii cu Tooth and Nail?

Dar faptul că toată dimineața Adam îi repetase întrebarea despre Queenie și un detaliu din relatarea lui Hannah aprinseseră un semnal de alarmă în mintea ei. În perioada absenței lui Lucy, un gentleman venise cu regularitate la han în fiecare după-amiază. Era vorba despre același domn care mai venise odată, înainte ca Lucy să plece la Londra, cel care comandase pește și dispăruse fără să-l mănânce. Când Lucy a întrebat-o pe Hannah ce fel de domn era, Hannah i-a spus că era un domn doctor, cu o haină și pălărie elegantă și o geantă neagră. Hannah era sigură că avea să vină din nou și era fericită pentru că de fiecare dată când venea îi dădea câte o monedă. Ea a promis că avea să o anunțe pe Lucy de îndată ce acesta își făcea apariția.

Mountjoy îi spusese lui Lucy că hanul era supravegheat. Ea nu îl întrebase de unde știa sau ce voise să spună cu asta. Un domn care ceruse să i servească pește și care plecase fără să plătească nu părea un potențial inamic, dar un doctor care venea în fiecare zi și făcea tot posibilul să se împrietenească cu Hannah a pus-o pe gânduri.

Ea ar fi vrut să-i reproșeze lui Mountjoy că îi distrusese liniștea, că o înstrăinase de lumea atât de familiară din care provenea. Ea, care doar se mulțumise în trecut să viseze să devină o lady, acum simțise deja gustul acestei urcări pe scara socială. Deschisese cutia cu plăcerile londoneze, în comparație cu care plăcerile oferite de Tooth and Nail păreau lipsite de importanță și anoste, iar totul în jur era modest, uzat și zgomotos.

Ușile zdrăngăneau și bărbații strigau. Ea, fiica lui Iron Tom, era o cu totul altă persoană, o persoană pe care nu o cunoștea. Doar prin Adam mai păstrase singura ei legătură cu hanul. Ea crezuse că trecutul lui rămăsese undeva în spate și, totuși, părea să fie încă prezent, iar puținul cu care se alesese după ce visul ei londonez se năruise ar fi putut să-i fie luat.

Nu avea de gând să lase să i se întâmple asta. Avea să lupte. Ea și Mountjoy fuseseră de acord cu privire la un aspect. El crezuse, așa cum crezuse și ea cu ani în urmă, că spusele lui Adam aveau sens, că spuneau o poveste și că dezvăluirea acesteia ar putea să-l ajute pe Adam să depășească traumele trecutului.

L-a privit pe tovarășul ei din copilărie. Nu era atât de liniștit pe cât lăsa impresia. În absența lui Queenie, mâinile lui se opreau din ceea ce făceau la fiecare câteva minute și își înclina capul pentru a asculta sunetele hanului de parcă era ceva în neregulă. Nu era tulburat, ci doar puțin neliniștit. Dacă ar fi trebuit să aleagă momentul prielnic ca să încerce să-l ajute, ar fi trebuit s-o facă înainte ca domnul doctor al lui Hannah să-și facă apariția.

Ea i-a pus mâna pe braț.

– Adam. Vrei să vii cu mine în camera lui Papa?

Și-a lăsat deoparte crema de lustruit și cârpele și i-a luat mâna. S-au îndreptat spre spatele hanului, iar Lucy l-a dus în camera atât de familiară.

Adam s-a întors de parcă ar fi vrut să meargă în patul lui de sub scări, dar Lucy l-a condus spre scaunul tatălui ei. A aprins lămpile de care Adam nu avea nevoie niciodată.

După ce l-a așezat pe scaun, nu a știut prea bine cum să-l abordeze.

– Vom avea o discuție, Adam, i-a spus ea, aici, în acest loc unde te afli în siguranță, despre ce ți s-a întâmplat în urmă cu mult timp, când ai venit la han.

– Adam a rămas, a spus el.

Lucy a respirat adânc pentru a se liniști.

– Știu că așa ai făcut, Adam, dar Geoffrey a fugit.

Adam a început să tremure, clătinând violent din cap.

– Nu, nu, nu, nu, nu, a murmurat el.

Lucy a îngenuncheat la picioarele lui și i-a luat cu fermitate mâinile lui mari, atât de cunoscute, într-ale ei.

– S-a întâmplat un lucru groaznic, Adam, dar îl vom înfrunta. Îl vom dezvălui. N-o să ne mai fie frică.

S-a oprit din murmurat, cu capul înclinat ca să o asculte.

Lucy i-a mai strâns o dată mâinile, s-a ridicat și s-a dus spre dulapul tatălui ei, luând cheia de pe inelul legat în talie, îngenunchind și deschizând sertarul în care tatăl ei pusese cu mult timp în urmă lista cu cuvintele lui Adam.

Cheia s-a răsucit în broască. Sertarul era burduşit cu lucruri și lemnul era umflat, dar, când Lucy a tras, s-a deschis. Tatăl ei păstrase o rochie albă transparentă, cu buline, un eșantion cu primul ei alfabet în cusături colorate, un pachet cu scrisorile ei de când fusese la școală, o șuviță de păr, câteva facturi cu cheltuielile pentru școală și o pereche de pantofi micuți. Mai era o pătură veche și o păpușă dezmembrată.

Totul mirosea a cedru și lavandă și a lucruri vechi. Nu a găsit nimic care să-i răspundă la întrebările atât de presante legate de mama ei.

A pus scrisorile în poală și a desfăcut panglica cu care erau legate. Erau scrisorile ei de când fusese la școală, dar lista pe care o făcuse cu cuvintele lui Adam nu era printre ele. Le-a pus deoparte și a căutat mai adânc în sertar. O ediție veche a registrului cu toți nobilii din Anglia a făcut-o să clatine din cap. Tatăl ei își dorise atât de mult ca ea să fie o lady! A pus deoparte un abecedar despre care și-a amintit că fusese una dintre primele ei cărți, o altă carte din *Aventurile lui Tom True* și o cutie de creioane și cretă.

Era sigură că îl văzuse pe tatăl ei punând lista cu cuvintele lui Adam chiar în acest sertar.

Sub cărți zăcea un alt pachet învelit într-un crep subțire, îngălbenit de vreme, cu marginile destrămate, iar ea a ridicat pachetul din sertar și l-a pus deoparte pe covor. Nu era nici urmă de lista ei pe fundul sertarului, doar mirosul ușor de cedru și de lucruri vechi. Își pusese toate speranțele în listă, fiind sigură că, dacă ar fi putut să o recitească, ar fi reușit să-și dea seama de ordinea cuvintelor care alcătuiau povestea pe care nu o deslușise în copilărie.

A așezat pachetul în poală și a început să-l desfacă. Adam s-a agitat ușor.

– Adam a rămas, a spus el.

Printre pliurile învelișului din crepon, ea a găsit boneta din dantelă albă a unui copil de doi ani și o mănușă albă tricotată pentru o mână micuță. Sub bonetă și mănușă era o rochie din cea mai fină muselină albă, cu o broderie elegantă. Ea a despăturit rochia și s-a oprit, șocată când a văzut o pată lungă, maro, care se întindea de la volănașe până la tiv. A lăsat haina deoparte și a scos și ultimul obiect din pachet, o haină de copil, din lână bleumarin, cu broderie din fir de mătase, care se asortau cu rochia, având aceeași pată îngrozitoare și întunecată.

Era foarte sigură că tatăl ei ascunsese aceste lucruri pentru a le feri de privirile indiscrete, pentru că apăruseră odată cu venirea lui Adam la han. Adam le adusese cu el după scena teribilă la care asistase. O imagine neașteptată i-a răsărit în minte, cu Adam ținând în brațe un copil care sângera. O ținuse pe Lucy destul de des în brațe când era micuță. Îi recunoștea forța și felul în care o legăna în brațe. Întotdeauna se simțise protejată în brațele lui.

A pus rochia și haina înapoi în creponul îngălbenit și a lăsat pachetul lângă celelalte lucruri pe care le luase din sertar. Înșiruite astfel pe podea, aceste obiecte reconstituiau trecutul ei, începând de la cele mai recente amintiri, scrisorile ei de la școală, până la lucrurile de dinainte de viața ei actuală, înainte de sosirea lui Adam la han. Ea le-a scuturat pe fiecare pentru a vedea dacă ar putea conține lista lipsă, dar nu a găsit-o.

– Adam. S-a întors spre el. Trebuie să mă ajuți. Știu că te doare să-ți amintești. Te voi întreba asta doar o singură dată.

Ea a pus hainele copilului în poala lui.

Mâinile lui s-au strâns în jurul faldurilor hainelor minuscule. Corpul lui a început să tremure.

– Povestește-mi, Adam, i-a spus ea.

A început să înghită zgomotos. Îi curgea nasul. A ridicat hainele la piept și le-a ținut acolo.

– Domnul Tom spune că Adam nu vorbește. Nu spune.

Lucy s-a ridicat și și-a pus mâinile pe umerii lui.

– Acum e momentul, Adam. Vorbește-mi. Vorbește cu Lucy.

Cu un tremur violent a început să vorbească.

– Adam a dus-o pe Lucy la stufăriș. Adam a stat. Geoffrey a fugit. Adam a văzut. Nu, nu, nu, nu, nu! Adam pleacă.

Capul i-a căzut în piept. Ea i-a șters nasul care-i curgea cu șorțul ei și l-a legănat ușor. Povestea era încă incompletă. Nu spusese nimic despre copil. Iar stufărișul nu avea nici un sens. Ea a strâns pumnul lui Adam în jurul hăinuțelor pe care le ținea în brațe.

– Ai adus copilul la han? l-a întrebat ea.

– Adam a dus-o pe Lucy la han, a spus el, dând din cap cu insistență.

Cuvintele lui au năucit-o. I s-a părut că nu îl auzise bine, dar el le-a repetat, în stilul lui obișnuit.

– Adam a dus-o pe Lucy la han. Domnul Tom promite să o țină în siguranță. Adam stă. Nu vorbi! Nu spune nimic!

Lucrurile întinse pe covor, amintirile copilăriei ei aveau și ele propria lor poveste. Ea nu era fiica lui Tom Holbrook. Adam o adusese la han cu hainele pătate de sânge, iar Tom Holbrook îi ascunsese pe amândoi, îi protejase. Sângele de pe hainele bebelușului era al lui Adam.

S-a înfiorat, înțelegând de ce Mountjoy se temea pentru ei, pentru că Adam nu fusese orb înainte. Orice văzuse era blocat în mintea lui, chinuindu-l.

Lucy i-a luat hainele însângerate din mâini și le-a pus înapoi în sertar. Ea a umezit o cârpă și i-a spălat fața. Mai avea o singură întrebare de pus.

– Adam, ce ai văzut?

Capitolul 21

Într-un Sezon în care pericolele o pândesc la tot pasul, tânăra vânătoare de soți se poate confrunta cu o situație extrem de dificilă, pe care un profund simț al datoriei îl obligă pe autorul acestei cărți să i-o dezvăluie. Uneori se întâmplă ca – din cauza nesăbuinței de a nu acorda atenție anumitor detalii, a indiferenței față de opinia lumii sau din cauza unor gesturi intime pripite, fără să fi reușit în prealabil să fi cunoscut cu adevărat caracterul celuilalt – doi oameni care păreau că se îndreaptă cu pași repezi către altar să ajungă în situația de a rupe logodna. Pentru tânăra vânătoare de soți, aceasta poate însemna că Sezonul ei s-a încheiat dezastruos. Nimic mai neadevărat. Oricât de dureroasă ar fi conștientizarea faptului că ea și un anumit domn nu se potrivesc, acesta este momentul care marchează începutul drumului ei către fericirea adevărată. Obligația de a-și respecta angajamentele, de a apărea în continuare în societate și de a-și întâlni din când în când iubirea pierdută fără să-și piardă stăpânirea de sine, o supune unor eforturi uriașe, dar, dând dovadă de înțelepciune și curaj, în mod sigur, ea va reuși să-și vindece sufletul rănit.

Ghidul vânătoarelor de soți

Harry se afla în fața casei lui Richard din Londra, privind de dincolo de piață, avându-l lângă el pe prietenul său Blackstone. Mirosul unei străzi londoneze, în ciuda combinației dintre efluviile de murdărie și fum, era cu mult mai plăcut și mai proaspăt decât aerul îmbâcsit din casa răposatului său frate. Celălalt prieten al lui Harry, Hazelwood, se dusese la grajduri pentru a chema trăsura lui Harry și calul lui Blackstone.

Prietenii lui nu-l lăsaseră singur de când îi aduseseră vestea morții lui Richard. Se ocupaseră împreună de trupul neînsuflețit al lui Richard, trimițându-l spre domeniul Mountjoy pentru a fi înmormântat. Tot împreună îi trimiseseră la plimbare pe perceptorii insistenți și inoportuni adunați la ușa lui Richard și ascultaseră

evaluarea sumbră a avocatului referitoare la afacerile lui Richard. Cu Blackstone și Hazelwood lângă el, Harry părea înconjurat de și mai mulți frați, simțind că se alesese cu doi în locul celui pe care îl pierduse.

Era o zi uscată și friguroasă, în care vântul adia destul de puternic încât să pună la pământ narcisele din parc, la fel ca visul meteoric de a o lua pe Lucy Holbrook de soție. Scăpase de Mountjoy pe când fusese doar un băiat; dar, acum, ca o ironie a sorții, Mountjoy îl apucase, îl prinsese de gât și nu avea de gând să-i mai dea drumul.

– Știi, a spus Blackstone aflat lângă el, nu trebuie să lași ca prostiile făcute de Richard să-ți afecteze viața.

Hazelwood s-a întors și a aruncat o privire spre cei doi.

– Știi ce trebuie să facem, a spus el.

– Să spargem câteva capete? a spus Blackstone referindu-se la stilul obișnuit al lui Hazelwood de a face față problemelor.

Hazelwood a zâmbit.

– Cu cea mai mare plăcere. Totuși, mă gândeam că ar trebui să redeschidem clubul. Clare – pardon, Mountjoy – nu poate rămâne în această fundătură mizerabilă până va izbuti să pună la punct afacerile lui Richard. Are nevoie de cafea bună și trebuie plătit. Care era cazul la care lucrai, cel cu orbul? Să-l rezolvăm.

– Când? a întrebat Blackstone.

– Acum, bineînțeles, a spus Hazelwood. Unde este orbul, Mountjoy? Undeva la un han, nu?

– Tooth and Nail, spuse Harry, dar...

Doi grăjdari au adus trăsura lui Hazelwood și calul lui Blackstone. Hazelwood s-a pus instantaneu în mișcare.

– Ar trebui să ne luăm și armele?

Harry nici nu a apucat să-i răspundă, că o altă trăsură s-a și apropiat de ei, un faeton înalt, condus de șeful lor, Goldsworthy. Silueta impresionantă care era cocoțată pe un astfel de vehicul impunător oferea o imagine rară. Alături de el, agățat de partea laterală a trăsurii, era Kirby, fluturând un mesaj expres.

– Aici erați, căp... milord. Sunt în viață. Am primit un mesaj expres. Se întorc astăzi la Tooth and Nail.

Goldsworthy a privit în jos la Harry.

– Ai ascuns asta de mine, tinere. L-ai ținut ascuns pe orbul tău chiar sub nasul meu timp de două săptămâni. Acum vom vedea ce are de spus.

Și-a pus caii în mișcare, iar trăsura a luat-o zgomotos din loc. Pentru o clipă, nici unul dintre cei trei prieteni nu a făcut nici un gest. Imaginea bărbatului solid, cocoțat pe vehiculul lui elegant, în locul celei obișnuite, cu el stând în spatele biroului său enorm, îl deruta pe Harry.

Hazelwood a rostit cu voce tare gândul care tocmai ce îi trecuse și lui prin minte.

– Am impresia că este foarte implicat în acest caz, nu vi se pare?

Blackstone a ridicat o sprânceană întunecată.

– Cred că aceasta este cheia problemei, domnilor.

Lucy a fost trezită din gânduri de bătaia în ușă a lui Hannah. Adam dormea întins în patul lui de sub scări, epuizat de efortul depus. Lucy cunoștea acum câteva detalii din scena teribilă pe care o văzuse, deși încă era departe de a înțelege și motivul acesteia.

– Domnișoară, domnișoară, a strigat Hannah de după ușă. Doctorul cel cărunt este aici. Este în salonul privat, așa cum obișnuiește. L-am întrebat cum îl cheamă, dar el mi-a spus să nu fiu „ipertinentă". A întrebat de tine, domnișoară.

– Mă duc eu la el, i-a spus ea lui Hannah. Va trebui să rămâi aici cu Adam.

Hannah a făcut ochii mari. Nu-i plăcea să fie în preajma lui când avea vreo criză.

– Doarme, Hannah. Trebuie doar să-ți audă vocea dacă se trezește, să știe că este în siguranță.

Hannah a făcut o reverență.

Lucy și-a dat jos șorțul și a traversat hanul. Era acea perioada liniștită a zilei, cea dintre micul dejun și cursa de după-amiază. Doamna Vell era plecată să-și hrănească propria familie. Frank probabil că era în berărie sau în pivnițe, verificându-și marfa sau făcând un necesar al proviziilor. Clienții de pe bănci erau la lucru.

Lucy a bătut la ușa salonului privat și o voce curios de monotonă a poftit-o să intre.

A înțeles abia în acel moment de ce Hannah se chinuise să-l descrie pe domnul pe care-l văzuse. Costumul lui din lână cenușie

extrem de fină nu avea nici o cută, iar fața lui palidă era plină de riduri, arătând ca pulpa unui măr stafidit. Trebuie să fi fost frumos în tinerețe, dar părul și sprâncenele lui, odinioară aurii, își pierduseră strălucirea. Șuvițele cărunte erau pieptănate pe spate, dezvăluind o frunte înaltă. Mătasea vișinie a vestei sale și aurul cu care era placat ceasul lui erau indicii ale unui trai îndestulat. Ea i-a dat în jur de cincizeci de ani, poate chiar mai mulți.

Stătea la masă, cu mâinile sprijinite pe o geantă medicală neagră. Ochii lui albaștri s-au mărit când ea l-a salutat.

– Bună ziua, domnișoară Holbrook, a spus el. Permite-mi să mă prezint. Sunt doctorul Waller. Am venit pentru Adam Pickersgill.

– Ați venit pentru Adam?

– Poate că mă așteptai deja. Tatăl dumitale a dispus în testamentul lui ca Adam să fie îngrijit la Normand House. Cu siguranță ai auzit de el, este un azil privat, o instituție de cel mai înalt nivel destinată îngrijirii persoanelor care suferă de dezechilibre mintale de orice natură.

– Îmi cer scuze, dar nu am cunoștință despre nici un plan al tatălui meu legat de plecarea lui Adam de la Tooth and Nail.

– A, a spus doctorul, ai avut un tată prevăzător. S-a uitat la Lucy de parcă ar fi fost o enigmă pentru el. Știind că situația dumitale se va schimba și că, în calitate de femeie care a moștenit o proprietate, vei vrea să te căsătorești, tatăl tău a dorit să te scutească de povara îngrijirii lui Adam.

– Mulțumesc, a spus ea, dar orice dispoziții ar fi lăsat tatăl meu în ceea ce-l privește pe Adam, acestea pot aștepta. În prezent, nu intenționez să mă căsătoresc sau să părăsesc hanul. Puteți să-mi lăsați cartea de vizită dacă doriți să apelez pe viitor la serviciile dumneavoastră.

– Îmi cer scuze, poate că istorioarele micuței Hannah, atât de dornică să-mi facă pe plac, m-au indus în eroare. Totuși, am geanta cu mine. A deschis cu repeziciune geanta din piele. Aș putea să-l examinez pe Adam astăzi ca să pot să-mi fac o părere? Așa vom ști ce regim de îngrijire i s-ar potrivi cel mai bine la Normand House.

Lucy a clătinat din cap.

– Mă tem că va trebui să veniți altădată. Acum doarme.

Doctorul a părut dezamăgit. S-a uitat în geanta lui.

– Ei bine, a spus el, poate veți fi dispusă să răspundeți la câteva întrebări. Este orb, nu-i așa? Cât de frecvente sunt episoadele lui de furie?

– Furie? Doctore, îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Întrucât Adam nu este pacientul dumneavoastră, este total nepotrivit ca noi să avem vreo discuție referitoare la starea lui de sănătate. Trebuie să vă cer să plecați acum.

– Nu am cum să fac asta, domnișoară Holbrook, nu fără Adam.

Doctorul a scos un pistol din geantă și l-a îndreptat spre ea.

Capitolul 22

Oricât de plăcută sau de neplăcută i s-ar putea părea casa în care a crescut, tânăra vânătoare de soți rămâne atașată de acest loc datorită acelor legături trainice cu prietenii și rudele ei, stabilite încă din perioada copilăriei. Uneori, ea dă dovadă de cea mai mare loialitate și de cele mai intense sentimente de afecțiune tocmai față de acele persoane care sunt cel mai greu de iubit și care-i solicită grija și atenția. Faptul de a fi interesată doar de găsirea propriei sale fericiri în detrimentul unor astfel de legături poate părea cea mai josnică dovadă de lipsă de loialitate. Obiectivul pe care trebuie să-l atingă în timpul Sezonului ei la Londra este să se elibereze de acele legături care o constrâng, fără să provoace o ruptură dureroasă care i-ar afecta pe toți cei implicați. Fericirea ei depinde de asta.

Ghidul vânătoarelor de soți

Cu pistolul înfipt în spate, Lucy a ieșit din salonul privat, urmată de Waller. Au coborât scările, pe lângă vitrina cu exponatele de la Waterloo ale lui Harry Clare și apoi au traversat salonul principal, care acum era gol. Frank nu se întorsese la bar și nu se auzea nici un sunet din bucătărie. Lucy s-a mișcat cât a putut de ușor și de silențios.

Waller a continuat să-i vorbească.

– Îl vei aduce pe bătrânul cel nătâng la trăsura mea. Vom ieși prin bucătărie.

– Cine ești? a întrebat ea, căci cu siguranță nu era medic.

A primit o lovitură mai ascuțită în spate drept răspuns. Când au intrat pe holul care ducea spre camera tatălui ei, Waller a spus:

– Ar trebui să-mi mulțumești, fetițo. Dacă nu faci nici o prostie, vei scăpa de nebunul tău, care-ți aduce numai necazuri.

Lucy s-a oprit la ușa tatălui ei și a strigat-o pe Hannah să o deschidă.

– Știi ce ai de făcut, i-a spus Waller lui Lucy.

Hannah a deschis ușa, iar Waller a împins-o pe Lucy înăuntru și a înhățat-o pe Hannah de braț, ducându-i pistolul la cap. Hannah a încremenit în strânsoarea lui, cu ochii ieșiți din orbite, cu gura mișcându-se ca într-un strigăt mut.

Lucy s-a întors spre Adam, care dormea în patul lui. A cercetat camera cu privirea. Nu vedea nici o posibilă armă, nici un obiect pe care l-ar fi putut folosi împotriva așa zisului doctor.

Preț de câteva minute s-a concentrat asupra lui Adam, trezindu-l cu cuvintele și gesturile obișnuite. A durat ceva timp să-l trezească de tot și să-l ridice din pat. Ea s-a aventurat să arunce o privire către Hannah, care tremura în tăcere, cu lacrimile curgându-i pe față, strângându-și șorțul cu mâinile.

În cele din urmă, a reușit să-l ridice în picioare pe Adam, iar el a început să pășească spre ușă, ținând-o de braț. S-a uitat insistent la ceasul care ticăia în ritmul lui, dorindu-și din suflet să grăbească timpul, iar limbile să se învârtă mai repede, astfel încât Frank și doamna Vell și cei de la bănci să se întoarcă la han.

În fața ușii, Adam s-a oprit și și-a înclinat capul, așa cum făcea când simțea prezența altor persoane în preajma lui.

– Hannah ne așteaptă, i-a spus Lucy. Vom merge la o plimbare.

Totuși, Adam nu s-a mișcat. El asculta, testând cu prudență întunericul. Se aștepta la o răbufnire furioasă din partea agresorului lor. Fața lui era plină de dispreț și nerăbdare. Dar s-a abținut și a ținut doar pistolul la capul lui Hannah, strângând-o violent de braț.

– Hai, Adam, a spus Lucy. Hannah nu are toată ziua la dispoziție.

Adam a ieșit pe ușă, iar Lucy l-a condus pe coridor, cu Waller și Hannah în spatele lor. Adam s-a oprit la fiecare câțiva pași, ascultând cu atenție. Când au ajuns în salonul gol de la intrare, Lucy a găsit puterea de a arunca o privire înapoi către Hannah.

Cu o mișcare scurtă din cap, Waller i-a indicat lui Lucy să se întoarcă spre bucătărie. A surprins-o că nu vorbea. Avusese atât de multe de spus în sala de mese privată, minciuni fanteziste despre testamentul tatălui ei și despre faptul că era medic. Dar nu mai scosese un cuvânt de când se deschisese ușa camerei tatălui ei.

Ea a înțeles. Adam nu vedea, dar putea auzi și ar fi recunoscut vocea bărbatului. Acesta era inamicul despre care o avertizase Mountjoy. Dacă Lucy ar reuși să-l facă pe bărbat să vorbească,

Adam nu ar mai face un pas. Dar, dacă Lucy l-ar provoca pe falsul doctor, ar putea să o împuște pe Hannah.

Banca lui Adam era chiar în fața lor. Odată ce ar fi trecut de bancă, nu ar mai fi putut fi văzuți de nici o persoană care ar fi intrat în han. Orice speranță de ajutor s-ar fi năruit. Trebuia să acționeze imediat.

În spatele ei, ușa hanului s-a deschis. O voce masculină gravă, cu un accent nobil, a strigat:

– Bună ziua, hangiule!

Adam a încremenit lângă Lucy. Waller s-a furișat în spatele lui Lucy pe culoar.

– Tu de colo, am nevoie de puțin ajutor, a strigat vocea.

S-a auzit sunetul produs de o pereche de cizme care se apropia de ei, pășind pe dalele podelei.

– Domnișoară Holbrook? a strigat vocea altui bărbat, mai tânără și nu la fel de profundă.

Lucy s-a întors spre nou-veniți, încercând să-și păstreze expresia calmă. Un gentleman foarte înalt, îmbrăcat într-o manta, însoțit de tânărul prieten al lui Harry Clare, care avea un umăr bandajat, și o fată foarte drăguță stăteau în fața ei, urmărind-o cu privirea.

În spatele ei, Waller a șuierat:

– Scapă de ei. Trimite-i în salonul privat.

Când i-a auzit vocea, Adam a început să tremure din tot corpul, prevestind declanșarea unei crize inevitabile.

– Geoffrey a fugit, a strigat.

Pumnii i s-au încleștat. Brațul lui a alunecat din strânsoarea lui Lucy, agitându-se în sus cu o smucitură bruscă, dezechilibrând-o.

Ea s-a clătinat lângă perete când el a început să-și agite brațele în aer. Waller s-a dat înapoi, iar Hannah a scăpat din strânsoare. A alergat direct spre gentlemanul înalt, aruncându-i-se în brațe și s-a lipit plângând de haina lui. Brațele lui au îmbrățișat fata speriată.

Waller și-a revenit, a apucat-o pe Lucy și și-a înfipt pistolul în spatele ei, blocând culoarul, în timp ce Adam se agita și striga.

Waller a strigat la el.

– Prostule, mișcă-te.

Adam și-a mișcat pumnul, descriind un cerc larg, iar Waller a împins-o pe Lucy și mai mult în cameră.

– Nimeni nu-mi ia ce-mi aparține. Și în nici un caz tu. Prostule, ar fi trebuit să fugi, în loc să stai ca un idiot care clipește, holbându-te la alții mai buni ca tine. Meritai să-ți scoată blestemații ăia de ochi.

Harry s-a uitat la bărbatul furios din salonul comun care ținea un pistol lipit de spatele lui Lucy și a exclus orice dialog cu el. Geoffrey Radcliffe avea privirea unui șobolan încolțit.

Fixându-și privirea asupra lui Lucy, pentru a-i transmite ce avea de gând să facă, Harry și-a înfășurat haina în jurul cotului, a spart geamul vitrinei cu exponatele de la Waterloo, aflată lângă el, și și-a scos sabia expusă acolo. A scos lama din teacă, cu un sunet șuierător de metal pe metal. Mânerul se potrivea perfect mâinii lui, iar sabia era o prelungire a brațului și a voinței lui.

A pășit în salon, cu pași foarte hotărâți. Ajax Lynley i-a aruncat o privire plină de regrete, cu brațele ocupate de o fată care plângea. Nate Wilde, aflat lângă Lynley, a dat din cap, protejând-o pe Miranda în spatele lui, cu umărul bandajat.

Harry nu a văzut nici un semn care să indice că Radcliffe ar avea complici, o greșeală gravă, semnalându-i disperarea bărbatului.

– Geoffrey Radcliffe, a spus el.

El a observat că Lucy a făcut ochii mari când și-a dat seama cine era răpitorul ei.

– Uită-te în jurul tău la această bucată din Anglia pentru care niște bărbați s-au luptat, pentru care au sângerat și au murit.

Chipul cenușiu al lui Radcliffe s-a schimonosit cu o expresie de dispreț.

– Bărbați pe care i-ai trădat atunci când ai vândut secretele Angliei inamicilor ei.

– Anglia este încă aici. Suveranul cel rotofei este încă pe tron.

Urmând ordinele lui Harry, Hazelwood se dusese în spatele hanului, în timp ce Blackstone supraveghea intrarea. Harry avea nevoie doar de puțin timp.

Adam gemea acum, încă fluturând pumnii. Era timpul să-l readucă pe Adam în prezent.

– Adam, a strigat el. Sunt căpitanul Clare. Lucy are nevoie de ajutorul tău.

Harry a așteptat ca aceste cuvinte să ajungă până în mintea lui Adam, pentru a-l smulge din trecut.

– Poți să te lași în genunchi când îți cer asta?

Radcliffe a râs.

– Crezi că prostul ăsta te poate ajuta? Crezi că este bun de ceva? La ce a fost vreodată bun? Să mângâie pisica și să lustruiască cizmele? Lasă-mă să-ți spun eu cât de mare ajutor a fost, bolborosind și plângând și lăsându-l pe Broscoi[1] să-i facă felul stăpânei lui, până când franțuzul nu a mai rezistat și i-a scos ochii.

Mâna lui Harry s-a strâns pe sabie, iar toată atenția s-a îndreptat spre Adam. Acum captase atenția bătrânului. Corpul îi tremura din toate încheieturile, dar el și-a înclinat capul, ascultând. Lucy stătea nemișcată și mândră în strânsoarea lui Radcliffe, cu capul ei cu plete aurii într-o poziție semeață.

Harry a privit-o pentru scurt timp printre gene, fără să mai fie nevoie de nici un alt gest. Ea era Anglia lui.

– Îi faci ochi dulci fetei, nu-i așa, căpitane? l-a persiflat Radcliffe. O iau cu mine. Dacă cineva încearcă să mă oprească, ea va muri.

Harry a clătinat din cap. În spatele lui, ușa hanului s-a deschis din nou. Un curent de aer rece de martie a invadat camera. Radcliffe a ridicat privirea, surprins de ceea ce văzuse în spatele lui Harry. Pași grei au făcut să scrâșnească geamul spart al vitrinei cu exponatele de la Waterloo.

O voce profundă și puternică a tunat:

– Radcliffe, jigodie ce ești! Vei atârna în ștreang pentru trădare.

Pistolul din mâna lui Radcliffe a început să tremure, dar l-a potolit, înfigând mai adânc țeava în spatele lui Lucy.

Pumnul lui Harry a strâns mânerul sabiei. A înaintat cu pași bine măsurați, mutând din nou atenția lui Radcliffe înapoi spre el.

– Ai o singură șansă, Radcliffe. Cel mai bine ar fi dacă m-ai nimeri, altfel aici îți vei da ultima suflare.

Mâna cu care Radcliffe ținea pistolul a început să tremure din nou. A dat înapoi, târând-o pe Lucy cu el. În spatele lor, pe culoarul întunecat, Adam stătea ca un copac lovit de trăsnet.

– Jos, Adam, a strigat Harry.

[1] „Broscoi" este termenul folosit de britanici pentru militarii care făceau parte din trupele regaliste franceze, din cauza culorii verzi a uniformei lor.

Adam s-a lăsat pe podea. Radcliffe s-a împleticit când a făcut pasul în spate, căzând în momentul în care genunchii lui s-au lovit de corpul lui Adam. Brațul lui Radcliffe a slăbit strânsoarea cu care o ținea pe Lucy. Ea a alunecat la podea în clipa în care pistolul s-a descărcat.

Glonțul a atins coastele lui Harry în timp ce acesta s-a aruncat asupra lui, prins în vâltoarea luptei, animat nu de ură, nici de furie, ci de luciditate, mirosul de pulbere și sânge umplându-i simțurile.

Cu o mișcare amplă, și-a înfipt sabia în pieptul lui Radcliffe. S-a retras în timp ce Radcliffe s-a ghemuit, chircindu-se în jurul rănii, având în ochi sclipirea morții. Apoi s-a prăbușit pe podea.

Lucy s-a ridicat de jos și s-a dus la Harry. A aruncat sabia însângerată cu un zgomot și a luat-o în brațe, cuibărindu-i capul sub bărbia lui. În jurul lor părea să fie multă agitație și se auzeau strigăte. Trupul lui era cald, puternic și plin de viață. Buzele lui i-au mângâiat fruntea.

– Nu suportam să te pierd, a spus el.

– Te-a împușcat, a spus ea, ridicându-și capul de pe pieptul lui.

– Doar m-a atins razant. Voi avea o coastă fisurată, nimic altceva.

Fericirea din ochii lui era nefirească. L-a privit pe prietenul lui Harry cum trăgea de trupul lui Radcliffe căzut peste cel al lui Adam.

Bărbatul cel solid care îl numise pe Radcliffe „jigodie" a venit și s-a aplecat asupra bărbatului mort.

– Probabil că l-ai fi vrut viu, a spus Harry.

– Nu. Nu-i știam numele, nu știam că diavolul acesta nerușinat se ascundea printre noi, în spatele unei măști de om respectabil, dar, timp de douăzeci de ani, i-am dorit moartea.

Prietenul lui Harry l-a ajutat pe Adam să se ridice. Lucy i-a atins chipul sobru al lui Harry și s-a dus să-l ia de mână pe Adam și să-l conducă la banca lui.

În jurul lor a auzit voci cunoscute care discutau pe un ton șocat. Perioada de liniște se terminase. Clienții obișnuiți ai hanului începeau să-și facă apariția. Unul dintre prietenii lui Harry a organizat un mic grup format din clienții de la bănci pentru a muta corpul lui Radcliffe. Celălalt prieten a tras câteva scaune într-un cerc în

jurul căminului. Frank Blodget a început să toarne bere. Doamna Vell a mormăit ceva despre pedeapsa divină și carnea de porc și a condus-o pe Hannah, care plângea tăcută, spre bucătărie.

– Scuzați-mă, a intervenit în discuții prietenul lui Harry, cel cu părul castaniu. Eu și Blackstone vom ține autoritățile ocupate în timp ce voi vă gândiți la versiunea voastră. Apropo, geanta medicală pe care am găsit-o în salonul privat are vreo legătură cu cele întâmplate?

Lucy s-a cutremurat.

– Radcliffe a venit după Adam, pretinzând că ar fi un anume doctor Waller, care are cu un azil privat în Fulham. A ținut pistolul ascuns în geantă.

Bărbatul uriaș cu părul roșcat precum coama unui leu, cu o ținută impunătoare, ca a unui stejar bătrân, a venit în fața lui Lucy și a lui Adam. Lacrimile curgeau pe obrajii lui ascuțiți.

– Draga mea copilă, mama ta este răzbunată.

– Ați cunoscut-o pe mama mea?

– O, da. Contesa era înverșunată și neînfricată, cu un râs căruia nici un bărbat nu-i putea rezista. A fost unul dintre cei mai buni agenți pe care i-a avut vreodată Anglia.

Lucy s-a întors către Harry, spionul, omul care își făcea datoria, fiind acum într-o misiune.

– Știai?

– Am bănuit.

Fața lui avea aceeași expresie gravă ca aceea din seara în care se despărțiseră în salonul de dimineață din Brook Street.

S-a întors către bărbatul cel masiv.

– I-ați spus „contesa"?

– Da, titlul ei nobiliar francez, după soțul ei – de Neuvillette. El a fost capturat în Franța. Tocmai încerca să-l ajute să scape cu bani și documente când a dispărut.

Lucy a tresărit. Era numele femeii din tabloul ei. Tatăl ei nu aruncase banii aiurea pentru un portret. Știa cine era adevărata ei mamă.

– Dar era englezoaică?

– Până în măduva oaselor. O chema Penelope Lydford înainte de a se căsători. Din Hartwood.

Tânărul cu bandaj, pe care Lucy îl văzuse mai devreme cu Harry, a făcut un pas înainte, cu o fată drăguță agățată de brațul lui sănătos.

– Hartwood este conacul unde a fost slujitor Adam, sir. Eu și Miranda am confirmat asta cu vechea prietenă a lui Adam, Nanny Ragley. A mai fost și un al doilea lacheu cu ei, pe nume Geoffrey Gibbs, care a plecat când a dispărut Adam.

Adam s-a agitat pe bancă lângă Lucy.

– Adam o ascunde pe Lucy în stufăriș.

– Este un luminiș de pe drumul Aylesbury, a spus Harry. Am găsit acolo o mănușă de copil. Perechea celei pe care a păstrat-o tatăl tău.

– Geoffrey a fugit, a spus Adam.

Harry a clătinat din cap.

– Adam, te-ai speriat. Te-ai gândit că Geoffrey a fugit. Dar s-a dus înapoi pe drum pentru a-i arăta francezului pe unde s-o ia.

Harry s-a întors către bărbatul uriaș.

– Înțeleg că Radcliffe și-a început afacerea cu banii primiți în schimbul trădării contesei.

Bărbatul cel solid a dat din cap.

– Nu a încetat niciodată să lucreze pentru dușmanii Angliei, dar a vrut să iasă din această combinație când a fost arestat spionul rus Malikov.

Bărbatul masiv s-a întors către un alt străin, un tânăr domn înalt, cu părul negru, care stătea departe de ceilalți, rezemat de șemineu, cu o privire amuzată pe fața lui lungă și slabă. O ținuse în brațe pe Hannah când ea scăpase de agresor.

– Atunci a venit la tine? l-a întrebat bărbatul cel mare.

Străinul cel înalt s-a îndepărtat de șemineu.

– Eu m-am dus la el. Am avut o dispută din cauza prostului obicei al lui Radcliffe de a-și arunca animalele moarte pe pământul meu. L-am amenințat că îl voi demasca și m-am oferit să-i cumpăr toate animalele. A venit cu o altă idee. M-a plătit să mă joc de-a banditul și să-i „fur" caii.

Străinul a ridicat din umeri.

Bărbatul cel solid cu părul roșcat a zâmbit.

– Trebuie să vorbim despre asta, a spus el.

Agitația apărută la ușa de la intrare a semnalat sosirea polițiștilor și a unui magistrat.

Prietenul cu părul negru al lui Harry a venit să le spună că fiecare va fi chemat să depună mărturie.

Capitolul 23

Pentru femeia care a moștenit o proprietate, întrebarea legată de momentul prielnic în care să accepte propunerea unui domn poate să nască controverse. Faptul că, din propria experiență, îi sunt cunoscute grijile și satisfacțiile administrării afacerilor proprii îi permite să discute cu pretendenții ei de pe picior de egalitate. Ea are cea mai mare libertate să-și aleagă soțul după pofta inimii, fără a mai fi nevoită să ia în calcul și dobândirea, în urma căsătoriei, a unei proprietăți confortabile unde să-și petreacă restul zilelor. Mai mult, ea nu se așteaptă ca un bărbat chibzuit să nege cumva avantajele unei proprietăți prospere sau a unui venit bun care să acopere cheltuielile unei gospodării. Ea nu are de gând să se căsătorească cu un naiv sau cu o mână spartă. Cu toate acestea, nu trebuie să accepte nici o propunere până nu este pe deplin convinsă că pasiunea unui domn față de persoana ei cântărește mai mult decât interesul lui pentru averea ei.

Ghidul vânătoarelor de soți

În jur de ora nouă spionii se întorseseră la club. Era prima dată când se reuneau acolo din noaptea răpirii lui Jane Fawkener. Au aprins focurile și lumânările în camera mare unde serveau cafeaua, iar acum aveau sendvișuri și cafea la dispoziție.

După ce i-a servit, ajutat de Miranda, Wilde s-a furișat ca să stea cu fata și cu tatăl ei, în încăperile de deasupra magazinului lui Kirby. Goldsworthy a binevoit să li se alăture.

– Ei bine, băieți, a spus Goldsworthy, am repurtat un adevărat triumf astăzi.

– Crezi că asta va fi și părerea lui Chartwell? a întrebat Hazelwood.

De Chartwell de la Ministerul de Externe depindeau în cele din urmă obținerea finanțărilor acestor operațiuni.

Goldsworthy a dat din cap. Cu silueta lui masivă a ocupat o canapea întreagă.

– E un pas promițător pentru reluarea activității noastre. Și cu...

– Cu? l-a provocat Blackstone.

Goldsworthy a fluturat în aer cu una dintre mâinile sale mari.

– Nu mai contează. V-ați descurcat bine. V-ați făcut datoria. Este timpul să predați armele. Un an și o zi. Acesta este termenul pentru serviciul pe care vi l-a cerut Anglia și voi v-ați achitat cu vârf și îndesat. Nu este bine să prelungiți acest termen. S-a încruntat și, pentru o clipă, a părut obosit. Dacă acest termen este prelungit, cel în cauză se poate schimba, poate să uite de el, a continuat.

S-a ridicat de pe canapea.

– Mountjoy, i-a spus el lui Harry. De mâine ești liber?

– Da, a aprobat Harry.

Dimineață avea să-și înceapă noua viață. Avea un frate de îngropat și o moșie de salvat de la ruină. Cu timpul, s-a gândit el, datoria și munca aveau să facă uitate amintirile despre o fată cu părul de aur și cu ochi zâmbitori.

Fierarul Will Wittering se aflase în mulțime în salonul comun al hanului, privindu-l pe Harry cum pleacă. Dacă Wittering ar da dovadă de un gram de răbdare, i-ar mai acorda un răgaz și ar mai aștepta puțin până când rutina de la Tooth and Nail ar trage-o pe Lucy înapoi în vechea ei existență.

În comparație cu reședința de pe Brook Street, hanul părea cu siguranță sărăcăcios, dar, în comparație cu Mountjoy, era un palat.

A doua zi după ce Mountjoy a ieșit din nou din viața ei a fost o zi cu meniul cu carne de vită, o zi care din afară părea plină de umezeală și de vânt, dar dinăuntru mirosea a friptura doamnei Vell.

Ușa hanului se deschidea des, pentru ca atât vecinii, cât și străinii să poată admira vitrina spartă cu exponatele de la Waterloo și să poată auzi povestea unuia dintre clienții de la bănci despre finalul dramatic al lui Geoffrey Radcliffe. Grupuri mici se adunau la intrare privind în jos spre salonul comun, avându-i în centru pe John Simkins sau pe Will Wittering care indicau locul unde murise bogătașul.

Ea stătea cu Adam pe bancă. Îi dăduse argintăria la lustruit, dar mâinile lui se opreau la fiecare câteva minute, de parcă ar fi uitat ce avea de făcut. Își înclina capul pentru a asculta discuțiile din jurul lui, ori de câte ori era menționat numele lui Harry Clare.

Când Adam a început să moțăie, ea l-a dus înapoi în patul lui. El s-a întins de bunăvoie, iar ea a pus-o pe Hannah să-l vegheze. Fata nu-și revenise pe deplin din șocul trăit în ziua precedentă, iar Lucy i-a dat ceva să cârpească pentru a o ține ocupată.

Ea s-a retras în camera ei pentru a scrie câteva scrisori în care să ofere câteva explicații absolut necesare prietenelor și unchiului ei, relatându-le că descoperise numele și originile mamei sale și dându-le asigurări ferme și sincere că aceste informații noi nu schimbaseră cu nimic legăturile lor puternice de suflet. În scrisoarea adresată unchiului ei, i-a menționat că avea un tablou cu mama ei, și că, în cazul în care ar dori să viziteze hanul, ar fi binevenit să-l vadă.

Privea acum cu alți ochi la doamna care râdea din tabloul de pe perete, mama ei. La urma urmei, ea fusese o spioană, iar Lucy era fiica unui spion. „Tu și cu mine", i-a spus ea doamnei din tablou, „trebuie să ne cunoaștem mai bine."

A împăturit scrisorile și le-a sigilat. L-a înțeles mai bine pe Harry Clare, pe Mountjoy așa cum se numea mai nou. Nu renunțase la ideea de a se căsători cu ea pe considerentul că fiica unui hangiu i-ar fi fost inferioară, ci, mai degrabă, pentru că a crezut că proprietara unui han înfloritor s-ar putea bucura de un statut social superior lui, care era doar un spion și moștenitorul sărac al unui conte cu o reputație dubioasă.

Cea de-a doua zi din viața ei departe de Harry Clare a fost o zi în care se înregistrase o furtună de zăpadă cu fulgi învolburați. Era o zi cu carne de porc.

În a treia zi, o altă ninsoare abundentă căzută peste noapte a redus la tăcere păsările. Miel din nou.

Și o a doua propunere venită din partea lui Will Wittering.

Capitolul 24

În cele din urmă, tânăra vânătoare de soți trebuie să-și aleagă pretendentul preferat. Ea trebuie să discearnă între toate celelalte posibile opțiuni ale ei. În momentul în care declară că acceptă propunerea unui gentleman, face o alegere importantă care îi marchează statutul de soție a unui anume bărbat. Aparent, nu va mai fi Domnișoara Posibilă-Lady, ci Lady Pentru-tot-restul-vieții. Cu toate acestea, adevărata natură a alegerii ei este cu totul alta. Zeci de bărbați frumoși, spirituali și încântători se vor învârti în continuare în jurul ei la Londra. Ea va fi la fel de drăguță și de atrăgătoare și cu un inel pe deget, așa cum a fost și înainte de ziua nunții. Momentul în care își alege soțul este doar primul dintr-un lung șir de reconfirmări ale acelei alegeri. Departe de a fi scăpat de această dilemă, acea zi reprezintă începutul unui drum pe parcursul căruia se va vedea nevoită să-l aleagă iar și iar pentru tot restul vieții lor.

Ghidul vânătoarelor de soți

Harry a deschis ușa hanului în perioada liniștită, cea de dinaintea sosirii diligenței de după-amiază. Simțea cum vârtejul de aer rece îl împingea din spate pe când intra în atmosfera călduroasă și primitoare a hanului.

A rămas în penumbra holului de la intrare, învăluit în mirosul fripturii doamnei Vell, plin de zăpadă pe pălărie și pe palton. S-a uitat la vitrina cu exponatele de la Waterloo. Sticla spartă fusese înlocuită, iar vechea lui sabie fusese pusă înapoi la locul ei. Ultima bătălie fusese câștigată.

În colțul celălalt al camerei, Adam stătea pe banca lui, cu capul înclinat spre ușa deschisă, vigilent ca o santinelă. Lângă bătrân, Lucy a întins o mână ca să-i reamintească de activitățile lui zilnice. Harry a stat câteva minute să o privească fără ca ea să știe. Apoi și-a scuturat zăpada de pe pălărie și de pe haină și le-a atârnat de cuierul atât de cunoscut. Era timpul să-și revendice iubirea.

Mai întâi trebuia să treacă prin salonul comun și prin bar. Unul dintre puținii clienți de la bănci l-a zărit când stătea la picioarele scărilor și a strigat.

Lucy și-a ridicat privirea de la cusătura din poală. I-a susținut privirea, moment în care tot frigul îndurat în timpul călătoriei a dispărut.

Cei de la bănci s-au ridicat să-l întâmpine strângându-i mâna sau bătându-l pe spate. I-a lăsat să-i cumpere o băutură, surprins de cât de bine se simțea în compania lor. Ajunsese acasă.

– De data asta o să stai mai mult, căpitane?

El a dat din cap. Nu l-a corectat în privința titlului său.

– Scuzați-mă puțin, domnilor, a spus el.

Și-a lăsat halba de bere la bar și s-a îndreptat spre locul unde stăteau Lucy și Adam.

– Bună, Adam, sunt Harry, a spus el.

– Îți place berea foarte neagră, căpitane, a răspuns Adam.

– Da, a recunoscut Harry.

S-a desfătat cu imaginea iubitei lui, cu ochii ei cenușii plini de veselie, cu chipul ca o rară zi însorită englezească, o frumusețe poleită cu aur. Voia să o audă râzând.

– Așadar, ai venit, a spus ea.

– Probabil că știai asta înaintea mea.

Ea a dat din cap.

– Domnul Goldsworthy a venit la noi în vizită.

– A fost nevoie de trei zile pentru ca mesajul lui expres lui să ajungă la mine, a explicat Harry.

– Presupun că mesajul expres a contat foarte mult, a spus ea.

– Pentru mine a contat. Când un bărbat curtează o femeie care a moștenit o proprietate, vrea să nu-i stea nimeni în cale.

– Și tu...

– Am răscumpărat ipotecile lui Richard. Mountjoy aparține din nou familiei Clare.

Și-a dat seama cu o secundă prea târziu de ceea ce îl întrebase ea.

– ...îi faci curte unei moștenitoare? a terminat ea întrebarea cu un zâmbet.

Adam i-a sărit în ajutor lui Harry.

– Căpitane, ești fericit la han.

– Sunt, a spus Harry.

A luat mâna lui Adam și a primit una dintre strângerile viguroase, cu două scuturări de mâini.

– Queenie a fugit, l-a informat Adam.

– Îmi pare rău, a răspuns Harry.

S-a așezat pe bancă lângă vechiul său prieten și și-a întins picioarele.

– O mai am pe Lucy, a continuat bătrânul. Lucy e în siguranță.

– Îți mulțumesc că ai avut grijă de Lucy, Adam.

– Stai aici, căpitane?

Harry s-a uitat la Lucy.

– Dacă există o cameră disponibilă, aș dori să rămân peste noapte, a spus el.

I s-a părut că a trecut mult timp, probabil cât intervalul dintre două bătăi ale inimii, înainte ca ea să răspundă:

– Cred că avem o cameră potrivită pentru tine, Lord Mountjoy.

Trebuia să se ocupe de activitățile zilnice ale hanului, de hrănirea pasagerilor din diligență, de închiderea barului, de oaspeții întârziați pe care să-i trimită la culcare și de ritualul de seară al lui Adam, înainte să vină momentul ca Lucy să-și urmeze iubitul aflat la etaj.

L-a găsit stând lângă foc în cea mai bună cameră a hanului, cea pe care tatăl ei o alesese pentru el cu săptămâni în urmă. Se făcuse confortabil, rămânând doar în cămașă și pantaloni, cu picioarele întinse, cu un pahar de vin într-o mână. Nu-și dădea seama dacă și el simțea aceeași nerăbdare.

Apoi privirile lor s-au întâlnit și s-au susținut.

– Îmi pierdusem speranța că o să mai vii.

El nu se mișcase, dar ea a simțit cum s-a aprins ceva în el.

– Cum să nu vin după ce i-ai cerut lui Radcliffe să te împuște pe tine în locul meu?

– Nu aș fi putut suporta să te pierd dacă te-ar fi împușcat.

– A, a spus ea. Am simțit același lucru când te-a împușcat. Voiam doar să fim împreună.

– Și de aceea ești aici.

Ea a dat din cap.

– Trebuie să te sărut, a spus el, și s-a mișcat atât de ușor și rapid, încât ea abia a apucat să-și dea seama când a lăsat din mână paharul de vin și s-a ridicat din scaun, traversând camera.

– Chiar mă gândeam când ai de gând s-o faci.

Și a făcut exact asta, luând-o în brațe și lipind-o de el, unind cele două trupuri, nerăbdător să o sărute și să o atingă. El a adâncit sărutul și a ridicat-o în aer, astfel încât trupul ei se sprijinea doar de al lui. Sărutul a continuat în timp ce focul trosnea și șuiera, până când el a gemut și a lăsat-o jos, respirând din greu. S-au oprit și au râs, iar el a aruncat o privire spre pat. Ea i-a citit intenția și l-a luat de mână, dorind să ajungă acolo. A respirat înfiorat.

– Așteaptă, a spus el.

A luat o cutie mică învelită în catifea din buzunarul jachetei atârnate pe scaun. A îngenuncheat pe covor în fața ei și a ridicat cutia deschisă. Un cerc de aur și rubine scânteia în pliurile de catifea.

– Vrei să te căsătorești cu mine și să fii doamna mea?

Uitase un aspect foarte important. Avea să i-l amintească mai târziu, dar ea a dat din cap spunând da, întinzându-și mâna, lăsându-l să-i pună inelul pe deget, ridicându-l din genunchi. Știa că gestul era mult prea cavaleresc pentru sentimentele care o animau în acel moment.

– Crezi că ne-am putea căsători? La Londra? Nu există și alte alternative, licențe speciale sau ceva de genul acesta?

Un zâmbet foarte larg i-a șters expresia dură de pe chip.

– Ba da, am putea, a spus el, făcându-și cunoscută dorința, pentru că iubitul ei nu avea răbdare.

Ea a râs apoi, iar el a tras-o spre pat și au ajuns amândoi acolo.

Harry a rostogolit-o sub el, simțindu-i nerăbdarea, sărutând-o și atingând-o, ridicându-i fustele, desfăcându-i picioarele și împingându-se în străfundurile dulci ale corpului ei, apăsând și legănându-se deasupra ei. Mâinile i-au alunecat peste ciorapii subțiri de bumbac, până când au ajuns la pielea mătăsoasă de deasupra jartierelor ei. Ea a gemut și s-a deschis mai larg la atingerea mâinii lui, care s-a întins pentru a-i mângâia părțile intime umezite, folosindu-și degetul mare pentru a găsi punctul plăcerii ei.

Ea a gemut când a atins-o, cu brațele din ce în ce mai slăbite în îmbrățișarea ei, întinsă pe spate, uitându-se la el, gâfâind fără suflare, cu o privire uimită în ochii ei cenușii.

El i-a zâmbit.

– Ți-a plăcut ce ți-am făcut.

– Da, a spus ea.

– Mai am și alte plăceri de oferit, a spus el, dar să mai scăpăm de câteva haine.

S-a ridicat în genunchi și a tras-o în sus. Ea s-a întors, pentru ca el să-i poată desface nasturii de la spate. I-a tras rochia peste umeri și i-a scos agrafele din păr, lăsându-l să se reverse liber, bucurându-se de buclele elastice. Și-a îngropat fața pentru scurt timp în părul ei, înainte de a o întoarce din nou pentru a-i desface corsetul care se închidea în față.

I-a aruncat deoparte corsetul cel practic și i-a tras cămașa peste cap, îndreptându-și toată atenția asupra sânilor ei, prinzându-i și frecându-i mugurii strânși între degete, făcând-o să se arcuiască sub atingerea lui.

Lucy nu-și imaginase că sânii ei i-ar putea provoca asemenea senzații. De la sfârcurile pe care le-a atins atât de ușor, mai întâi cu degetele și apoi cu gura, valurile de plăcere i-au cuprins sexul, care a devenit dureros și umed. Ea s-a zvârcolit nerăbdătoare în faldurile mototolite ale fustelor.

– Acum e rândul tău, i-a spus ea.

El a zâmbit din nou și a alunecat de pe pat, trăgând-o după el, astfel încât s-a așezat la marginea patului în mica deschizătură formată de picioarele ei. Ea l-a ajutat să-și ridice cămașa peste coaste și peste piept, iar el a aruncat-o cât colo. Mâinile lui s-au dus spre șlițul pantalonilor, iar ea a întins mâna să-l ajute. Harry a scăpat de obiectele de îmbrăcăminte din lână și, dintr-o singură mișcare rapidă, a rămas gol în fața ei.

Nu a fost nevoie să-i spună să se uite. Ea a aruncat o privire directă și sinceră, chiar și spre erecția lui. Nu era nici o teamă sau dezgust în privirea ei, doar curiozitate și, a bănuit el, nerăbdarea de a-l atinge. El i-a luat mâna, punându-i-o pe mădularul lui umflat, sugerându-i ritmul pe care aveau să-l împărtășească. A împins-o pe spate pe pat și i-a scos și ultimele haine.

În cele din urmă au rămas goi unul lângă celălalt. A atins-o cu vârful mădularului lui dureros, făcându-și drum prin pliurile ei alunecoase, încă într-o poziție de expectativă, așteptând ca ea să se arcuiască și să se deschidă sub el.

Lucy simțea că urma să aibă parte de și mai multă plăcere. S-a arcuit sub el și, cu o mișcare rapidă a șoldurilor, el a desăvârșit unirea lor. A surprins-o atât întepătura neașteptată pe care a simțit-o, cât și modul atât de firesc în care corpul ei se îmbina cu al lui. Fiind hangiță, se pricepea să primească așa cum trebuie un oaspete și să-l facă să se simtă ca acasă, așa că a așteptat să i se calmeze puțin locul dureros și s-a uitat zâmbind la fața lui luminată de plăcere.

– Te iubesc, a spus ea.

El s-a lăsat pe coate și a sărutat-o, gura lui atingându-i-o pe a ei, cu o mișcare ușoară ca aerul.

– Te iubesc, a răspuns el.

Lucy a închis ochii la cuvintele pe care le așteptase de atâta vreme și și-a ridicat șoldurile pentru a le întâmpina pe ale lui, iar împreună au început să se miște în același ritm. A simțit că era ca un înotător în căutarea unui țărm îndepărtat, în timp ce curenții o împingeau mai departe, până când un val uriaș a ridicat-o cu totul.

El a șoptit:

– Acum, și în timp ce tot corpul i se cutremura, ea s-a înfiorat de o plăcere atât de intensă încât i-a tăiat respirația.

Această senzație plăcută și persistentă a vibrat în ea în timp ce cobora de pe coama valului. L-a simțit alunecând de pe ea, luând-o în brațe și ținând-o ca pe cel mai prețios lucru din viața lui.

Mai târziu, când stăteau întinși, înfierbântați, transpirați și goi unul în brațele celuilalt, a început să se miște pe pieptul lui, mâna ei dreaptă desenând modele pe coastele lui pe care le găsise atât de atrăgătoare. Voia să-l testeze.

– Ai venit aici ca să-l cauți pe Adam.

– Adevărat. Goldsworthy a avut un informator care i-a spus că trebuie să găsim un martor important, un orb.

– Cu siguranță mai sunt și alți orbi în Londra.

– Da, dar nici unul care să fie urmărit de niște bătăuși plătiți. Când l-am găsit pe Adam, tatăl tău și cu mine am avut o discuție sinceră despre pericolele care-l pândeau.

– Deci tatăl meu știa că ești spion?

– Am făcut o înțelegere.

S-a ridicat, sprijinindu-se de perne și a tras-o după el, cu capul la pieptul lui. N-a vrut să îi dea drumul din brațele lui până când nu lămureau aceste chestiuni.

– Ca tu să stai la han.

– Să fiu cu ochii pe oricine ar fi vrut să-i facă rău lui Adam.

– În schimbul a ce?

– Ei bine, tatăl tău a venit cu ideea vitrinei cu exponatele de la Waterloo și m-a avertizat că destinul tău este să devii o lady, nu un accesoriu de lux al unui bărbat.

– Nu i-ai spus că de fapt urmăreai să afli povestea lui Adam, mărturia lui despre cele întâmplate.

– Nu.

Harry a făcut eforturi să-și țină sub control bătăile inimii. Mâna ei cu inelul cu rubin desena acum cercuri în jurul mamelonului lui stâng.

– Ai de gând să te răzgândești și să nu te mai căsătorești cu mine?

Era firesc să-i pună această întrebare, acum că ea știa mai multe despre adevărata lui misiune.

Din nou a fost nevoit să aștepte. Și-a pus palma peste inima lui.

– Nu, a spus ea. Cred că este cea mai bună variantă ca o fiică de spion să se căsătorească cu un spion.

Și apoi și-a ridicat capul de pe pieptul lui și l-a privit cu ochii aceia plini de veselie. Părul îi cădea în bucle aurii încadrându-i fața.

– Deci, lordul meu spion, ce planuri de viitor ai?

El a râs și a așezat-o deasupra lui, preluând controlul asupra vârfurilor roz ale sânilor ei și asupra taliei ei înguste, cu mâinile lui.

– Acum, a spus el, vreau să mă întind și să mă gândesc la Anglia.

Și a întors-o pe pat și a sărutat-o.

Lucy și-a luat rămas bun de la hanul ei într-o zi în care se servea carne de vită. În timp ce Mountjoy se ocupa de bagajele lor și îl ajuta pe Adam să se îmbrace, ea a dat un ocol hanului în lumina dimineții, deschizând obloanele și ușile, luându-și rămas-bun de la fiecare obiect pe care îl atinsese.

Când a deschis ușa bucătăriei, a fost întâmpinată de un mieunat răgușit. Pe treaptă, ghemuită peste trupul unui șobolan mare, cenușiu, se afla o creatură pe care cu greu o recunoștea, o pisică

zgâriată, a cărei blană acoperită de un strat de mizerie era toată plină de smocuri încâlcite. Avea urechea stângă ruptă, iar un ochi părea că-i plânge din cauza unei zgârieturi lungi care-i brăzda fața.

Lucy a îngenuncheat, întinzând o mână, iar creatura s-a arcuit sub atingerea ei, tremurând.

– O, Queenie, mi-ai adus un cadou. Hai înăuntru.

A urmat o scurtă controversă între pisică și stăpâna ei iscată de șobolanul mort, dar, în cele din urmă, ademenită cu un castron cu smântână, Queenie și-a abandonat prada pe trepte. S-a ghemuit deasupra castronului cu smântână, lingându-l înfometată până când doamna Vell a sosit și a țipat văzând un animal atât de murdar în bucătărie. Lucy a convins-o pe Queenie cu încă o porție de smântână să o urmeze la spălătorie ca să o spele.

Harry, uitându-se prin ușa deschisă a spălătoriei, a văzut-o cu mâinile băgate până la coate în apă murdară încercând să spele o pisică furioasă.

– A, a spus el, aici erai. Eu și Adam ne-am tot întrebat pe unde ești.

Lucy a ridicat-o pe Queenie, care stătea cu picioarele întinse și cu ghearele scoase, pe scândura de spălat și a turnat peste ea o cană cu apă limpede. Queenie tremura din toate încheieturile.

– Sărăcuța de ea, a fost lovită îngrozitor. Ce crezi că s-a întâmplat cu ea?

– Radcliffe a pus pe cineva să o ia, a spus Harry. Și-a dat seama, așa cum a făcut-o și Nate, că Adam o folosea drept santinelă, pentru a-l avertiza când se apropia pericolul. Indiferent cine a fost cel care a luat-o, bănuiesc că a aruncat-o în râu.

– Poți să-mi ții și mie prosopul ăla? a întrebat Lucy.

Harry s-a apropiat de Lucy și a luat prosopul vechi pe care îl pusese acolo. I-a surprins privirea în timp ce trecea de la prosopul de baie la partea din față udă a rochiei ei.

– Tu, a spus ea, nu te gândești la Queenie în acest moment.

El a înghițit în sec.

– Știi, dacă vrei să faci baie, sunt mai mult decât dispus să-ți țin prosopul.

– Serios?

Ea a râs și i-a văzut chipul schimbându-se din nou, ca o promisiune că noaptea trecută fusese doar începutul momentelor lor

de iubire. A ridicat pisica furioasă și udă până la piele și și-a lăsat iubitul să învelească creatura în prosop.

Într-un final, Lucy a reușit să-și schimbe rochia fără ajutorul viitorului soț, deși i-a promis că avea să-l lase să stea lângă ea când face baie, de îndată ce aveau să se căsătorească.

Trăsura lor era la ușă, iar oamenii de la han s-au adunat pentru a-i conduce spre ieșire. Adam stătea pe banca lui cu Hannah lângă el. Queenie, cu blana uscată, ca un puf portocaliu cu alb, zăcea în poala lui, cu fața lipită de coapsa lui, dormind adăpostită de mâinile lui mari.

Lucy a sărutat obrazul slăbit al bătrânului. În sfârșit își găsise liniștea. Toți și-o găsiseră, la fel ca soldații care se întorc acasă de pe front.

Epilog

Ultima dar nu și cea din urmă plăcere care îi dă fiori tinerei vânătoare de soți la finalul fericit al căutărilor ei este chiar povestea pe care cei doi, acum soț și soție, o vor depăna, rememorând momentele importante ale iubirii lor. Cine a simțit primul fiorii iubirii? Ce calități a observat sau nu a observat fiecare dintre parteneri la celălalt? Care au fost pașii greșiți și ce obstacole au fost nevoiți să depășească? Ce dorințe mistuitoare nu și-au putut găsi alinarea decât într-o uniune trainică a rațiunii și simțirii? Atât de puternică este povestea unei iubiri nemuritoare, încât îndrăgostiții se bucură să o împărtășească, deși capetele lor sunt cărunte și mâinile lor îngemănate sunt încrețite de vreme.

Ghidul vânătoarelor de soți

Nate Wilde o urmărea pe Miranda cum turna cafeaua aromată, perfectă, din ibricul plin de caimac în ceștile mici de la club. Până când avea să i se vindece umărul, el o învăța să facă cafeaua așa cum îi spusese bătrânul soldat când plecase pentru prima dată de pe Bread Street.

Cu mintea ei ageră și mâinile ei de croitoreasă pricepută, a învățat repede. A turnat cafeaua rămasă într-un recipient acoperit ca să se păstreze caldă și a pus vasul pe tava de argint pe care urma să o ducă în cafeneaua clubului.

Clubul fusese redeschis, iar Goldsworthy a vrut ca noul lui recrut să aibă parte de o primire așa cum se cuvenea. Ajax Lynley.

Goldsworthy îi dăduse credit Mirandei pentru felul în care avusese grijă de Nate pe toată durata aventurii lor.

Ea i-a mărturisit ceea ce îi spusese și lui Nate despre biletul pe care nu i-l dăduse lui Jane Fawkener. Expresia lui Goldsworthy a fost destul de severă când i-a auzit confesiunea, dar i-a spus că era o fată curajoasă și că avea încredere în ea.

Nate a sărutat-o. Au convenit că, din acel moment, putea s-o sărute oriunde și oricând situația le-ar fi permis-o, până în ziua în care avea să devină majoră. Apoi urmau să se căsătorească, iar Nate ar putea să o iubească în toate acele moduri pe care nici măcar nu-și permisese să și le imagineze.

Și, acum cu redeschiderea clubului, exista șansa ca și un tip ca el, născut pe Bread Street, să devină *Sir* într-o bună zi, iar soția lui să fie Lady Wilde.